

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ

As

ΜΕΛΕΑΓΡΙ
ΡΕΛΙΩΙΑΕ

LECTIONIS VARIETATEM
VERSIONEM METRICAM

ET

COMMENTARIUM PERPETVVM

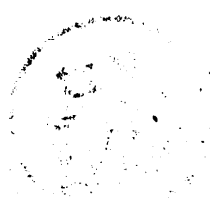
ADIECIT

I. C. F. M A N • S O.

I E N A E

IN OFFICINA LIBRARIA CROECKERIANA

MDCCLXXXIX.

1847

1848

II

VIRO CELEBERRIMO
CHRISTIANO GODOFR.
SCHVETZIO

DVLCI MVSARVM AMICO
ACVTISSIMO

LITERARVM TAM VETERVM

QVAM RECENTIORVM

SI QVIS ALIVS IVDICI

PRAECEPTORI IN AETERNVM COLENDO

OFFICII ET OBSERVANTIAE CAUSA

LIBELLVM HVNC

EXIGVVM PII ANIMI DOCUMENTVM

D. D. D.

A V C T O R.

Non inutile opus me suscepisse arbitror, qui *RELI-
QUIAS MELEAGRI*, inter minores poetas Grae-
cos ob ingenii linguaeque elegantiam summum locum facile
obtinentis, seorsim typis exscribendas curaverim. Quan-
tus fuerit eruditorum ardor, egregios Cephaleae Antholo-
giae flores, partim per libros sparsos, partim in codicibus
latitantes diligenter collectos et in unum corpus redactos
nanciscendi, vix ullum, nisi hominem a Musarum deliciis
alienum, fugere potest. Tandem desiderium, saepe excita-
tum, saepius delusum, explevit *Viri*, quem omnes no-
runt, solertia; et profecto tanta laude Ille est cumulatus,
tanto plausu Opus, cum prodiiisset, exceptum, ut altum
silentium, quo nunc sepulta iacent *Analecta Veterum
Poetarum Graecorum*, nemo tum temporis somnias-
set, nedum timuisset. Quenam fuit tam repentinae con-
mutationis causae, levitasne et inconstantia hominum, an
magna

magna difficultatum, quibuscum in legenda Anthologia conscribendum est, multitudo, aliis investigandum relinquo; mihi id unice in votis et in animo fuit, ut, quae legentes in Meleagro offensura esse putarem, e medio tollerem, et, si tantum tenui mea opella effici posset, excitarem, maxime in iuuenibus, tam excellentium ingenii humani monumentorum studium. Exposui, amici Lectores, consilii rationem, nunc paucis, quas in eo exsequendo mihi scripserim leges, accipite.

Textum ex recensione Brunckii, correctis antea, quae in animadversionibus corrigenda censuerat, dedi, nec, nisi raro, mutavi. Varietatem vero lectionis, a Virro Celeberrimo, ne moles libri augetur, recte omissam, undique diligentissime conquisivi, et iis tantum reiectis, quae negligentiam librariorum aperte arguebant, textui subiiciendam curavi, ut statim appareret, quid codicibus, quid doctis emendationibus debeat. In qua opera si non omnia ad liquidum perduxerim, nulla alia fuit causa, quam quod Clarissimo Analectorum Editori mutationes ex ingenio natas ab iis, quae librorum manuscriptorum ope sanavit, accurate discernere non ubivis placuit. Textum excipit metrica plurimorum carminum versio, de cuius pretio et utilitate veria in nostris terris Eruditorum indicia esse futura facile iam praevideo. At quaecunque sint, nec temporis, nec indefessae curae et diligentiae huic labori impensae unquam me poenitebit, nisi inatis Musis ad limina earum accesserim. Equidem non ignoro, carmen Graecum numeris Latinis adstringere, ut versu leniter profuente nihil sensui, nihil elegantiae detrahatur, paucissimorum hominum esse. Nec me eum esse stulte opinor, cuius ars et solertia omnia superare didicerit, qui vividas
illas

*illas Meleagri imagines animique gratas affectiones ubique
affecutus sit, per quem nullum epitheton grave et iucundum
perierit. Sed in his me erigit et solatur, quod semper mihi
proposui imitandum, exemplum summi Hugonis Gro-
tiii, cuius in Græca Anthologia vertenda cura,
quanquam ne illi quidem e tot tantisque scopulis incolumi
evadere contigit, tamen a laudatis Viris et ab ipso Brun-
ckio celebratur. Condonent igitur mihi, quod illi condo-
navere, æqui harum deliciarum censors, et quæ impetrari
nequeant, invidi non querantur.*

*In carminibus obscœnis et ad nefandum amorem spe-
ctantibus, utrum eicerem an reciperem, diu dubius hæsi.
Illuc me trahebant pudor et integritas morum, huc Docto-
rum iudicium, qui editiones purgatas de trivio tollere non
dignantur, iuvenes vero assiduo cum Gratiis Musisque con-
sertio ab omni libidine satis tutos præstari existimant. Ast
postremum, cum reputarem, numerum epigrammatum vere
paucorum vix ad sex septemve assurgere, reliqua in meris
laudibus pulchritudinis puerorum verjari, et, nisi perversam
interpretationem de industria sequi malis, nihil, quod
vituperandum sit, continere, mediam viam eligere mihi pla-
cuit. Omnia recepi, sed in turpibus interpretandis, ne
nimis subtilis et accuratus essem, cavi, in vertendis, quo-
ties id salvo carmine eiusque acumine fieri posset, veni-
na inverti, impura emaculavi, quæ eiusmodi mutationem non
admittebant, cum quibusdam aliis, in verbis ludentibus,
prorsus intacta reliqui. Sic me officio diligentis castique in-
terpretis optime satis facturum esse existimavi.*

Nonnulli forte commentationem de genio poetico saeculi Meleagri deque ipsius poetae meritis inviti desiderabunt. Eam adicere profecto non omissem, nisi iam dudum in animo mihi esset, de vita, indole pretioque praestantissimorum Anthologiae Graecae Poetarum singulari libro differere. Ibi locus suus et Meleagro dabitur, nunc varia, quae ad iustum de poeta ferendum iudicium et ad sensum pulchri venustique acruendum pertinent, animadversionibus meis intexui. In quibus si cui interdum brevior videar, is quaeso cogitet, reprehensionem, immodicis notis librum modicum onerasse, in quam iam alii incidissent, eo iustiore in me fuisse futuram, cum versionem comitem commentario dederim. Scribebam Gothae, die XII, Ianuarii anni MDCCLXXXIX.

DE
M E L E A G R I
AETATE ET SCRIPTIS.

Quo tempore vixerit MELEAGER nemo antiquorum memoriae prodidit, recentiorum vero de ea re iudicia longe inter se abeunt. Martinus *a*), cui assentit Salmasius et Klozcius *b*), sub Seleuco Philopatore, Antiochi Magni filio, qui regnum iniit Olympiadis 148. anno primo, Aerae Seleucidarum 126. ante C. N. 186., floruisse eum existimat, sed quo sententiam tuetur argumentum ne nulli firmum certumque videatur, vereor *c*). Multum ab hoc discedit Schneiderus V. C. *d*), post Stratonem, tempore Augusti, si summa

a) In epist. L. IV. 5. Tom. I. p. 187. Amstel. 1738.

b) Ille in Proleg. ad Homonyma Hyles Iatr. p. 4. hic in Praefat. ad Stratonis Epigr. p. 7.

c) Nimirum Diogenes Laertius, cum dixisset L. VI. segm. 99., Menippum Cynicum a parentibus Phoenicibus ortum esse, mox subiungit: Τα δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλὰ καταγέλωτος γέμα, καὶ τῶν ἴσων τοῖς Μελεάγρῳ τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου. At verba κατ' αὐτὸν χρέον, aequalem Menippo Meleagrum fuisse diferte non testantur, quid? quod nec liquido, quando prior vixerit, constat.

d) In peric. critico p. 46.

ma concesseris, celebrem, Meleagrum vixisse contendens. Plurimi e) tamen Seleuco VI., regi Syriae ultimo, qui anno Olympiadis 170. tertio imperium nactus est, aequalem eum iudicant. Ipse Meleager, quibuscum in terris fuerit, nulum certius indicium reliquit, quam epitaphium in amici Antipatri Sidonii seu potius Tyrii monumentum. Is quoniam Corinthi excidium, ut casum recentem, Carmine 50. (Anal II. p. 20.) memorat, illa vero clades anno Olymp. 158. quarto euenit, minus forte a veritate recedam, qui Meleagrum sub Demetrio II. Nicatore eiusque successoribus clauisse dixerim Si quis tamen cum Vavassore, Reiskio aliisque usque ad Seleuci VI. regnum poerae annos extendere velit, is in ipsius carmine 126. quo se defendat, inueniet. Ibi enim se virum πολυστῆς vocat. In eodem et quod illud praecedit epigrammate, ante funus ab eo exaratis, homo, famae non incuriosus, mentionem patriae et parentis facit. Hunc Eucratem, illam Gadara, seu verius Atthida, oppidulum puto ignobile. in regione Coelestriae situm, dicit f). Ibidem maximam iuuenilis aetatis partem in nobilissima Tyriorum urbe. in qua, utrum mores melius finxerit an facilius corruerit, iure dubitari possit, annos seniles in insula Co quo forte, ut bella Syriam tum vastantia g) vitaret, concesserat, sese exegisse testatur.

Celeberrimum nomen Meleagri reddidit Corona sive Anthologia, ex suis aliorumque carminibus condita amicoque Diocli dicata, quam postea Agathias, Cephalus et Planudes, quisque ad ingenium suum, auxere et refinere. Cum hac non commixta, sed seorsim edita et suo titulo insignita Musa puerilis fuisse videtur. Saltem ex Epigr. 47. quo Veneri male olentem Coronam tradit, id non immerito colli-

e) Ex his imprimis Vavassor' in Libro de Epigr. c. 16. Fabric. in B. Gr. L. III. c. 28. et Reiskius in Notitia poetarum Anthologicorum p. 232.

f) Notus quoque Strabonis locus ex L. XVI. ubi viros illustres Gadaris ortos recenset. Ἐκ δὲ τῶν Γαδάρων, inquit, Φιλόδημος τε ὁ Ἐπικούρειος γεγωνὴς, καὶ Μελέαγρος, καὶ Μένιππος ὁ σπυδογύλιος, καὶ Θεόδωρος ὁ κατ' ἡμᾶς ἕταρος.

g) Quot enim quantaque calamitates, Demetrio a Tryphone pulso moxque infidiis coniugis Tyri circumvento, per plures annos Syriam invaserunt, neminem, nisi historiae rudem, fugit.

colligi posse arbitror. Hanc autem Strato tanto postea iuc-
cessu auxit, ut, nomine parentis oblitterato, solus conditor
appellatus sit. Ipse Meleager in scribendo Menippum Cy-
nicum, itidem Gadarensem *h)*, cuius dictionem *σπαδογε-
λοίων* multi laudarunt et imitati sunt, exemplum sibi propo-
suit *i)*. Ex scriptis, temporum iniuria ablatis, memorat
Athenaeus *k)* *Χάριτας, Σύγκρισιν λεκίδος καὶ Φαιῆς* et, si
Meleager Cynicus idem fuit cum Gadarenfi *l)*, *Συμπέσιον*
quoddam; libros *Περὶ δοξῶν* Diogenes Laertius *m)*. Home-
rica quaedam a nostro illustrata fuisse Eustathius ad Iliad.
XI. *n)* significare videtur.

h) Testibus iam laudatis addi potest Stephanus Byzantinus sub
voce *Γάδαρα*.

i) Huc saltem spectat carminis 126. v. 4. et sequentis distichon
ultimum. Ex neutro tamen patet, utrum de toto suo scribendi
genere, an de Opere singulari, mox in deperditis nominando,
fermo sit.

k) IV. 14. p. 157.

l) XI. 14. p. 502.

m) II. segm. 92.

n) p. 868, 15. Edit. Rom. §14. 41. Ed. Bas.

ΕΙΣ ΜΕΛΕΑΓΡΟΝ ΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗΝ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤ

In Analeſis

.DLXXII.

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα,
 Ἦνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξιμένα με Τύρος.
 Εἰς γῆρας δ' ὄτ' ἔβην, καὶ διὰ θρεψαμένη Κῶς
 Ἀμὲ θετὸν Μερόπων ἄσὸν ἐγηροτρόφει.
 Μᾶσα δ' ἐν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελέαγρον
 Παῖδα Μενίππειαις ἠγλάισαν Χάρισι.

DLXXIII.

Εὐκράτεω Μελέαγρον ἔχω, ξένε, τὸν σὺν Ἐρωτι
 Καὶ Μάσας κεράσανθ' ἠδυλόγας Χάριτας.

Sequentes versus sed mere rhythmici et sine dubio a manu recentiori profecti, teste Martino, in margine codicis Palatini leguntur:

Ὁ Μελέαγρος Γαδαρηνὸς ἦν, τὸ γένος
 Σύρος. Ἐτελεύτησεν ἐν Κῶ τῇ νήσῳ.

Ante hos versiculos in eodem Apographo minutissimo caractere litterisque pene deletis annotatum erat:

Οὗτος ὁ Μελέαγρος Φοινίξ ἦν τῶν ἀπὸ Παλαιστίνης.
 Ἐποίησε δὲ τὸν θαυμασίον τοιοῦτῶν Ἐπιγραμμάτων 56-
 Φανον. Συνέταξε δὲ αὐτὸν κατὰ σοιχεῖων.

Μ Ε Λ Ε Α Γ Ρ Ο Τ
Γ Α Δ Α Ρ Η Ν Ο Υ Π Ο Ι Η Τ Ο Υ
Τ Α Σ Ω Ζ Ο Μ Ε Ν Α .

I.

Μῆσα φίλα, τίνι τάνδε φέρεις πάγμαρπον αοιδάν;
 Ἴη τις ὁ καὶ τεύξας ὕμνοθέταν σέφανον;
 Άνυσε μὲν Μελέαγρος· ἀριζάλω δὲ Διοικλεῖ
 Μναμόσυνον, ταύταν ἐξεπόνησε χάριν.
 Περὶ μὲν ἐμπλέξας Ἄνυτης κρίνα, πολλαὶ δὲ Μυρῆς
 Λείρια, καὶ Σαπφῆς βασιὰ μὲν ἀλλὰ ῥόδα.

Νάρ-

VARIETAS LECTIIONIS.

I. Primus hoc carmen edidit Franc. Vavassor cum Latina versione in libro de Epigrammate c. 16. et ex eo Fabricius in Bibl. Gr. L. III. c. 28. p. 683. E codice Palatino vulgavit Emanuel Martinus in Epit. L. IV. ep. 5. p. 188., repetit denique Reiskius in Notitia poetarum Anthologicorum, p. 235.

Vol. III. p. 4. Lipsiae, 1781.)

2. ὕμνοθέτας quis est poeta. Fabr. ὕμνοθετῶν, pro ὕμνοθετῶν, quis poetarum. Reisk. ex ingenio. ὕμνοθέται, coronam ex carminibus compositam, nexam, Martin. e C. Pal. et recte: nam ὕμνοθέτης, ut μεσοπόλος, adiectivi formam induit. Cf. Epig. 128. 4 et 6. et Dorvill., Vann. crit. p. 155.

1. φέρω C. Giessensis. (V. ejus collationem in Bibl. philologica

5. Μυρῆς C. Giefs, et Martin. errore obvio.

Νάρκισσον τε χορῶν Μελανιππίδου ἔγκουσ ὕμνων,
 Καὶ νέον οἰνάνθης κληῖμα Σιμωνίδεω·
 Σὺν δ' ἀναμιξὲ πλέξας μυρόπνευ εὐάνθεμον ἴρι
 Νοσσίδος, ἧς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν Ἔρωσ· 10
 Τῇ δ' ἄμα καὶ σάμψυχον ἀφ' ἠδύπνοιο Ῥιανοῦ,
 Καὶ γλυκὺν Ἡρίνης παρθενόχρωτα κρόκον,
 Ἄλκαις τε λάληθρον ἐν ὕμνοπόλοις ὑάκινθον,
 Καὶ Σαμίς δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον·
 Ἐν δὲ Λειωνίδεω θαλεροῦς κισσοῖο κορύμβους, 15
 Μνασάλις τε κόμας ὄξυπόρου πίτυος·
 Βλαισὴν τε πλατάνισον ἀπέθρισε Παμφίλου, ὕγροισ
 Σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Πηγαράτης,
 Τύμνω τ' εὐπέταλον λεύκη, χλοερὸν τε σίσυμβρον
 Νικίου, Εὐφήμευ τ' ἀμμότροφον πάραλον· 20
 Ἐν δ' ἄρα Δαμάγητον, Ἴον μέλαν, ἠδύ τε μύρτον
 Καλλιμάχου, συφελοῦ μεσὸν αἰεὶ μέλιτος,
 Λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος, ἰδ' ἐν Μίσσαισι ἀμεινον
 Ὅς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπᾶνουμήνην.

Τῇ-

VARIETAS LECTIIONIS.

7. Ν. τε, χορῶν M. ε. ὕμνων
 Fabr. et Martin. δὲ χορῶν C. Giefs.
 N. τε χορῶν M. ε. ὕμνων Salmaf.
 ad Solin. p. 126. Nostra lectio,
 Brunckio probata, ex Reiskii con-
 iectura profecta est. Caeterum
 pro Μελανιππίδου in Anal. legi-
 tur Μεγαλιππίδου, nescio, utrum
 auctoritate codicis, an typographi
 otocitantia. Reliqui omnes exhi-
 bent, quam Suidas confirmat,
 scripturam Μελαν.

9. Ἐν δ' ἀνχι. Fabr. et Reisk.

10. ἧς θελητός Fabr. In membra-
 nis Palat. est δέλτος, quod Martin. in
 δέλτε, Reisk. in δέλτοις mutavit.

11. ἠδύπνοιο Fabr. et Reisk.
 C. Palat. ἠδύνοιο.

13. λάλαθρον Fabr., ut nos,
 Martin.

16. ὄξυπόρου Mart. et C. Giefs.
 ὄξυπόρου Fabr. Quamcunque le-
 ctionem admittas, ad aculeos pi-
 nus respici, satis liquet.

17. ὕγροισ five ὕγρῆς ex emen-
 datione Reiskii, pro qua οἴνης
 dant Fabr. cum Palat. et Giefs. Men-
 dum tamen iam suboluerat Martin.

21. Δαμαγήτου Fabr. et C.
 Giefs.

23. ἰδεν M. ἀμ. Scriptura C. Pa-
 lat. ὁ δ' ἐν M. ἀμεινον Fabr. Reis-
 kius nomen floris, eiusque exi-
 mii ob additum ἐν Μίσσαισι, aut
 rami in ἀμεινον latere putat. Sed
 v. Notas.

24. εἶχεν Fabr.

- Τῆσι δ' ἄμ' Ἠγήσιππον ἐνέπλεκε, *μαινάδα βότρυν,* 25
 Πέρσου τ' εὐώδη σχῖνον ἀμυσάμενος,
 Σὺν δ' ἄμα καὶ γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμου
 Καὶ ῥοιῆς ἄνθη πρῶτα Μενεκράττος,
 Σμυρναίους τε κλάδους Νικαινέτου, ἠδὲ Φαέννου
 Τέρμινθον, βρωτὴν τ' ἀχράδα Σιμμίω. 30
 Ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος ἀμωμήτοιο σέλινα
 Βαιὰ διακνίζων ἄνθεα Παρθένιδος,
 Λεῖψανά δ' εὐκαρπεῦντα μελισσίτων ἀπὸ Μασῶν,
 Ξανθοῦς ἐκ καλάμης Βακχυλίδεω γάχουας·
 Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρείοντα, τὸ μὲν γλυκὺ κῆνο μέλισμα 35
 Νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγους εὖσπορον ἀνθέμιον·
 Ἐν δὲ καὶ ἐκ Φορβῆς σκολιότριχος ἄνθος ἀκανθῆς
 Ἀρχιλόχου, μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ·
 Τοὺς δ' ἄμ' Ἀλεξάνδροιο νέους ὄρηθρας ἐλαίης,
 Ἡδὲ Πόλυκλείτου πορφυρέην κύανον. 40

A 2

Ἐν

VARIETAS LECTIIONIS.

25. Ἠγισιππου idem et C. Giesl. Parthenidi. Sed hominem inco-
 26. σχῖνον Praeclare Reisk. ex gnitum Amometum in poetarum
 ingenio. Omnes σχῖνοι, quod, censum referri non oportuit.
 etiam si epitheton non repugna-
 35. Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρεόντιος γλ.
 ret, potius tamen in vituperatio-
 Fabr.
 nem quam in laudem dictum fu-
 36. εὖσπορον Ἀνθέμιον. Martin.
 erit. C. Giesl. et Salmast qui distichon
 29. Σμυρν. τε κλ. Fabr. ramos in Praef. H. I. p. 4. citat. De viri-
 myrrhae arboris, quae Graecis usque versus varietate consule
 μύρρα et Σμύρνα. Sic recte Sal-
 37. Dedimus, monente Brun-
 maf. in Exerc. Plin. p. 367. Mar-
 ckio, lectionem Palatinam ἐκ
 tin. ex membranis dedit Μυρρι-
 38. μικρὰς στρ. Heimsterhusius ad
 ναίης τε κλ. Fabr. Σμύρνας τε κλ.
 Aristoph. Plutum, p. 296.
 32. Mutavit Reisk. codicum le-
 ctionem in Βαιὰ δὲ καὶ κνίζων ἄν.
 II. tribuens poetae cuidam Amo-
 meto, cuius nomen versu praecedenti
 exhiberi putat, apium, ur-
 ticae flores poerriae satyricae,

Ἐν δ' ἄρ' ἀμάραντον ἦνε, Πολύστρατον, ἄνθος ἀσίδων,
Φοίνισσάν τε νέαν κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου·

Ναὶ μὴν καὶ Συρίην σταχυότριχα θήκατο νάρκον,
Ἵμνοθέταν, Ἑρμιῦ δῶρον αἰδόμενον·

Ἐν δὲ Ποσειδιππὸν τε καὶ Ἡδύλον, ἄγρι' ἀρέρης,
Σικελιδεῶ τ' ἀνέμοις ἄνθεα Φύόμενα·

45

Ναὶ μὴν καὶ χρύσειον αἰεὶ θείοιο Πλάτωνος
Κλῶνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθε λαμπόμενον.

Ἄστρων τ' Ἴδριον Ἄρατον ὁμοῦ βάλεν οὐρανομάχου
Φοίνικος κείρας πρωτογόνους ἔλικας,

50

Λωπὴν τ' εὐχαιτὴν Χαίρημονος ἐν Φλογὶ μίξας
Φαιδίμου, Ἀνταγόρου τ' εὐσροφον ὄμμα βοός,

Τὸν τε Φιλάκρητον Θεοδωρίδew νεοθαλῆ
Ἑρπύλλον, κυάτων τ' ἄνθεα Φανίew,

Ἄλλων

VARIETAS LECTIIONIS.

42. Πολυστράτης ἄνθος ἀσίδων Fabr.
Πολυστράτης, αἰ ἀσίδων Reiske, no-
strum, quod confirmatur versu
35., Martin.

43. In hoc versu recte legendo
et interpretando parum prospere
cessit Vavassori, qui, cum in ex-
emplo suo Καὶ μὲν καὶ Ἄριαν re-
perisset, poetam Ariam indicari
arbitratus est. Martin. dedit Καὶ
μὴν καὶ Συρίαν. Ut nos, legisse
videtur in Codd. suis Salmastius,
quem conferas in Ex. Plin. p.
740. et 746. et de Homon. H. I.
p. 129. Annuat C. Gieff., ubi Ναὶ
μὲν καὶ Σ.

46. Scripserat forte poeta ἀρέ-
ρης Σικελιδεῶν ἀνέμοις αἰ. φ. flo-
res agri Sicularum, ventis fatos,
h. e. anemonas, ut tantum de du-

obus, Posidippo et Hedylo, am-
lobus Siculis, fermo sit. Reiske.
Sed mutatione sane non opus est.
nam, ut idem probe vidit et mo-
nuit, designatur Asclepiades Sami-
us, sub Sicelidae nomine ex The-
ocriti Id. 7. satis notus.

53. Debetur Reiskio Φιλάκρητον,
quod confirmat C. Gieff. lectio
Τὴν δε Φιλάκρητα. Martin. dederat
Τὸν τε Φαλακρητον, Fabr. Τὸν τε
Φαλακρητῶν, quorum potterius fer-
ri forsitan possit, si, quod Reisk.
in Notit. poet. Anthol. p. 216.
conjecit, Theodorides Aelidae ci-
vis fuit. Meminit enim. Step-
hanus verticis cujusdam in monte
Idae, cui nomen Phalacras fuisse
ait. Nusquam tamen patriae poe-
tarum expressis verbis mentionem
fecit Meleager.

Ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα τοῖς δ' ἅμα Μῆσης

55

Καὶ σφετέρης ἔτι πρῶτα λευκία.

Ἀλλὰ φίλοις μὲν ἐμοῖσι φέρω χάριν· ἐς δὲ μύσκις

Κοινὸς ὁ τῶν Μασσέων ἠδυεπὴς σέφανος.

II.

Εἰς τὸ Ἔαρ Εἰδύλλιον.

Χεῖματος ἠνεμόεντος ἀπ' αἰθέρος οἰχομένοιο,

Πορφυρέη μειδῆσε Φεξανθέος εἴαρος ὦρη.

Γαῖα δὲ κυανὴ χλοερὴν ἐσέψατο ποίην,

Καὶ φυτὰ θηλήσαντα νέοις ἐκόμησε πετῆλοις.

Οἱ δ' ἀπαλὴν πίνοντες ἀξιφύττε δρόσον Ἥξ

Λειμῶνες γελόωσιν ἀνοιγομένοιο ῥόδοιο.

Χαίρει καὶ σύριγγι νομεὺς ἐν ὄρεσσι λιγαίνων,

Καὶ πολλοῖς ἐρίφοις ἐπιτέρπετα αἰπόλος αἰγῶν.

Ἦδη δὲ πλώξσιν ἐπ' εὐρέα κύματα ναῦται

A 3

Πνοῖῃ

VARIETAS LECTIIONIS.

55. τῆς δ' ἅμα Μῆσης Fabr. νεόδροπα flores recens decerptos pro νεόγραφα conjicit Reiskius, bene, si sensum, minus bene, si formam respicis. Norunt veteres (cf. Theocr. 26, 8.) νεόδρεπτος, non item νεόδροπος.

56. πρῶτα Martin., πρῶτα Fabr., et malim ob euphoniā, sequitur enim λευκία, licet πρῶτος poetis frequentius.

II. Brunckio 110. Ridiculo errore pro ἀνεκδότω, et tanquam venerandae antiquitatis pretiosissimum monumentum, recens detectum, eruditorum admirationi venditavit hoc carmen Ioh. Baptista Zenobetti, praefixo titulo, Ver, I.

dyllium Meleagri, e Cod. Vaticano Mscripto editum et illustratum. Romae, 1759. 4. Vulgavit illud iam in fine prioris libri, quae ad manus est, Editio princeps Florentina, (1497. 4.) et ex ea, sine aberratione, stephaniana (1566. 4.) hujusque filia Wecheliana. (Francofurti 1600. fol.)

4. ἐκόμησε ex ingeniosa Huetii emendatione, confirmata ex Planudeae Anthologiae codice Bibl. Regiae, ubi a prima manu ἐκόμασε. In Steph. est ἐκόμισσε, sicque edidit Zenobetti, qui tamen vertit, tanquam si legisset ἐκόσμησε. V. Brunck. Lectiones p. 104.

Πνοῖη ἀπημάντω Ζεφύρε λίνα κολπώσαντες.	10
"Ἦδη δ' εὐάζξει Φερεσαφύλω Διονύσει	
"Αυθεὶ βοτρυόεντος ἐρεψάμενοι τρίχα κισσῶ.	
"Ἔργα δε τεχνήεντα βοηγενέεσσι μελίσσαις	
Καλὰ μέλει, καὶ σίμβλω ἐφήμεναι ἐργάζονται	
Λευκὰ πολυτρήτοιο νεόρρυτα κάλλεα κηρῶ.	15
Πάντη δ' ὀρνίθων γενεῇ λιγύφωνον αἶδει·	
"Αλκυόνες περὶ κῦμα, χελιδόνες ἀμφὶ μέλαθρα,	
Κύννος ἐπ' ὄχθασιν ποταμῶ, καὶ ὑπ' ἄλλος ἀηδῶν.	
Εἰ δὲ φυτῶν χαίρει κόμαι, καὶ γαῖα τέτθλε,	
Συρίζει δὲ νομεὺς, καὶ τέρεπεται εὐκόμα μῆλα,	20
Καὶ ναῦται πλώξει, Διώνυσος δὲ χορρεῖει,	
Καὶ μέλπει πετεηνὰ, καὶ ὠδίνξει μελίσσαι,	
Πῶς ἔχρη καὶ αἰοῖδὸν ἐν εἴαρι καλὸν αἰεῖσαι;	

III.

"Α Κύπρις θήλεια γυναικομανῆ Φλόγα βάλλει·
 "Αρσενα δ' αὐτὸς "Ἔρωσι ἕμερον ἀνιοχεῖ.
 Ποῖ ῥέψω; ποτὶ παῖδ' ἢ ματέρα; Φαμί δὲ καυτῶν
 Κύπριν ἐρεῖν· Νικῆ τὸ θρασὺ παιδάριον.

IV.

Κύπρις ἐμοὶ ναύκληρος, "Ἔρωσι δ' οἶακα φυλάσσει
 "Ακρον ἔχων ψυχῆς ἐν χερὶ πηδάλιον.

Κυμαί-

VARIETAS LECTIIONIS.

10. Corrigit Obsopaeus κολπά-
 ναντος, male. Referendum ad
 αὐτὰς non ad Ζεφύρας.

15. λιγύφωνος Steph.

20. ευκόλα idem, sed sine sensu.

III. In Stratonis Epigrammati-
 bus, a Klotzio editis (Altenbur-
 gi 1764, 8.) 23. Varietatem le-
 ctionis, sed nihil fere, nisi for-

mas communes pro doricis exhi-
 bentem, enotavit Schneideri V.
 C. diligentia in periculo critico,
 (Lipsiae, 1772. 8.) p. 24 et 113.
 1. "Α Κύπρις (α) θήλεια C.
 Dresd.

3. τρέψω C. Lips. male.

IV. Brunckio 29. inter Klotzia-
 na 25.

Κυμαίνει δ' ὁ βαρὺ πνεύσας Πόθος, ἔνεκα δὴ νῦν
Παμφύλῳ παιδῶν νήχομα ἐν πελάγει.

V.

᾿Ω προδόται ψυχῆς, παίδων κύνες, αἰὲν ἐν ἰξῶ
Κύπριδος ὀφθαλμοὶ βλέμματα χριόμενοι,
Ἑρπάσατ' ἄλλον Ἑρωτ', ἄρνες λύκον, οἷα κορώνη
Σκορπίον, ὡς τέφρη πῦρ ὑποθαλπόμενον.
Δρᾶθ' ὅ τι κεν βάλῃσθε. τί μοι νενοτισμένα χεῖτε
Δάκρυα, πρὸς δ' εἰρικτὴν αὐτομολεῖτε τάχα;
᾿Οπτᾶσθ' ἐν κάλλει, τύφεσθ' ὑποκαίόμενοι νῦν,
Ἄκρος ἐπεὶ ψυχῆς ἐστὶ μάγειρος Ἑρως.

5

VI.

Εἴ σε Πόθοι σέργασσι, Φιλοκλέες, ἢ τε μυρόπνες
Πειθῶ, καὶ κάλλεος ἀνθολόγοι Χάριτες,
Ἄγκλᾶς ἔχοις Διόδωρον, ἐ δὲ γλυκύς ἀντίος εἶδος
Δωρόθεος, κείσθω δ' εἰς γόνυ Καλλικράτης,
Ἰαῖνοι δὲ Δίων, τὸ δὲ γ' εὔσοχον ἐν χερσὶ τείνω
Σὸν κέρας Οὐδιάδης αὐτὸ περισκυθίσαι,

5

A 4

Δοίη

VARIETAS LECTIIONIS.

3. *χυμαίνει* C. Lips. et Vofs no-
tante Schneidero in Per. crit. p. 57.

4. *Παμφίλα* Klotzius, adverstante
metro et sensu.

V. Brunckio 4. Secundum di-
stichon memorat Pierfon ad Moe-
rin, p. 472.; duo priora vulgavit
Hesychii Interpres sub *κορώνη*, in-
tegrum e C. Lips. Schneider in
Per. crit. p. 83.

5. 6. Dedimus hos versus
ex emendatione Brunckii, quam
protulit in Lection. p. 312.
In textu est, ut in C. Lips.
et Giesl., Δρᾶθ' ὅ τι καὶ βού-

λεσθε. moxque altero versu πρὸς
δ' ἰκέτην αὐτ. τάχος.

6. Ἄκρος ἐπὶ C. Lips.

VI. Br. 5. Ultimum distichon
dedit Salmastius ad Tertull. de Pal-
lio, p. 432. et Alberti ad Hesych,
sub *λοπας*, carmen integrum e C.
Lips. Schneider in Per. crit. p. 93.

2. Ἑγκας C. Giesl. male.

3. εἶδος sic bene scripturam co-
dicum ἤδη in notis correxit Brun-
ckius.

5. τὸ δὲ εὐς. - κέρας Οὐδ., δ' αὐτὸ
C. Lips.

Δοίη δ' ἠδὺ Φίλημα Φίλων, Θήρων δὲ λαλήσω,
 Θλίβοις δ' Εὐδημον, τυτθὸν ὑπὸ χλανίδι.
 Εἰ γὰρ σοι τάδε τερπνὰ πόροι θεός, ᾧ μάκαιρα, οἶαν
 Ἀρτύσεις παιδῶν Ρωμαϊκὴν λοπάδα.

VII.

Εἰς Μυῖσκον.

Ἄβραξ, νῆ τὸν Ἐρωτα, τρέφει Τύρος· ἀλλὰ Μυῖσκος
 Ἔσβεσεν ἐκλάμψας ἀσέρας ἥελιος.

VIII.

Ἦγρεῦθην καὶ πρόσθεν ἐγὼ ποτε τοῖς δυσέρωσι
 Κώμοις ἠϊθέων πολλάκις ἐγγελάσας,
 Καὶ μ' ἐπὶ σοῖς ὁ πτανὸς Ἔρωσ προθύροισι, Μυῖσκε,
 Στήσεν, ἐπιγράψας· „Σκῆλ' ἀπὸ σωφροσύνης.”

IX.

Τὸν με Πόθοις ἄτρωτον ὑπὸ σέροισι Μυῖσκος
 Ὀμμασι τοξεύσας τῆτ' ἐβόησεν ἔπος·
 „Τὸν φρασὺν εἶλον ἐγὼ· τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κείνο φρύαγμα
 „Σκηπτροφόρος σοφίας ἠνίδε ποσσί πατῶ.”

Τω

VARIETAS LECTIIONIS.

7. φίλα idem vitiose.

8. χλαμῦδι. C. Lips. et Giesfl. cum
 codd. Br., qui recre tamen in Lecti-
 onibus reposuit χλανίδι. Frequenti-
 ssima permutatio vocum χλαμῦς
 et χλανίς, cujus exempla suppedita-
 vit Cl. Hemsterhusius ad Lucian. T.
 I. p. 150. et Dorville ad Charit-
 ton. p. 434. Ed. Lips.

VII. Br. 33. Exhibent carmen
 Valckenaer ad Hippolyt. p. 285.
 Klotz in Straronic. p. 58. et War-
 ton ad Theocr. p. 101. omnes si-

ne ulla memorabili varietate.

VIII. Br. 36. Protulit Klotz ad
 Tyrtaeum p. 93. et Warton ad
 Theocr. p. 261.

I. ἐμπροσθεν C. Lips., τὰ πρό-
 σθεν schedulae Crozianae, quae
 tamen in margine ἐμπροσθεν, ut
 lectionem C. Palat., adnotant. V.
 Peric. crit. p. 54.

IX. Br. 37. Primus edidit Dorv.
 ad Charit. p. 521. et post eum
 Valckenaer ad Euripid. Hippol.

v.

Τῷ δ', ὅσον ἀμπνεύσας, τὸδ' ἔφην· „Φίλει κἄρε, τί θάμβος;
„Καὐτὸν ἀπ' Οὐλύμπε Ζῆνα καθεΐλεν Ἔρως;”

X.

Ἦσραψε γλυκὺ κάλλος· ἰδὲ Φλόγας ὄμμασι βάλλει.
Ἄρα κεραινομάχαν παῖδ' ἀνέδειξεν Ἔρως;
Χαῖρε Πόθων ἀντίνα Φέρων θνατοῖσι, Μύϊσκε,
Καὶ λάμπροις ἐπὶ γὰρ πυρσὸς ἐμοὶ Φίλιος.

XI.

Ἐν καλὸν οἶδα τὸ πᾶν· ἐν ἐμοὶ μόνον οἶδε τὸ λίχνον
Ὀμμα, Μύϊσκον ὄρῳν· τᾶλλα δὲ τυφλὸς ἐγώ.
Πάντα δ' ἐκεῖνος ἐμοὶ Φαντάζεται. Ἄρ' ἐσορῶσιν
Ὀφθαλμοὶ ψυχῆς πρὸς χάριν, οἱ κόλακες;

XII.

Εἰ Ζεὺς κείνος ἔτ' ἐστίν, ὃ δὴ Γανυμήδεος ἀμῆν
Ἀρπάξας, ἵν' ἔχοι νέκταρος οἰνοχόον,
Κῆμοι τὸν καλὸν ἐστίν, ὑπὸ σπλάγχνοισι Μύϊσκον
Κρύπτειν, μὴ με λάθῃ, παιδί βαλὼν πτέρυγας.

A 5

XIII.

VARIETAS LECTIIONIS.

v. 525. et Pierſon in Verif. p. 147. omnes ſine aliqua aberratione.

X. Br. 38. Legitur in Henr. Maii Catal. Bibl. Vffenbach. P. II. col. 631. et in Pierſon Verifimil. p. 85.

XI. Br. 39. Vſque ad verba ἐμοὶ Φαντάζεται exhibuit Warton ad Theocr. p. 192. integrum Klotz in Straton. p. 60.

3. Ἄρ', omiſſo ; poſt κόλακες, Kl. Noſtrum confirmat C. Lipſ. et Voſſ.

4. Ψυχῆ iidem. et Voſſ. et Gieliſienſium alter. V. Per. crit. p. 56.

XII. Br. 40. Ediderunt Warton ad Theocr. p. 89. Klotz in Straton. p. 58. et Peric. crit. p. 40.

1. ὃ καὶ et altero v. ἵν' ἔχῃ omnes. At longe concinnior Br. emendatio, quam recipere non dubitavimus. V. N.

3. ἀπὸ ſπλ. Kl., optimaſe vero notae conjectura Herelii; ὑπὲρ ſπλ. quam exhibuit quoque Warton, et Schneider ex Theocr. 7, 99. defendit.

4. παιδα λαβὼν πτέρυγας Kl., qui tamen in Addendis μὴ με in μὴ

XIII.

Στήσομ' ἐγὼ καὶ Ζηνὸς ἐναντίον, εἴ σε, Μυῖσκε,
 Ἄρπάζειν ἐθέλοι νέκταρος οἶνοχόον.
 Καίτοι πολλάνικς αὐτὸς ἐμοὶ τὰδ' ἔλεξε· „Τί ταρβεῖς;
 „Οὐ σε βαλῶ ζήλοισ· Οἶδα παθῶν ἐλεεῖν.”
 Χῶ μὲν δὴ τὰδε Φησίν· ἐγὼ δ', ἦν μυῖα παραπτῆ,
 Ταρβῶ, μὴ ψευσῆς Ζεὺς ἐπ' ἐμοὶ γέγονεν.

XIV.

Τί κλαίεις, Φρενολησά, τί δ' ἄγρια τόξα καὶ ἰξ
 Ἐρρέψας, διφυῆ ταρσὸν ἀνείς πτερυγῶν;
 Ἦ ῥά γε καὶ σε Μυῖσκιος ὁ δῦσμηχος ὄμμασιν αἴθει;
 Ὡς μόλις, οἷ' ἔδρας πρόσθε, παθῶν ἔμαθες.

XV.

Ἦδὺς ὁ παῖς, καὶ τᾶνομ' ἐμοὶ γλυκὺς ἐστὶ Μυῖσκιος,
 Καὶ χαρίεις. ἴν' ἔχω μὴ εἶχ' Φιλεῖν πρόφασιν.¹
 Καλὸν γὰρ, καὶ Κύπριν ὄλος καλός· εἰ δ' ἀνιηρὸς,
 Οἶδε τὸ πιερὸν Ἐρωσ συγμεράσαι μέλιτι.

XVI.

VARIETAS LECTIIONIS.

μὴ σε mutari et ad Myiscum referri mavult. Sed praeferenda omnino lectio Brunckiana, firmata codice Lipsi. et Gieffensium altero.

XIII. Br. 41. Publici iuris fecere Warton ad Theocr. p. 84. Klotz in Straron. p. 58. et Schneider in Peric. crit. p. 41.

¹ ἐναντίος Schneider ex ingenio, ad Il. 2. 371 provocans.

4. In C. Vinariensi erat τήλοισ, quod Klotzii mutavit in κήλοισ, de-

fendens illud ex Il. μ. 280. sed sched. Voss. Croz. et Tryllit. dant ζήλοισ, male C. Lips. ζήτοῖς et βαλῶν pro παθῶν

5. παράπτῃ a παραπτώμα Kl. et Warton, uterque mendose. Est παραπτῆ a παραπταμαί.

XIV. Br. 42.

XV. Br. 43. Vltimum distichon protulit Valekenauer ad Hippol. p. 201., integrum carmen Warton ad Theocr. p. 363. et Schneider in Per. crit. p. 97.

XVI.

Ἐν σοὶ τὰ μὰ, Μυῖσκε, βίε πρυμνήσι ἀνήπτω
 Ἐν σοὶ καὶ ψυχῆς πνεῦμα τὸ λειφθὲν ἔτι.
 Ναὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ, κᾶρε, τὰ καὶ ἰωφοῖσι λαλεῦντα
 Ὀμματα, ναὶ μὰ τὸ σὸν Φαιδρὸν ἐπισκύνιον,
 Ἦν μοὶ συννεφὲς ὄμμα βάλης ποτὲ, χεῖμα δέδορκα.
 Ἦν δ' ἰλαρὸν βλέψης, ἠδὺ τέθηλεν ἔαρ.

XVII.

Χειμέριον μὲν πνεῦμα· Φέρει δ' ἐπὶ σοὶ με, Μυῖσκε,
 Ἄρπασὸν κώμοις ὁ γλυκύδακρυς Ἔρω.
 Κυμαίνει δὲ βαρὺ πνεύσας Πόθος· ἀλλὰ μ' ἐς ὄρμον
 Δέξωμ, τὸν γαύτην Κύπριδος ἐν πελάγει.

XVIII.

Τερπνὸς μὲν Διόδωρος, ἐν ὄμμασι δ' Ἡράκλειτος,
 Ἦδυεπὴς δὲ Δίων, ὀσφύϊ δ' Οὐδίαδης.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν ψαύοις ἀπαλόχρους, ᾧ δὲ, Φιλοκλεῖς,
 Ἔμβλεπε, τῷ δὲ λάλει, τὸν δὲ — τὸ λειπόμενον.
 Ὡς γυνῆς, οἷος ἐμὸς νῆς ἄφθονος· ἦν δὲ Μυῖσκι
 Λίχνος ἐμβλέψης, μηκέτ' ἴδοις τὸ καλόν.

XIX.

VARIETAS LECTIIONIS.

XVI. Br. 44. Klotzio in Stratton. Epp. 29. Duo priora. disticha primus edidit Spanhemius ad Callim. H. in Cererem v. 53. integrum Warton ad Theocr. p. 96. Lectionis varietatem enotavit Schneider in Per. crit. p. 61.

4. Ὀμματα καὶ μὰ C. Lips. et Warton, sed elegantius Vossii καὶ μὰ τὸ σὸν, male Spanhem.

καὶ μὴ σον.

5. Ἦν μοὶ δύσνεφες Warton, σύννεφες sched. Thryllit.

XVII. Br. 45. Vulgavit Kl. in Strat. Epp. p. 64., sed ut nec interpretationis, nec metri rationem fatis habuerit. Dedit enim v. 1. πνεῦμα φέρει γ' ἐπὶ σοὶ et 3. βαρὺς πνέων.

XVIII. Br. 46.

XIX.

Εἰς Ἀντίοχον.

Ἄρνεῖται τὸν Ἔρωτα τέκεῖν ἢ Κύπρις, ἰδῆτα
 Ἄλλον ἐν ἡϊθέοις Ἴμερον Ἀντίοχον.
 Ἄλλὰ νέοι ζέργοῖτε νέον Πόθον ἢ γὰρ ὁ κἄρος
 Εἶρηται κρείσσων ἄτος Ἔρωτος Ἔρωτος.

XX.

Εἰ. χλανιδ' εἶχεν Ἔρωτος, καὶ μὴ πτερὰ, μηδ' ἐπὶ νώτων
 Τόξα τε καὶ Φαρέτραν, ἀλλ' ἐφόρει πέτασον,
 Ναὶ μὰ τὸν ἄβρον ἐφηβὸν ἐπόμνυμα, Ἀντίοχος μὲν
 Ἦν ἄρ' Ἔρωτος, ὁ δ' Ἔρωτος τοῦμπαλιν Ἀντίοχος.

XXI

Δελφῶν' ὡς ἐφίλησα θέρους ἀπαλόχροα παῖδα,
 Ἔπα τότε αὐχμηρὰν δίψαν ἀποπροφυγῶν
 „Ζεῦ πάτερ, ἄρα φίλημα τὸ νεκτάρειον Γανυμήδους
 „Πίνεις, καὶ τότε σοι χεῖλεσιν οἶνοχοεῖ;
 „Καὶ γὰρ ἐγὼ τὸν καλὸν ἐν ἡϊθέοισι Φιλήσας
 „Ἀντίοχον, ψυχῆς ἠδὲ πέπωκα μέλι.”

5

XXII.

VARIETAS LECTIIONIS.

XIX. Br. 8. Legitur in Kl. Tyriaeo, p. 113. sine ulla tamen scripturae aberratione, nisi quod v. 4. εἰ κρείσσων ἄλλος.

XX. Br. 9. Extat in Strat Epp. p. 65., Wartoni Theocrito p. 165. et Peric. crit. p. 62. Vltimum distichon laudat Valckenaer in Diss. de deperditis Euripid. tragoediis, p. 7.

1. μήτε πτερὰ C. Palat. Lipsf. Giesf. et Warton; receptam lectionem i. iess. alter, et sched. Croz. et Thryllit. νώτω C. Lipsf. et Giesf.

χλανιδ' ex emendatione Brunckij, reliqui, ut Ep. 6, 8. χλαμυδ'. V. N.

3. καὶ τὸν C. Giesf. Valcken. 1. c. et Klotz, sed recte inferi iubent μὰ V. D. in margine sched. Thryl. et alter apud Klotzium.

XXI. Br. 10. Klotzio in Strat. Epp. 32. Vulgavit quoque War-ton ad Theocr. p. 38.

3. ἄρα omisso; Kl. et Warton. ἄρα C. Lipsf.

4. σοῖς V. D. ad margin. sched. Thryllit. V. Per. crit. p. 64.

XXII.

Εἰς Θήρωνα.

Ἦν ἐσίδω Θήρωνα, τὰ πάνθ' ὄρω· ἦν δὲ τὰ πάντα
 Βλέψω, τὸν δέ γε μὴ, τᾶμπαλιν εἰδὲν ὄρω.

XXIII.

Ἐφθέγγω, καὶ Κύπριν, ἃ μὴ θέμις, ὧ μέγα τολμῶν
 Οὐμὲ μαθάν. Θήρων σοι καλὸς ἐκ ἐφάνη.
 Σοὶ καλὸς ἐκ ἐφάνη Θήρων. ἀλλ' αὐτὸς ὑπέστης,
 Οὐδὲ Διὸς πτήξας πῦρ τὸ κεραυνοβόλον.
 Τοίγαρ, ἰδὲ, τὴν πρόσθε λάλον πρᾶθῆκεν ἰδέσθαι
 Δεῖγμα θρασυσομῆς, ἢ βαρῦφρων Νέμεσις.

5

XXIV.

Εἰς ὠραιὸν τινα νέον, ἔδνομα Πραξιτέλης.
 Εἰκόνα μὲν Γιαρίην Ζωογλύφος ἄνυσ' Ἐρωτος,
 Πραξιτέλης, Κύπριδος παῖδα τυπωσάμενος·
 Νῦν δ' ὁ θεῶν κάλλιστος Ἔρωι ἐμψυχον ἀγαλμα,
 Αὐτὸν ἀπεικονίσας, ἔπλασε Πραξιτέλην·
 Ὅφρ' ὁ μὲν ἐν θνατοῖς ὁ δ' ἐναϊθέρι Φίλτρα βραβεύῃ,
 Γᾶς δ' ἅμα καὶ μακάρων σιγητροφορῶσι Πόσει.

5

ΟΛΒΙ-

VARIETAS LECTIIONIS.

XXII. Br. 33. In Anthol. We-
 shel. extat p. 629. cum elogio
 Ἄλλο, sed Meleagri esse, satis
 apparet ex sequenti carmine et 6, 7.

XXIII. Br. 34. Naevis foeda-
 tum exhibuit Pierſon in Verifimil.
 p. 85, ubi v. 1. ἃ μὴ θεός et τέλ-
 μῶν, 2. Οὐ με' μαθάν, mox 4.
 πτήξας et 5. τὸ πρόσθε καλὸν le-
 gitur. Sed praeclaram lectionem
 ἃ μὴ θέμις fervabit margo Apo-
 graphi Scaligeriani, τέλμασιν Ου-

μὲ μαθάν et λάλον exemplum
 Vossii.

XXIV. Br. 11. Edidit Dorv. ad
 Charit. p. 512.

1. Αὐτόματ' εἰκόνισας Dorv. et
 C. Br., sed corrupte. Reposuerat
 iam Salmastius Αὐτὸν ἐπαικισσας;
 hinc praeclarae emendationis
 Brunckius ansam cepit.

5. βραβεύῃ C. Br. et Lipsf. V.
 Mifell. Lipsf. T. IX. p. 94. Dorv.
 βραβεύων dederat.

'Ολβίση Μερόπων ἱερὰ πόλις, ἃ θεόπαιδα
Καιρὸν Ἐρωτικῶν νέων θρέψεν ὑφωγεμόνα.

XXV.

Πραξιτέλης ὁ πάλαμ Ζωογλύφος ἀβρὸν ἀγαλμα
Ἀψύχῃ μορφᾷς, κωφὸν ἔτευξε Πόθρον,
Πέτρων ἐνειδοφορῶν· ὁ δὲ νῦν ἐμψυχα μαγεύων
Τὸν τριπανῆργον Ἐρωτ' ἐπλασεν ἐν κραδίῳ.

Ἡ τάχα τένομ' ἔχει ταυτὸν μόνον, ἔργα δὲ κρέσσων, 5
Οὐ λίθον, ἀλλὰ Φρενῶν πνεῦμα μεταρῥυθμίσαζ.

Ἴλαος πλάσσοι τὸν ἐμὸν τρόπον, ὄφρα τυπώσας
Ἐντὸς ἐμῆς ψυχῆς ναὶν Ἐρωτος ἐχη.

XXVI.

Εἰς Κλεόβελον.

Ἦν τι πάθω, Κλεόβελε, (τὸ γὰρ πλεόν ἐν πυρὶ παιδίων
Βαλλόμενος κεῖμαι λείψανον ἐν σποδίῳ)
Λίσσομαι, ἀκρήτω μέθυσον, πρὶν ὑπὸ χθόνα θεσθαί,
Κάλπιν, ἐπιγράψας· Δῶρον Ἐρωτος Αἰδή.

XXVII,

VARIETAS LECTIIONIS.

XXV. Br. 12.

2. Πόθρον ex conjectura maxime verisimili Berni. Monetae. In Cod. erat τύπον. V. Br. in Lection. p. 312. ἀγαλμα ἀψύχῃ μορφᾷς. Sic idem in notis, l. c. sine dubio ex lectione Codd. (ἀγαλμα etiam in C. Giesl.) In textu dederat Ἐρωτικῶν ἀψύχων, μ.

3. Πέτρων ἐνειδοφορῶν Et haec scriptura Cdd. In textu Anal. est Πέτρων ἐν τρυφερῶ. Conspirat C. Giesl. ubi πετρων ἐνειδοφορῶν. De voce insolita Notas consule.

XXVI. Br. 16. Klotzio in Strat. Epp. 22. Edidit quoque Warton

ad Theocr. p. 265. et Schneider in Per. crit. p. 53.

1. τὶ γὰρ Kl., idem Guietus in Cod. Paris. monente Warton. cum; in fine: nostrum C. Lips. et Voss.

3. Λίσσομαι ἐμ' ἀκρήτω μεθ., sic Kl. et Guietus, qui ἐμὲ μέθυσον explicat τὴν με κόνην, τὰ ὄσα. Sed verum vidit Warton, qui, post κάλπιν interpungens, qui, post κάλπιν interpungens, μέθυσον cum illo iunxit. Sensus est: Urnam, antequam terrae mandas, praececor, perfunde haecque inscribe.

XXVII.

Ἦδὺ μὲν ἀκρήτω κεράσαι γλυκὴ νᾶμα μελισσῶν,
 Ἦδὺ δὲ παιδοφιλεῖν καὐτὸν ἔοντα καλόν,
 Οἶα τὸν ἀβροκόμην ζέργει κλεόβελον ἄλεξις;
 Ὅντως εὐκρατον Κύπριδος οινόμελι.

XXVIII.

Λευκανθῆς κλεόβελος, ὁ δ' ἀντία τῆδε μελίχτης
 Σώπολις, οἱ δισσοὶ Κύπριδος ἀνθοφόροι.
 Τῆνεκά μοι παιδῶν ἔπετα πόθος. ἦ γὰρ Ἔρωτας
 Ἐκ λευκᾶ πλέξαυ Φασί με καὶ μέλανος.

XXIX.

Εἰς Ζωῖλον.

Εἰ μὴ τόξον Ἔρωτος, μηδὲ πτερὰ, μηδὲ Φαρέτραν.
 Μηδὲ πυριβλήτης εἶχε Πόθων ἀκίδας,
 Οὐκ, αὐτὸν τὸν πτανὸν ἐπόμνυμα, οὔ ποτ' ἂν ἔγνωσ
 Ἐκ μορφᾶς, τίς ἔφυ Ζωῖλος, ἢ τίς Ἔρωτος.

XXX.

VARIETAS LECTIIONIS.

XXVII. Br. 30. Edidit Warton ad Theocr. p. 102. Kl. ad Tyrtaeum p. 79. et Schneider in Per. crit. p. 96.

4. Ὅντως Θηητόν Kl. In Cod. erat θνάτων, in margine Θηητόν ἔντως τὸ, in C. Lips. Θηητόν γ' ἔντως τᾶς. Warton dedit Εὐκρατον ὄντως τᾶς, quod male in Εὐκράτε mutandum censet.

XXVIII. Br. 31. Edidit Wolf in fragmentis Sapphus p. 236.

3. 4. In codice scriptum πλέξαι ἐκ λευκᾶ Φασί. — correctum in margine ἦ γὰρ Ἔρωτας Ἐκ λευκᾶ πλέξαι. Haec in Lect. Brunckianis, qui tamen, mutilum carmen

putans, nil definire audeat. Quae nos iudicamus, in Notis diximus.

XXIX. Br. 17. Vitium distichon edidit Valckenaer ad Hippol. p. 301. integrum carmen Kl. ad Tyrtaeum p. 112. et Schneider in Per. crit. p. 72.

2. πυριβλήτης Mavult Kl. πυριβαπτᾶς, respiciens ad Moschi 1, 29., sed recte se habet πυριβλήτης, et placuit in notis ipsi Brunckio, quancquam in textum περιβλήτης, quorundam Apographorum lectionem, recepit

3. ἢ τίς ex emendatione Valcken. Corrupte Cdd. εἶτις.

XXX.

Εἰς Ἀνδράγαθον.

Οὐρίος ἐμπνεύσας ναύταις Νότος, ᾧ δυσέρωτες,
 Ἡμισύ μευ ψυχᾶς ἄρπασεν Ἀνδράγαθον.
 Τρεῖς μάκαρας νῆες, τρεῖς δ' ὄλβια κώματα πόντου,
 Τετράκι δ' εὐδαίμων παιδοφορῶν ἄνεμος.
 Ἐἴθ' εἶην δελφίς, ἴν' ἐμοῖς βραχαιτὸς ἐπ' ὤμοις
 Πορθμευθεῖς ἐσίδῃ τὴν γλυκύπαιδα Ρόδον.

XXXI.

Εἰς Χαρίδημον.

Οὐκ ἐθέλω Χαρίδαμον· ὁ γὰρ καλὸς εἰς Δία λεύσσει,
 Ὡς ἤδη νέκταρ τῷ θεῷ οἶνοχοῶν.
 Οὐκ ἐθέλω. τί δ' ἐμοὶ τὸν ἐπουρανίων βασιλῆα
 Ἄνταθλον νίκης τῆς ἐν ἔρωτι λαβεῖν;
 Αἰροῦμαι τόδε μῦνον· ὁ παῖς, ἀνίων ἐς Ὀλυμπον,
 Ἐν γῆς νίπτρα ποδῶν δάκρυα τὰ μὲν λάβοι,
 Μναμόσυνον σοργᾶς· γλυκὺ δ' ὄμμασι νεῦμα διύγρον
 Δοῖη καὶ τι Φίλημ' ἄρπάσῃ ἀκροθιγές.
 Ἴτ' ἄλλα δὲ πάντ' ἐχέτω Ζεὺς, ὡς θέμις· εἰ δὲ θελήσοι,
 Ἴη τάχα που κήγ' ἡ γεύσομαι ἀμβροσίας.

XXXII.

VARIETAS LECTIIONIS.

Br. 7. Edidit Wolf in fragm. octo poetiarum p. 20.

XXXI. Br. 14. Primus edidit Klotz ad Tyrtaeum p. 114., sed sine ulla memorabili varietate, nisi quod v. 3. sit τὸν ἐπουρανίων, v. 5. Αἰροῦμαι δὴ μῦνον. et v. 6. λαβῆ. Pro διύγρον v. 7. mavult

διύγρον, intelligens oculos nantentes et quadam voluptate suffusos. At nec hac mutatione opus. Confirmant nostrum, quae ibi in uisum suum contulit, loca Leonidae Tarent. 37, 3. et Antipatri Sidon. 73, 3.

XXXII.

Εἰς Ἀλεξίν.

Εἰνόδιος σείχων τὸ μεσαμβρινὸν εἶδον Ἀλεξίν,

Ἄρτικόμεαν καρπὸν κερρομένε θερέος.

Διπλαῖ δ' ἀκτιῆνες με κατέφλεγον, αἱ μὲν Ἐρωτος,

Παιδὸς ἀπ' ὀφθαλμῶν, αἱ δὲ παρ' ἡελία.

Ἄλλ' ἅς μὲν νύξ αὖθις ἐκοίμισεν. ἅς δ' ἐν ὀνειρείοις

Εἶδωλον μορφῆς μᾶλλον ἀνεφλόγισεν.

Λυσίπονος δ' ἑτέροις ἐπ' ἐμοὶ πόνον ὕπνος ἔτευξεν,

Ἐμπνευ πῦρ, ψυχῇ κάλλος ἀπειμονίσας.

5

XXXIII.

Ἦδύ τι μοὶ διὰ νυκτὸς ἐνύπνιον, ἀβρὰ γελῶντα

Ὀκτωκαιδεκέτη παιδα μετ' ἀγκαλίσι,

Ἦγαγ'

XXXII. Br. 26. Priora duo dif-
ficha edidit Warton ad Theocr.
p. 81. ultimum interpres Hesychii
sub voce λυσιμελής, integrum
Klotz in Stratonis Epigr. p. 62.
Cf. quoque Peric. critic. p. 59.
et 113.

1. Εἰνόδιος σείχων τὸ μεσαμβρι-
νόν. Sic correxerat Vossiani exem-
pli margo. Plurimorum codicum le-
ctio est Εἰνόδιον σείχοντα μεσήμβρι-
νόν. 2. Μῆρε hic iterum discedunt
libri impressi et Msscripti. C. Lipsi-
exhibet ἀρτι κερρὸν καρπὸν κερρομέ-
νε θερέος., Warton ἀρτι κέρμαν
καρπὸν κερρομένε θερέος., ita tamen
ut in Addendis p. 351. moneat,
iunctim scribi in C. Paris. Bibl.
Bodl. ἀρτικόμεαν et κερρομένε. In
C. Giesfl. et apud Klotz. legitur
Ἀρτικόμεαν καρπὸν κερρομένον. Ipsum
versum in tanta varietate opti-
mum visum est Schneidero V. C.

ita constituere Ἀλεξίν, ἀρτικόμεαν,
καρπὸν κερρὸν καρπὸν κερρομένε θερέος., ut θερέος
καρπὸν pro simplici καρπὸν fit et
κερρομένον θερέος καρπὸν messem vel
segetem florentem, qualis fere
tempore aestatis calidissimo esse
solet, indicet. Sed expeditior, ni
fallor, interpretandi ratio in le-
ctione Brunckii. V. N. Reliquas
scripturae aberrationes, ut aperte
corruptas, v. c. νύξ pro νύξ v. 5.
enotare superfedemus.

XXXIII. Br. 24. Ultimum di-
fichon protulit Valckenaer ad
Ammon. p. 136., primum Warton
ad Theocr. p. 166., integrum car-
men Klotz. in Strat. Epigr. p. 61.
Cf. etiam Peric. crit. p. 58.

2. Conspirant nobiscum Klotz. in
schedae Thyllit. et forte quoque
Giesfl. alter. Mire exhibent War-
ton

"Ἠγαγ' Ἐρως ὑπὸ χλαῖναν. ἐγὼ δ' ἀπαλῶ περὶ χρωτὶ
Στέρνα βαλὼν κενεὰς ἐλπίδας ἐτρεφόμεναι.

Καί μευ νῦν θάλλει μνήμην πόθος· ὄμμασι δ' ὕπνον
Ἀγρευτὴν πτηνῆ Φάσματος αἰὲν ἔχω.

ᾠ δὺσεως ψυχῆ, παῖσαι ποτε καὶ δι' ὀνείρων
Εἰδῶλοις κάλλευσ κωφὰ χλιανομένη.

XXXIV.

Εἰς Ἡράκλειτον καὶ Διόδωρον.

Σιγαῖν Ἡράκλειτος ἐν ὄμμασι τᾶτ' ἔπος αὐδᾶ·

„Καὶ Ζητὸς φλέξω πῦρ τὸ κεραινοβόλον.”

Ναὶ μὴν καὶ Διόδωρος ἐνὶ σέρνοις τόδε φωνεῖ·

„Καὶ πέτρον τήνω χρωτὶ χλιανόμενον.”

Δύσανος παιδῶν ὃς ἐδέξατο, τᾶ μὲν ἀπ' ὄσσω

Λαμπάδα, τᾶ δὲ πόθοις τυφόμενον γλυκὺ πῦρ.

XXXV.

Εἰς Ἡράκλειτον.

"Ἢδη μὲν γλυκὺς ὄφθρος· ὁ δ' ἐν προθύροισιν αὔπνος

Δᾶμις ἀποψύχει πνεῦμα τὸ λειφθὲν ἔτι,

Σχέτλιος Ἡράκλειτον ἰδὼν· ἔση γὰρ ὑπ' αὐγὰς

ᾠφθαλμῶν, βληθεῖς κηρὸς ἐς ἀνθρακίην.

Ἄλλὰ μοι ἔγρευο, Δᾶμι δυσάμμορε. καυτὸς Ἐρωτος

Ἐλκος ἔχων ἐπὶ σοῖς δάκρυσι δακρυχέω.

XXXVI.

VARIETAS LECTIIONIS.

ton. et C. Lips. ᾠκτωκαθεκίτς
παιδὸς ἐτ' ἐν χλαμύσι, quod sine
cum Varton. in - τῆ παιδικ μετὰ
χλαμύδι, sine in παιδὸς ἐτ' ἐν
χλαμύδι mutes, semper nescio
quid frigidi habebit.

4. ἐτρεφόμεναι Klotzsius et aliter
Giesfl.

5. τέρπα pro θάλλα, C. Lips.

perperam.

6. δανῆ Sched. Thryllit.; vulga-
tam tuentur C. Lips. Voss. et Kl,
XXXIV. Br. 13. Edidit carmen
sine varietate Dorville ad Charit.
p. 523.

XXXV. Br. 15. Vulgavit Alber-
ti ad Hesychii vocem δακρυχέω.

XXXVI.

Ἦν καλὸς Ἡράκλειτος, ὅτ' ἦν ποτέ. νῦν δὲ παρ' ἠβην
 Κηρύσσει πόλεμον δέξῃς ὀπισθοβάταις.
 Ἀλλὰ Πολυξενίδη, τὰδ' ἐρών, μὴ γαῦρα Φρύασσου.
 Ἔσι καὶ ἐν γλουτοῖς Φυομένη Νέμεσις.

XXXVII.

Εἰς Διονύσιον.

Ψυχροπόται δυσέρωτες, ὅσοι Φλόγα τὴν Φιλόπαιδα
 Οἶδατε, τοῦ πικροῦ γευσάμενοι μέλιτος,
 Ψυχρὸν ὕδωρ, αἴψα, ψυχρὸν, φίλοι, ἄρτι τακείσης
 Ἐκ χιόνος τῇ μῆ χεῖτε περὶ κραδίη.
 Ἦ γὰρ ἰδεῖν ἔτλην Διονύσιον ἀλλ' ὁμόδουλοι,
 Πρὶν ψαῦσαι, σπλάγχνων πῦρ ἀπ' ἐμῶν σβέσατε.

5

'XXXVIII.

Εἰς Ἀρισαγόρην.

ὦ Χάριτες, τὸν καλὸν Ἀρισαγόρην ἐσιδοῦσα
 Ἄντίον, εἰς τρυφεράς ἠγαλίσασθε χεῖρας,

B 2

Οὔνεκα

VARIETAS LECTIIONIS.

XXXVI. Br. 22.
 3. γαῦρε C. Giesl.
 XXXVII. Br. 18:
 1. ψυχαπάται Cdd. Brunckii et Giesl. sed vitiosa scriptura et a totius carminis sententia aliena.
 3. Vulgata huius versus lectio est Ψυχρὸν ὕδωρ νίψαι ψυχρὸν τάχος. De ea Br. in Addendis p. 313. „Pro corrupto νίψαι conieceram λίτομαι. A pristinae lectionis vestigiis minus recedit illamque vere revocat Buherii emendatio αἴψα, unde palam est, ulcus etiam esse in τάχος. Idem

vir amplissimus Bern. Monetae coniecturam probat ψυχρὸν τάχος. Sed hoc ipsa nive frigidius mihi videtur et valde κακόφανον.”

5. In Cod. erat εἰ γὰρ male pro ἦ γὰρ. Brunck. et meliorem hanc lectionem revera exhibet C. Giesl. Ultimus versus, in Cdd. scriptus Πρ. ψ. σ, π. ἀπ' ἐμεῦ σβ., prava lectione et interpretatione laborabat. Vtrumque Brunckii acumen sanavit.

XXXVIII. B. 23. Edidit Hesychii

Οὔνεκα καὶ μορφᾷ βάλλει φλόγα, καὶ γλυκυμυθῆ
 Καίρια, καὶ σιγῶν ὄμμασι τερπνὰ λαλεῖ.
 Τηλόθει μοι πλάζοιτο. τι δὲ πλέον; ὡς ἀπ' Ὀλύμπου
 Ζεὺς, νέον οἶδεν ὁ παῖς μακρὰ κεραινοβολεῖν.

5

XXXIX.

Εἰς Διόφαντον.

Ἦρκαί μευ κραδίας ψαύειν πόνος· ἧ γὰρ ἀλύων
 Ἀκρονυχί ταύταν ἔκτισ' ὁ θερμὸς Ἔρωσ.
 Εἶπε δὲ μειδήσας· „Ἐξεις ταχὺ τὸ γλυκὺ κῆμα,
 „ὦ δύσερως, λάβρω πτόμενος μέλιτι.”
 Ἐξ ἔ δὴ νέον ἔριος ἐν ἠϊθέοις Διόφαντον
 Λεύσσων, ἔτε φυγεῖν, ἔτε μένειν δύναμαι.

5

XL.

Εἰς Δίωνα.

Αἰπολικαὶ σύριγγες ἐν ἔρσει μηκέτι Δάφνιν
 Φωνεῖτ', αἰγιβάτη Πανὶ χαριζόμενα.

Μηδὲ

VARIETAS LECTIIONIS.

chii Interpres sub voce γλυκυμυθῆς, et ex eo Pierſon in Veriſim. p. 84. ſed male uterque v. 5. ὡς γὰρ Ὀλυμπόν. Senſus eſt: ſicut Iupiter portales ex Olympo, ita hic puer ex longinquo quoque iuvenes aſſequi didicit.

XXXIX. Br. 25. Secundum diſtichon protulit Alberti ad Heſych. ſub voce κῆμα, duo priora Warton ad Theocr. p. 75, ultimum p. 84., integrum carmen Schneider in Peric. crit. p. 84.

1. Ἦρκαί μοι et 2. Ἀκρονυχί τ. ἐκτίσε. 9. Ἐ. Schneider.

3. 4. Ita Guietus, ut ad Heſych. Alberti docuit. Warton πιεμένη, quod, eodem monente

in Addendis, vir doctus in codice Pariſ. ita interpretatur: πτομένα, vel πτόμενος, ποτιζόμενος. In Cdd. ſcriptum eſt: Ἐξ. πάλι τὸ γλ. κῆμα, ſed vitioſe, et altero verſu, pro πτόμενος, κατόμενος, quod forte ex carm. 59, 11. defendi poſſit. In eodem verſu pro λάβρω reponi vult V. C. Schneider λαγῶ, provocans ad Oppiani Cyneget. IV. 277, et ad Haliert. I. 115. Ego λάβρω dictum eſſe puto pro λάβρωσ, cum auide mel imbiberis, licet nec iſti coniecturae, quo ſe defendat, deſit.

XL. Br. 27. Extat in Toupii ad Suidam Emendat. T. II. p. 277.

Μηδὲ σὺ τὸν σερχθέντα λύρη Φοίβοιο, προφῆτι
 Δάφνη παρενίη, μέλφ' Ἰάκινθον ἔτι.
 Ἦν γὰρ, ὅτ' ἦν Δάφνις μὲν ἐν ἄρσει, ἡδ' Ἰάκινθος
 Τερπνός· νῦν δὲ Πόθων σῆπτρα Δίων ἐχέτω.

5

XLI.

Εἰς Ἡλιοδώρον.

Λίσσομ', Ἔρωσ, τὸν ἄγρυπνον ἐμοὶ πόθων Ἡλιοδώρου
 Κρίμισον, αἰδεσθεῖς Μοῦσαν ἐμὰν ἰκέτιν.
 Ναὶ γὰρ δὴ τὰ σὰ τόξα, τὰ μὴ δεδιδαγμένα βάλλῃν
 Ἄλλον, αἶψ' ἐπ' ἐμοὶ πτηνὰ χέοντα βέλη,
 Εἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς, λείψω Φωνεῦντ' ἐπὶ τύμβῳ
 Γράμματ'· „Ἐρωτος ὄρα, ξεῖνε, μισαιφονίην.”

5

XLII.

Εἰς Δαῖμονα.

Κεῖμαι. λάξ ἐπίβαινε κατ' αὐχένος, ἄγριε Δαῖμον.
 Οἶδά σε, ναὶ μὰ θεῶς, καὶ βαρὺν ὄντα φέρειν.

Οἶδα

VARIETAS LECTIIONIS.

3. σερχ., λύρη, Φοίβοιο πε.,
 Δάφνη παρενίη μέλφ' Ἰ. *Hya-*
cinthum simul cum puella Daphne.
 Toup. l. c. Verum hic de puero-
 rum amoribus agi, nec ullam
 Daphnes nymphae mentionem fie-
 ri debuisse, recte monet in notis
 Brunckius.

5. In Cdd. est ἐν ἄρσει, σοὶ δ'
 Ἰάκ. sed non habet τὸ σοὶ quo
 referatur. Br.

XLI. Br. 32. Legitur sub Po-
 dippi nomine in Anthol. Weche-
 liana p. 587. et movet epigram-
 ma illius Io. aliquam contra Ma-
 leagrum suspicionem, sed levem.

Recte in his Brunckius: „Parvi
 refert nosse, utrum horum poc-
 tarum auctorem habeat.”

1. *Ηλιοδώρας* lectio Planudea,
 quae, nisi a monacho Planude
 profectam esse iure Br. suspica-
 retur, carmen ut Meleagro tri-
 buerem, me moveret.

5. Εἰ καὶ με κτ. Planud. mox-
 que λ. φωνὴν προίεντα γρ. *Inscri-*
bam urnae litteras, quae vocem
Ἐρ. ὁ. ζ. μ. emittant. Vnde e-
 mendatio Brunckii manavit, ne-
 scio, at quantum langueat vulga-
 ta lectio, neminem latere puto.

XLII. Br. 28.

Οἶδα καὶ ἔμπυρα τόξα. βαλὼν δ' ἐπ' εὐμὴν Φρένα πύρσας,
 Οὐ φλέξεις ἤδη· πᾶσα γὰρ ἐσι τέφρη.

XLIII.

"Ὀνθρωποὶ βωθεῖτε. τὸν ἐκ πελάγους ἐπὶ γαῖαν
 Ἄρτι με πρῶτόπλεον ἵχνος ἐρείδόμενον
 Ἐλκει τῆδ' ὁ βίσιος Ἔρωσ· Φλόγα δ' οἷα προφαίνων
 Πικρὸς ἀπαστρέπτει κάλλος ἐρασὸν ἰδεῖν.
 Βαίνω δ' ἵχνος ἐπ' ἵχνος, ἐν ἀέρι δ' ἠδὺ τυπωθῆν
 Εἶδος ἀφαρπάζων χειλέσιν ἠέυφιλῶ.
 Ἀρὰ γε τὴν πικρὰν προφυγῶν ἄλλα, πελὺ τι κείνης
 Πικρότερον χέρσῳ κῦμα περῶ Κύπριδος;

5

XLIV.

Οἶνοπόταμ δέξασθε τὸν ἐκ πελάγευς ἄμα πόντον
 Καὶ κλωπας προφυγόντ', ἐν χθονὶ δ' ὀλύμενον.
 Ἄρτι γὰρ ἐκ νηὸς με μόνον πόδα θέντ' ἐπὶ γαῖαν
 Ἄγρεύσας ἔλκει τῆδ' ὁ βίσιος Ἔρωσ,
 Ἐνθάδ' ὅπου τὸν παῖδα δικσεύχοντ' ἐνόησα.
 Αὐτόματος δ' ἄκων ποσσὶ ταχὺς φέρομαι.
 Κωμάζω δ' οὐκ οἶνον ὑπὸ Φρένα, πῦρ δὲ γεμισθεῖς.
 Ἄλλὰ, φίλοι, ξεῖνω βαίον ἐπαρκεῖσάτε,

5

'Αρκε-

VARIETAS LECTIIONIS.

XLIII. Br. 19. Edidit prius distichon Alberti ad Hesychii vocem βωθεῖν, integrum carmen Dorv. ad Charit. p. 258.

2. γε πρ Dorv. sed male. με etiam est in C. Lips.

5. Omnia apographa habent τύπωσει. Arripui ex uno τυπωθῆν. Dorv.

6. ἠδὺ φίλω libri traduces. At C. Palat. ut editum. Idem. ἠδὺ φίλῳ probant Pierfon in Verisim.

p. 91. et Reiske in Miscell. Lips. T. IX. p. 94. Vltimum versuum sine signo interrogationis exhibet Dorv.

XLIV. Br. 20.

6. Scriptura codicis αὐτόματος δ' ἄκων (et recte V. N.) Buharius, qui contraria sibi esse αὐτόματος et ἄκων putabat, ansam emendandi Αὐτόματος δ' ἠκων inde cepit. Br. in Add. p. 313.

Ἄρκεσθε, ξεῖνοι, καὶ ἐμὲ, Ξενίε πρὸς Ἔρωτος,
Δέξασθ' ὀλλύμενον τὸν Φιλίας ἰκέτην.

10

XLV.

Σοί με Πόθων δέσποινα θεῆ πόρε, σοί με, Θεόκλεις,
Ἄβροπέδιλος Ἔρωσ γυμνὸν ὑπεσόμεναι,
Ξεῖνον ἐπὶ ξείνης, δαμάσας ἀλύτοισι χαλινοῖς·
Ἰμείρω δὲ τυχεῖν ἀκλινέος Φιλίας.
Ἄλλὰ σὺ τὸν ζέργοντ' ἀπαναίνεαι, οὐδὲ σε θέλγει.
Οὐ χρένας, οὐ ξυνῆς σύμβουλα σωφροσύνης.
Ἰλαθ' ἀναξ, ἴλαθι· σὲ γὰρ θεὸν ὤρισσε Δαίμων.
Ἐν σοὶ καὶ ζωῆς πείρατα καὶ θανάτου.

5

XLVI.

Εἰς Δάφνιν τελευτήσαντα
Θρηῆνος Πανός.

Οὐκέθ' ὁμοῦ χιμάροισιν ἔχειν βίον, ἐκέτι ναίειν
Ὁ τραγόπικρος ἐθέλω Πάν ὀρέων κορυφάς.
Τί γλυκύ μοι, τί ποθεινὸν ἐν ἔρεσιν; ὤλετο Δάφνις,
Δάφνις, ὃς ἡμετέρῃ πῦρ ἔτεκε κραδίη.
Ἄσυ τόδ' οἰκήσω· θηρῶν δέ τις ἄλλος ἐπ' ἄγρην
Στελλέσθω. τὰ πάροιθ' ἐκέτι Πανὶ φίλα.

5

XLVI.

Πάγκαρπὸν σοι, Κύπρι, κατήρμωσε, χειρὶ τρυγῆσας
Παίδων ἄνθος, Ἔρωσ ψυχαπάτης σέφανον.

B 4

Ἔ9

VARIETAS LECTIIONIS.

XLV. Br. 21. Edidit Klotz in
Straton. Epigr. p. 63. sed mendose
v. 1. Πόθων, pro Πέθων.

XLVI. Br. 47. Extat sine vari-
etate in Anthol. Wechel. p. 317.

XLVII. Br. 2. Produxit primum
huius carminis distichon Salmasti-

us ad Script. H. A. T. II. p. 81.,
integrum Reiske in Notit. poet.
Anthol. p. 243.

2. Minus bene codex ψυχαπά-
την. Ψυχαπάτης est Cupidinis
epitheton. Br.

Ἐν μὲν γὰρ κρήνον ἠδὲ κατέπλεξεν Διόδωρον,
 Ἐν δ' Ἀσιληπιάδην τὸ γλυκὺ λευκίον.
 Naί μὴν Ἡράκλειτον ἐνέπλεικεν, ὅς ῥ' ἀπ' ἀκάνθης
 Ἦν ῥόδον· οἰάνθη δ' ὡς τις ἔφαλλε Δίων.
 Χρυσάνθη δὲ κόμαισι κρόκον, Θήρωνα, συνῆψεν,
 Ἐν δ' ἔβαλ' ἐρπύλλου κλωνίον, Οὐδιάδην,
 Ἀβροκόμην δὲ Μυῖσιον, ἀειθαλὲς ἔργος ἐλαίης,
 Ἴμερτοὺς ἀρετῆς κλώνας ἀπεδρέπετο.
 Ὀλβίση νήσων ἱερὰ Τύρος, ἣ τὸ πυρίπνου
 Ἄλσος ἔχει παίδων Κύπριδος ἀνθοφόρον.

5

10

XLVIII.

Ἀποτρεπτικὸν παιδοφορίας.
 Οὐ μοι παιδομανῆς κραδία· τί δὲ τερπνὸν ἐρώντι
 Ἀνδροβατεῖν, εἰ μὴ δῆς τι λαβεῖν ἐθέλοι;
 Ἄ χειρ' γὰρ τὰν χεῖρα καλαμεύειν παρὰ κοίταις
 εἶν — παρ' ἄρσην ἀρσενικῆς λαβίσιν.

XLIX.

Οὐκέτι μοι Θῆρων γράφεται καλός· οὐδὲ πυραυγῆς
 Πρὶν ποτε, νῦν δ' ἤδη δαλός, Ἀπολλόδοτος.
 Στέργω θῆλυν ἔρωτα· δασυτρώγων δὲ πίεσμα
 Λαζαύρων μελέτω ποιμέσιν αἰγοβάταις.

L.

VARIETAS LECTIIONIS.

γ. Καὶ μὴν et mox ὡς ἀπ' ἀκ.
 Eis ζ. Reiske et C. Gieff.

XLVIII. Edidit Reiske in Misc.
 Lips. T. IX. p. 472.

1. ἔρωτες C. Br. Lips. et Gieff.
 pro ἐρώντι. Alterum distichon,
 in quo Reisk'o aliquid de foedo
 crimine, quod Graeci δέφισθα
 appellant, latere videtur, adeo
 corruptum est, ut illud sine me-
 lioris codicis ope restitui posse

Brunckius iure dubitet. In C.
 Lips. et Gieff. pro καλαμεύειν est
 καλὰ μένειν, pro παρὰ κοίταις in
 illo παράκοιτις, in hoc παράκοι-
 της, pro παρ, πᾶς. Sed quis ve-
 ram lectionem ex his eliciat,
 vel elici illam velit?

XLIX. Vulgarunt Valckenär ad
 Ammon. p. 41., Alberti ad Hesychii
 vocem Θυσάνθης et ad Charit.
 Dorville, p. 222.

L.

Εἰς Ἔρωτα.

Ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισιν ὁ νήπιος ὀρθρινὰ παίζων
Ἄσπραγάλοις, τᾶμόν πνεῦμ' ἐκύβευσεν Ἔρωτος.

LI.

Τὴν πυρὶ νηχομένην ψυχὴν ἂν πολλαὶ καίης,
Φεύξῃτ', Ἔρωτος καυτὴ, σχέτλι', ἔχει πτέρυγας.

LII.

Τρισσαὶ μὲν Χάριτες, τρεῖς δὲ γλυκυπάσθενοι Ὄρη
Τρεῖς δ' ἐμὲ θηλυμανεῖς οἰσροβολᾶσι πόθοι.
Ἢ γὰρ Ἔρωτος τρία τόξα κατεΐρυσεν, ὡς ἄρα μέλλων
Οὐχὶ μίαν τρώσειν, τρεῖς δ' ἐν ἐμοὶ κραδίας;

LIII.

Ψυχὴ δυσδάρυτε, τί σοι τὸ πεπανθὲν Ἔρωτος
Τραῦμα διὰ σπλάγχων αὐτίς ἀναφλέγεται;

B 5

M:

VARIETAS LECTIIONIS.

L. Br. 73. Legitur cum elogio Ἄλλο in Anthol. Wechel. p. 629., sed male ibi ἐκύβισεν pro ἐκύβευσεν.

LI. Br. 59. Edidit Salmas. ad Script. H. A. p. 45. et Reiske in Miscell. Lips. T. IX. p. 123.

1. νηχομένην Sic Cod. Salmasius emendabat τηχομένην. Br.

LII. Br. 54. Exiit in Anth. Wechel. p. 52., quae vero v. 3. sine sensu exhibet Ἢ γὰρ τὰ τρία τόξα κατήρ.,

LIII. Br. 55. Edidit Dorville ad

Charit. p. 322.

1. πεπανθὲν praefans Palatina lectio, alii περανθὲν. Dorv., et optime quidem; at mox v. 3. minus bene: „Omnia Mscripta Φιλάβηλε. Verum separavi Φίλε ἄβηλε; ita compellat ψυχὴν, respiciens τὸ σημαϊνόμενον, se Μελεαγγυμ.” Eadem est compositionis ratio in Φιλάβηλος, quae in Φιλάσωτος et Φιλάγγυπιος, quid? quod Φιλάβηλος ἐρεῖ in Antipatri Sidon. c. 43. v. 4. ος currit.

Μὴ, μὴ, πρὸς σε Διὸς, μὴ, πρὸς Διὸς, ὦ Φιλάβριζε,
 Κινήσης τέφρη πῦρ ὑποθαλλομενον.
 Αὐτίκα γὰρ, λήθαργε κειῶν, πάλιν εἴ σε Φυγᾶσαν 5
 Λήψεται Ἐρωσ, εὐρῶν δραπέτιν, αἰκίσεται.

LIV.

Βεβλήσθω κύβος· ἄπτε, πορεύσομαι. ἦνιδε, τόλμα.
 Οἰνοβχερὲς, τίν' ἔχεις Φροντίδα; κωμάσομαι.
 Κωμάσομαι; πῆ θυμὲ τρέπη; τί δ'; ἔρωτι λογισμός;
 Ἄπτε τάχος. πᾶ δ' ἡ πρόσθε λόγων μελέτη;
 Ἐξείφθω σοφίης ὁ πολὺς πόνος· ἐν μόνον οἶδα 5
 Τᾶθ', ὅτι καὶ Ζηνὸς λῆμα καθεῖλεν Ἐρωσ.

LV.

Αἰεὶ μοι δύνει μὲν ἐν ἄκσιν ἤχος Ἐρωτος
 Ὅμμα δὲ σῖγα πόθοις τὸ γλυκὺ δάκρυ φέρει.
 Οὐδ' ἡ νύξ, εἰ φέγγος ἐνοίμισεν, ἀλλ' ὑπὸ Φίλτρων
 Ἦδη περ καρδίᾳ γνωστὸς ἔνεσι τύπος.
 Ὡπτανοὶ, μὴ καὶ ποτ' ἐφίπτασθαι μὲν, Ἐρωτες, 5
 Οἰδατ', ἀποπτῆναι δ' ἐδ' ὅσον ἰσχύετε;

LVI.

VARIETAS LECTIIONIS.

4. πῦρ ὑποκαμπόμενον *flamma sub cinere gliscens*. Dorv. et C. Giesl; *gravius forte πῦρ ὑποθαλλόμενον ignis, ipsius amantis cura, ne extinguatur, nutritus.*

LIV. Br. 54. Protulit Dorville ad Charit. p. 253. Lectiones, in quibus a nobis recedit, hae sunt:

1. ἦνιδε *τολμᾶν*, quod tamen ipse cum Gueto in ἦνιδε *τολμᾶς* mutari iubet; sed longe praeclarior scriptura C. Lipf. *τόλμα*. Vide Milcell. Lipf. T. IX. p. 91.

3. *καί*, pro *πῆ*, et *τί δ'*, sine signo interrogatorio.

4. A. τ., *σπαδῆ* adiecta hac annotatione: „Interpretor *σπαδῆ* κατὰ *σπαδῆν*, et hic plene distinguo. Tum lego: *πρὸς τε λόγων μελέτη* Ἐξείφθω *una cum eloquentiae studio abiectus sit philosophiae multiplex labor.*” Verum vidit Reisk. l. 1.

LV. Br. 53. Notum iam ex collectione Planudea. V. Anthol. Wechel. p. 613.

LVI.

Δεινὸς Ἔρωσ, δεινός. τί δὲ τὸ πλέον, ἦν πάλιν εἶπω,
 Καὶ πάλιν, οἰμώζων πολλάνι, δεινὸς Ἔρωσ;
 Ἥ γὰρ ὁ παῖς τέτοισι γελᾷ, καὶ πυκνὰ καιισθεῖς
 ἠδεύεται ἦν δ' εἶπω λοῖδορα, καὶ τρέφεται.
 Θαῦμα δ' ἐμοὶ πῶς ἄρα διὰ γλαυκοῖο Φανείσα
 Κύματος, ἐξ ἕργῃ, Κύπρι, σὺ πῦρ τέτοικας.

5

LVII.

Τί ξένον, εἰ βροτολογὸς Ἔρωσ τὰ πυρίπνοα τόξα
 Βάλλει, καὶ λαμυροῖς ὄμμασι πικρὰ γελᾷ;
 Οὐ μᾶτηρ ζέργει μὲν Ἄρη, γαμέτις δὲ τέτυκται
 Ἀφαιζα, κοινὰ καὶ πυρὶ καὶ ξίφεσιν,
 Μαιτρὸς δ' ἔ μᾶτηρ ἀνέμων μᾶσιξι θάλασσα
 Τραχὺ βοᾷ, γενέτας ἔτε τις, ἔτε τίνος.
 Τοῦνεκεν Ἀφαιζα μὲν ἔχει φλόγα, κύμασι δ' ὄργαν
 Στέρξεν ἴσαν, Ἄρρεος δ' αἱματόφυρτα βέλη.

5

LVIII.

Ναὶ τὰν Κύπριν, Ἔρωσ, φλέξω τὰ σὰ, πάντα πυρώσας,
 Τόξα τε καὶ Σκυθικὴν ἰοδόκον Φαρέτρην.
 Φλέξω ναί. τι μάταια γελᾷς, καὶ σιμὰ σεσηρῶς
 Μυχθίζεις; τάχα περ σαρδάνιον γελάσεις.
 Ἥ γὰρ σευ τὰ ποδηγὰ Πέθων ὠκύπτερα κόψας,
 Χαλκίοδετον σφίγγῳ σοῖς περὶ ποσσὶ πέδην.

5

Καί-

VARIETAS LECTIIONIS.

LVI. Br. 51. Vulgatum in editione modo nominata, p. 611.

1. τί δὲ πλέον.

LVII. Br. 50. In eadem Anthologia legitur p. 612., sed v. 1. Ἔρωσ πυρ. omisso τὰ. 2. πυκνὰ pro πικρὰ. 3 et 5. οὐ pro ἔ, addito post ξίφεσιν et βοᾷ signo interrogationis. Formas praete-

rea vulgatas, ut μήτρως, γενέτης, doricis ex more suo substituit.

LVIII. Br. 52. Occurrit in Anth. Wechel. p. 612. in eaque hae variae lectiones.

4. σαρδάνιον pro σαρδάνιον. Prius frequentius, postterius Homerus dixit Od. v. 302.

5. Εἰ γὰρ

Καίτοι Καδμείον κράτος οἴσομεν, εἴ σε πάροικον
 Ψυχῇ συζεύξω, θῆρα παρ' αἰπολίοις.
 Ἀλλ' ἴθι δυσνίκητε, λαβὼν δ' ἔτι κῆφα πέδιλα
 Ἐπιέτασον ταχινᾶς εἰς ἑτέρας πτέρυγας.

10

LIX.

Οὐ σοὶ ταῦτ' ἐβόων, ψυχῇ, „Ναὶ Κύπριν, ἀλώσει,
 „ὦ δύσεως, ἰξῶ πυκνὰ προσιπταμένη;”
 Οὐκ ἐβόων; εἶλέν σε πάγη. τί μάτην ἐνὶ δεσμοῖς
 Σπαίρεις; αὐτὸς Ἔρωσ τὰ πτερὰ σε δίδεκε,
 Καί σ' ἐπὶ πῦρ ἔσησε, μύροις δ' ἔρῃαιε λιπόπνυν
 Δῶκε δὲ διψώσῃ δάκρυα θερμὰ πιεῖν.
 Ἄ ψυχῇ βαρύμοχθε, σὺ δ' ἄρτι μὲν ἐκ πυρὸς αἴθη,
 Ἄρτι δ' ἀναψύχεις, πνεῦμ' ἀναλεξαμένη.
 Τί κλαίεις; τὸν ἀτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα
 Ἐτρεφες, ἐκ ἡδεις ὡς ἐπὶ σοὶ τρέφετο;
 Οὐκ ἡδεις νυν γνῶθι καλῶν ἀλλαγμὰ τροφείων,
 Πῦρ ἅμα καὶ ψυχρὰν δεξαμένη χιόνα.

5

10

Αὐ-

VARIETAS LECTIIONIS.

7. παρ' οἶκον, pro πάροικον, et
 8. λυγρὰ, pro θῆρα, utrumque
 male et adversante sensu. Vocem
 πάροικος tuetur c. 127, 3

9. δυσνίκητε qui vix, ut abeas,
 parcas, compelli potes. Incertum,
 utrum rectius, cum δυσνίκητος
 nec alienum, nec insolitum. V.
 C. ἀδεσπ. 660, 5.

LIX. Br. 58. Primus in lucem
 protulit Ruhnkenius in Timaei
 Lex. Plat. p. 178. Quae apud il-
 lum leguntur aberrationes, bre-
 viter hic indicamus,

4. δέδεκεν.

7. ἐν πυρὸς αἴθῃ. Nimirum est,
 monente Brunckii; αἴθῃ Viro Do-
 cto, dum εἰς aut υπέρχεις subau-
 dit, idem quid αἴθος. At sine ido-
 neo exemplo vocem inauditam in
 textum recipi non debere, cuius
 patet. Vnica, quam Brunckius
 in Bibl. Buhariana Apographo et
 in omnibus aliis videbat, lectio
 erat αἴθη ab αἴθομας.

9. τὸν ἀτεκνον monstrofa codi-
 cis scriptura, acute a Ruhnkenio
 correctā et c. 83, 5. confirmata.

10. τρέφεται, Οὐκ ἡδεις; omif-
 so; post κλαίεις.

Αὐτὴ ταῦθ' εἶλα· Φέρε τὸν πόνον. ἄξια πάσχεις
 ὦν ἔδρασας, ὀπτῶ καιομένη μέλιτι.

LX.

Εἰς Ἀσκληπιάδα.

Ἄ Φίλερος χαροποῖς Ἀσκληπιάς, οἷα γαλήνης,
 Ὀμμασι συμπεῖθει πάντα ἐρωτοπλοεῖν.

LXI.

Εἰς Καλλίσιον.

Γυμνὴν ἢν εἰσίδης Καλλίσιον, ὦ ξένε, Φήσεις·
 Ἥλεκτα διπλῶν γράμμα Συρηκόσιον.

LXII.

Εἰς Τρυφέραν.

Ναὶ τὰν νηξαμέναν χαροποῖς ἐνὶ κύμασι Κύπρι,
 Ἔσι καὶ ἐν μορφᾷς ἅ Τρυφέρα τρυφέρα.

LXIII.

Κῦμα τὸ πιερὸν Ἐρωτος, ἀκοίμητοί τε πνέοντες
 Ζῆλοι, καὶ κώμων χειμέριον πέλαγος,

Ποῖ

VARIETAS LECTIIONIS.

13. Αὐτὴ τ. εἴ.

14. *πιομένη* pro *καιομένη* Guie-
 tus, quod idem supra 40, 4. re-
 ponebat. V. Schneider in Per.
 crit. p. 85. Sed recte se habet
καιομένη. Cf. N.

LX. Br. 69. Extat in Anth.
 Wech. p. 611. et in Misc. Lipf.
 T. IX. p. 303.

¹. *χαλεποῖς* pro *χαροποῖς* C.
 Lipf. Idem Obsoeræus vel conie-
 cisse, vel ex Codice aliquo hau-
 disse videtur: non in Wech. est

χαροποῖς. Vereor tamen, licet
 Reiske lectionem C. Lipf. defen-
 dat, ut *trucibus oculis invitare*
commode dici possit. Mox idem
 C. *εἷα γαλήνης* sc. *ὄμματα εἰς*,
qualis placidi maris adspectus est,
 ubi male Planudea *εἷα γαληνῆς*.

LXI. Br. 70. Exhibet Anth.
 Wech. p. 586.

LXII. Br. 68. In Anth. Wech.
 p. 583.

LXIII. Br. 67. In Anth. Wech.

P.

Ποῖ Φέρομαι; πάντῃ δὲ Φρενῶν οἶακες ἀφείνται.
 Ἦ πάλι τὴν τρυφερὴν Σκύλλαν ἐποψόμεθα.

LXIV.

Εἰς Λυκαϊνίδα.

Εἶπε Λυκαϊνίδι Δορκάς· „Ἰδ' ὡς ἐπίτηκτα Φιλᾶσα
 „Ἠλως. ἔ κρύπτει πλασὸν ἔρωτα χρόνος.“
 Ἄγγελον τάδε, Δορκάς· ἰδὲ πάλι δευτέρου αὐτῇ
 Καὶ τρίτον ἄγγελον, Δορκάς, ἅπαντα, τρέχε.
 Μηκέτι μέλλε, πέτρε — βραχὺ μοι, βραχὺ, Δορκάς,
 ἐπίσχες. 5
 Δορκάς, ποῖ σπεύδεις, πρὶν σε τὰ πάντα μαθεῖν;
 Πρόσθεες δ' οἷς εἴρηκα πάλαι — μᾶλλον δ' ἔτι ληρῶ.
 Μηδὲν ὄλως εἶπης — ἀλλ' ἴθι, πάντα λέγε.
 Μὴ Φεῖδε σὺ τὰ πάντα λέγειν — καίτοι τί σε, Δορκάς,
 Ἐπιέμπω; σὺν σοι καὐτὸς, ἰδὲ, προάγω. 10

LXV.

Εἰς Δημῶ ἑταίραν.

Ὁρθεε, τί μοι δυσέραζε, ταχὺς περὶ κοῖτον ἐπέσης,
 Ἄρτι Φίλας Δημᾶς χρωτὶ χλιχνομένῳ;

Εἶθε

VARIETAS LECTIIONIS.

p. 612. sed male illa v. 4. ἀποψόμεθα.

LXIV. Prius huius carminis distichon, quod in Anth. Wech. p. 585. separatim legitur, et in Brunckii recensione singulare carmen, nempe 62. constituit, ex mente Editorum Bibl. criticae Amstelodanensis reliquis versibus, a Reiskio in Miscell. Lipf. T. IX. p. 319. editis. sive carmini 61. in Anal. Br. praefiximus sicque ex duobus carminibus unum effe-

cimus. V. Argum. in Notis.

1. ἐπίτηκτα Φιλᾶσα felicissima emendatio Br. In Planudea sine sentia et contra metrum est ἐπίκτητα.

6. πῆ Reisk.

7. μᾶλλον δὲ τὶ ληρῶ; Idem: sed magis placet oratio temperata.

10. καὐτὸς, ἰδὲ, προάγων. C. Lipf. et Gieff.

LXV. Br. 81. Edidit Reiske in Misc. Lipf. p. 313.

1. ἐπέσης C. Lipf.

Εἶθε πάλιν σρέψας ταχινὸν δρόμον Ἔσπερος εἶης,
 ὦ γλυκὶ Φῶς βάλλων εἰς ἐμὲ πιπρότατον.
 Ἦδη γὰρ καὶ πρόσθεν ἐπ' Ἀλκμήνην Διὸς ἦλθες
 Ἄντιος, καὶ ἀδαῆς δ' ἐσσί παλιδρομίης.

5

LXVI.

Ὅρθρε, τί νῦν, δυσέρασε, βραδὺς περὶ κόσμον ἐλίσση,
 Ἄλλος ἐπεὶ Δημῶς θάλπεθ' ὑπὸ χλανιδί;
 Ἄλλ' ὅτε τὰν ῥαδιανὸν κόλποις ἔχον, ὠκὺς ἐπέσης,
 ὦς βάλλων ἐπ' ἐμοὶ Φῶς ἐπιχαίρεκακον.

LXVII.

Δημὼ λευκοπάρειέ, σε μὲν τις ἔχων ὑπὸ χρωῶτα
 Τέρπεται· ἀ δ' ἐν ἐμοὶ νῦν ξενάχει κραδία.
 Εἰ δέ σε σαββατικὸς κατέχει πόθος, ἔ μέγα θαῦμα
 Ἐσὶ καὶ ἐν ψυχροῖς σάββασι θερμὸς Ἔρωσ.

LXVIII.

Εἰς Τιμάριον ἐταίραν.
 Καυτὸς Ἔρωσ ὁ πτανὸς ἐν αἰθέρι δέσμιος ἦλα,
 Τοῖς σοῖς ἀγρευθεῖς ὄμμασι, Τιμάριον.

LXIX.

Ὁ τρυφὲρὸς Διόδωρος, ἐς ἠϊθέας φλόγα βάλλων,
 Ἦγρευται λαμυροῖς ὄμμασι Τιμαρίε,

Τὸ

VARIETAS LECTIIONIS.

4. ὡς γλ. Idem codex, sed. re-
 ctius ὦ, nec officit carm. seq. v.
 4. ibi enim alia ratio. Pro πικρ.
 C. Giesl. τορτάτον, invito, etiam-
 si sensus ferret, metro: nam scri-
 bendum esset τρωτάτον.
 5. ἐπ' Ἀλκμήνη Reiske.
 LXVI. Br. 82. Sine varietate

exhibuit Reisk. l. l. p. 314.
 LXVII. Br. 83. Produxit Reisk-
 ke l. l. p. 304.
 LXVIII. Br. 75. In Anth. Wech.
 p. 613.
 LXIX. Br. 76. Edidit Wolf in
 Fragm. Sapph. p. 232.

Τὸ γλυκύπιπρον Ἔρωτος ἔχων βέλος. ἧ τὸδε καινὸν
Θάμβος ὀρῶ· Φλέγεται πῦρ πυρὶ καιόμενον.

LXX.

Οὐκίτι Τιμάριον τῶ πρὶν γλαφυροῖο κέλητος
Πῆγμα Φέρει πλωτὸν Κύπριδος εἰρεσίη.
'Αλλ' ἐπὶ μὲν νώτοιο μετάφρενον, ὡς κέρας ἰσῶ,
Κυρτᾶται, πολὺς δ' ἐκλέλυται πρότονος.
'Ισία δ' αἰκρητὰ χαλᾶ σπαδονίσματα μαζῶν, 5
'Εκ δὲ σάλυ ζρεπτάς γασρὸς ἔχει ρυτίδας.
Νέρθε δὲ πάνθ' ὑπέραντλα νεῶς, κοίη δὲ θάλασσα
Πλημμύρει, γόνασιν δ' ἔντρομός ἐσι σάλος.
Δύσανος γ' ὅς ζωὸς ἔτ' ὦν Ἀχερσείδα λίμνην -
Πλεύσειτ', ἄνωθ' ἐπιβάς γραὸς ἐπ' εἰκοσόρω 10

LXXI.

Εἰς Φανίον ἐταίραν.

Οὐ μ' ἔτρωπεν Ἔρωτος τόξοις, ἔλαμπάδ' ἀνάψας,
'Ὡς πάρος, αἰθουμένην θῆκεν ὑπὸ καρδίᾳ.
Σύγκωμον δὲ Πόθοισι Φέρων Κύπριδος μοροΦεγγές
Φανίον, ἄκρον ἐμοῖς ὄμμασι πῦρ ἔβαλεν.
'Εκ δὲ με Φέγγος ἔτηξε. τὸ δὲ βραχὺ Φανίον ὠφθη 5
Πῦρ ψυχῆς τῆ' μὴ καιόμενον καρδίᾳ.

LXXII.

VARIETAS LECTIIONIS.

LXX, Br. 77. Vulgavit Reiske in Misc. Lipsf. p. 466. et Schneider in Per. cr. p. 15. V. praeterea Suidam sub v. Κέλης et Σπάθων in eumque Toup. Tom. I. p. 224 et 433.

1. τὸ πρὶν C. Lipsf. idem 2. εἰρεσίην, quam lectionem Suidas quoque servat. Nostra Toupii

sagacitati debetur.

3. ἰσῶ Sic in Notis rescriptit Br. In C. Lipsf. est ἰσῶ. 10. Πλ. ἄνω ἐπιβάς Reiske: sed in C. Lipsf. erat ἀνωτ' ἐπιβ., quod veram lectionem transmittit. Pro ἐπ' idem cum reliquis ἐπ.

LXXI, Br. 78.

2. αἰθουμένην C. Giesl.

LXXII.

Ἔσπευδον τὸν Ἔρωτα Φυγεῖν· ὁ δὲ Βαιὸν ἀνάψας
 Φανίον ἐκ τέφρης, εὖρέ με κρυπτόμενον.
 Κυκλώσας δ' ἔτόξα, χερὸς δ' ἀκρῶνυχά δισσά,
 Κνίσμα πυρὸς θραύσας, εἰς με λαθὼν ἔβαλεν.
 Ἐκ δὲ Φλογὸς πάντῃ μοι ἐπέδραμεν. ᾧ Βαρὺ Φέγγος
 Λάμπαν ἐμοί· μέγα πῦρ Φανίον ἐν κραδίῃ.

5

LXXIII.

Εὐφορτοὶ νᾶες πελαγίτιδες, αἱ πόρον Ἐλλῆς
 Πλεῖτε, κελὸν κόλποις δεξάμεναι Βορέαν,
 Ἦν περ ἐπ' ἠϊόνων Κίαν κατὰ νᾶσον ἴδητε
 Φανίον ἐς χροπὸν δερκομένην πέλαγος,
 Τᾶτ' ἔπος ἀγγείλασθε· „Καλὴ νυξ, σὸς με νομίζε
 „Ἰμερος ἔνώταν, ποσσὶ δὲ πεζοπόρον.”
 Εἰ γὰρ τᾶτ' εἶπιδι, εὖ ἐς τέλος αὐτίκα καὶ Ζεὺς
 Οὐρίος ὑμετέρας πνεύσεται εἰς ὀφθόνας.

5

LXXIV.

Εἰς Ζηνοφίλαν ἑταίραν.
 Ζηνοφίλα κάλλος μὲν Ἔρωτος, σύγκοιτα δὲ φίλτρα
 Κύπρις ἔδωκεν ἔχειν, αἱ Χάριτες δὲ χάριν.

LXXV.

Τίς μοι Ζηνοφίλαν λαλίαν παρέδειξεν ἑταίραν;
 Τίς μίαν ἐκ τρισσῶν ἠγαγέ μοι Χάριτα;

H

VARIETAS LECTIIONIS.

LXXII. Br. 79. Legitur in
 Anth. Wech. p. 630. ibique v. 4.
 τῶδε pro εἰς με.
 LXXIII. Br. 80.

LXXIV. Br. 84. In Anth. Wech.
 p. 586.
 LXXV. Br. 85. In Anth. Wech.
 p. 611.

C.

Ἦ ῥ' ἐτύμως ὀδ' ἀνὴρ κεχαρισμένον ἄνυσεν ἔργον,
Δῶρα διδὼς, καὶ τὰν τὰν Χάριν ἐν χάριτι.

LXXVI.

Ἄδυμελεῖς Μῆσοι σὺν πηκτίδι, καὶ λόγος ἔμφρων
Σὺν Πειθοῖ, καὶ Ἔρωσ κἀλλεῖ ἠνίοχος,
Ζηνοφίλα, σοὶ σκῆπτρα Πόθων ἀπένειμαν, ἐπεὶ σοὶ
Ἄι τρισσαὶ Χάριτες τρεῖς ἔδοσαν χάριτας.

LXXVII.

Ἄι τρισσαὶ Χάριτες τρισσὸν σεφάνωμα συνεύνα
Ζηνοφίλα, τρισσαῖς σύμβολα καλλοσύνας
Ἄ μὲν ἐπὶ χρωτὸς θεμένα πόθον, ἃ δ' ἐπὶ μορφᾶς
Ἰμερον, ἃ δὲ λόγοις τὸ γλυκύμωτον ἔπος.
Τρισσαῖνι σεῦ δὲ μόνας καὶ ἃ Κύπρις ὠπλῖσεν εὐνάν,
Καὶ Πειθῶ μύθους, καὶ γλυκὴ κἀλλος Ἔρωσ.

5

LXXVIII.

VARIETAS LECTIIONIS.

LXXVI. Br. 86. In Anth. Wech.
p. 611.

2. καλλεῖ ἠνίοχος Ita versum
constituit Bibl. crit. Amstelodam.
Editores, (Tom. I. P. II. p. 29.)
recte addentes: „Vitium est in
vulgatis exemplis, quae ha-
bent Ἔρωσ καλὸς ἐφ' ἠνιόχῳ, pro
quo Toupius ad Suidam Tom. I.
p. 240. tentabat Ἔρωσ καλὸς
ἐφ' ἠνιόχῳ, ut Zenophila ὑφ' ἠνιό-
χος Amoris dicatur. Sed ratio
inadet, καλὸς Zenophilam acce-
pisse ab Amore. Plura dabunt N.

LXXVII. Br. 89. Editum in
Misc. Lips. Tom. IX. p. 458.

1. συνήγον pro συνεύνα Reiske
ex C. Lips. scriptura συνεύνα Ζη-
νοφίλῳ. male.

5. καὶ ἃ. K. ὠπλ. ε. Idem pro-

babili emendatione. Scriptum in C.
καὶ Κύπριδος, ὠπλῖσεν εὐνάν, unde
Salmasius Τρισσαῖνι σεῦ δὲ μόνας
ὑπο Κύπρις ἀπώλεσεν εὐνάν, quod
impium est, tanquam si Venerem,
Suadam et Cupidinem de gradu
suo deiecerit Zenophila. Br. No-
vam correctionem proposuere
Bibl. crit. Amstel. Editores, scri-
bentes Τρισσὸν καὶ σοὶ Δαίμονες.
ἃ Κύπρις ἀπασεν εὐνάν. „Δαίμονες,
aiunt, Dii sunt, qui à Gratiis distin-
guuntur, et ab illis quoque Zeno-
phila triplicem coronam acceperat.”
Quam parum huic emendationi
tum sensus, tum numerus ver-
sus, favet, vel nobis non mo-
nentibus, omnes intelligunt.
Nostrum iudicium in Notis mo-
desite interponemus.

LXXVIII.

Ἀδὺ μέλος, ναὶ Πᾶνα τὸν Ἀρκαῖδα, πηητιδί μεέλπεις,
 Ζηνοφίλα, τι λίγει, ἀδὺ κρέκεις τι μέλος.

Ποῖ σε φύγω; πάντη με περιζείχασιν Ἔρωτες,
 Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσα βαιὸν ἔωσι χρόνον.

Ἢ γάρ μοι μορφὰ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μῆσα 5
 Ἢ χάρις, ἢ -- τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

LXXIX.

Εὔδεις, Ζηνοφίλα, τρυφερὸν θάλος. εἶθ' ἐπὶ σοι νῦν
 Ἄπτερος εἰσήειν ὕπνος ἐπὶ βλεφάροις,

Ὡς ἐπὶ σοι μὴδ' ἔτος, ὃ καὶ Διὸς ὄμματα θέλων,
 Φοιτήσῃ, καταθῶ δ' αὐτὸς ἐγὼ σε μόνος.

C 2

LXXX.

VARIETAS LECTIIONIS.

LXXVIII. Br. 87. Exhibet Anth. Wech. p. 581.

2. In Planudea est Ζ., λίγει, in C. Palat. monente Grutero, λησαν. Inde coniecere λιγέως Obfopoeus, et λίαν ἀδὺ μέλος carmen admodum suave Schneider in Per. cr. p. 107. At poetae, pro λιγέως, λιγὸν et λιγέα hincque per epenth. λίγαια.

5. βάλλει πόθον; Et sic Planudea, pro βάλλει πόθον. Quod, cum coniecissent Toup. in emend. ad Suidam T. I. p. 239. et Schneider. l. 1., Vat. codex firmavit. In eadem editione est Ἢ γάρ μοι μορφῆ, quod in doricam formam mutavit Br. Sed bene monuerunt Bibl. cr. Amst. Editores, legendum esse Ἢ γάρ — modu me forma, modo cantus.

6. πάντα sine interpunctione Planudea. Rectius cum Reiskio interpungens, πάντα ad βάλλει referes.

LXXIX. Br. 88. Edidit Reiske in Misc. Lipf. T. IX. p. 315.

2. Coniicit Salmafius Εὔπτερος, an recte, dubito. Sicte per ἄπτερος indicare videtur amans, se, in oculis Zenophilae recubantem, remigio alarum facile cariturum esse. Mendose C. Lipf et Giesl. εἰσήειν: est εἶθε cum plusq. indic. med. verbi εἰσαιμι.

4. ut ne somnus quidem accederet, ipseque ego solus te sopirem, somno bearem. Sic ex mente Brunckii. Scriptura C. Lipf. est φοιτήσας, κατέχων (C. Giesl. κατέχων) α. ε. σ. μόνον.

LXXX.

Τὸ σκύφος ἠδὺ γέγηθε· λέγει δ' ὅτι τᾶς Φιλέρωτος
 Ζηνοφίλας ψύει τῆ λαλίε σόματος.
 "Ολβιον· εἶθ' ὑπ' ἐμοῖς νῦν χεῖλεσι χεῖλεα θείσα
 Ἄπνευσί ψυχᾶν τὰν ἐν ἐμοὶ προπίοι.

LXXXI.

"Ἦδη λευκὸν ἴον θάλλει, θάλλει δὲ Φίλομβρος
 Νάρμισσος, θάλλει δ' ἔρρεσίφοιτα κρένα.
 "Ἦδη δ' ἡ Φιλέρασος, ἐν ἄνθεσιν ὠριμον ἄνθος,
 Ζηνοφίλα, Πειθᾶς ἠδὺ τέθηλε ῥόδον.
 Λειμῶνες, τί μῦταια κόμαις ἐπι Φαίδρα γελᾶτε;
 Ἄ γὰρ παῖς κρέστων ἀδυπνίων σεφάνων.

LXXXII.

Πταίης μοι κώνωψ ταχὺς ἄγγελος, ἄσαι δ' ἄκροις
 Ζηνοφίλας ψάυσας προσψιθύριζε τάδε·
 „Αγρυπνος μίμνει σε· σὺ δ' ὦ λήθαργε Φίλκωντων
 „Εὐδεις· εἶα, πέτευ· ναὶ Φιλόμασε, πέτευ.”
 "Ἦσυχα δὲ φθέγγει, μὴ καὶ σύγκοιτον ἐγείρας
 Κινήσεις ἐπ' ἐμοὶ ζηλοτύπας ὀδύνας.
 "Ἦν δ' ἀγάγης τὴν παιδα, δορᾶ σέψω σε λέοντος,
 Κώνωψ, καὶ δώσω χειρὶ φέρειν ῥόπαλον.

LXXXIII.

VARIETAS LECTIIONIS.

LXXX. Br. 94. In Anth. Wech.
 p. 584.

LXXXI. Br. 94. In Anth. Wech.
 p. 582.

3. ὑπ' ἐ. χεῖλεσσιν. Planud.

LXXXII. Br. 90. Extat in Anth.
 Wech. p. 583. ibiq. v. 7. δοξαίς.

LXXXIII.

Ὁξυβόαι κώνωπες, ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν
 Σίφωνες, νυκτὸς κνώδαλα διπτέρυγα,
 Βαιὸν Ζηνοφίλαν, λίτομαι, πάρεθ' ἤσυχον ὕπνον
 Εὐδεν, τὰμὰ δ' ἰδὲ σαρκοφαγεῖτε μέλη.
 Καὶ τί πρὸς ἡλακίτην αὐδῶ; καὶ θῆρες ἀτεγκτοί.
 Τέρπονται τρυφερῶ χρωτὶ χλιαρῶμενοι.
 Ἄλλ' ἔτι νῦν προλέγω, κακὰ θρέμματα, λήγστε τόλμης,
 Ἦ γνώσεσθε χερῶν ζηλοτύπων δύναμιν.

LXXXIV.

Κηρύσσω τὸν Ἔρωτα, τὸν ἄγριον. ἄρτι γὰρ ἄρτι
 Ὁρθρινὸς ἐκ κοίτας ὄχετ' ἀποπτάμενος.
 Ἔσι δ' ὁ παῖς γλυκύδακρυς, αἰείαλος, ὠκὺς, ἀθαμβῆς,
 Σιμὰ γελῶν, πτερόεις νῶτα, Φαρετροφόρος.
 Πατρὸς δ' ἐκίετ' ἔχω φράζειν τίνος· ἔτε γὰρ Ἀιθῆρ, 5
 Οὐχθῶν φησι τεκεῖν τὸν θρασῦν, ἔ Πέλαγος.
 Πάντη γὰρ καὶ πᾶσιν ἀπέχθεται, ἀλλ' ἐσοῦντα
 Μὴ πρ νῦν ψυχαῖς ἄλλα τίθησι λίνα.

C 3

Καίτοι

VARIETAS LECTIIONIS.

LXXXIII. Br. 93. Exhibet Anth. Wech. p. 582.

2. Pro νυκτὸς Planudea ἀνδρῶν, quod tamen, quia modo praecedit, elegantiori lectioni sive ex ingenio fit, sive codicum fide nitatur, vix praefendum esse putato.

5. In Planudea est Καὶ τί προσηκατήν, sed recepit Brunckius emendationem Cl. Reiskii, qui de loco corrupto in Misc. Lips. T. IX. p. 452. sic iudicat: „Gravis menda inest v. 5. Legendum Καὶ τί πρὸς ἡλακίτην αὐδῶ; Quid ego caudicem i. e. culices precibus ce-

dere nescias alloquor? Ἠλακίτη Graecis omnis stipes et truncus. Quam significationem si loco aliquo confirmasset, plausum eruditorum omnino ferret. Forte aliis magis arridet: Καὶ τί πρὸς ἡλακίτην αὐδῶ; At quid frustra tuum placide culices compello? simulque sermonem et vocem mutans κακὰ θρέμματα λ. τ. addit.

LXXXIV. B. 91. Legitur in Anth. Wech. p. 584.

4. Dat Planudea πτερόεις, νῶτα Φερ. Concinnior tamen Brunckii interpunctio videtur.

Καίτοι κείνος, ἰδὲ, περὶ Φωλεόν. ἔ με λέληθας
 Τοξότα, Ζηνοφίλας ὄμμασι κρυπτόμενος.

10

LXXXV.

Πωλείσθω, καὶ ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισι καθεύδων.

Πωλείσθω. τί δ' ἐμοὶ τὸ θρασὺ τέτο τρέφειν;
 Καὶ γὰρ σιμόν ἔφυ καὶ ὑπόπτερον ἄκρα δ' ὄνουξι
 Κνίζει καὶ κλαῖον πολλὰ μεταξύ γελᾷ.

Πρὸς δ' ἔτι λοιπὸν ἄτρεσον, αἰίλαλον, ὄξυ δρομὸς,
 Ἄγριον, ἐδ' αὐτῇ μητρὶ Φίλη τιθασόν.

5

Πάντα τέρας. τοίγαρ πεπεράσεται. εἴ τις ἀπόπλας
 Ἐμπορος ὠνεῖσθαι παῖδα θέλει, προσίτω.

Καίτοι λίσσετ', ἰδὲ, δεδακρυμένος. ἔτι σε πωλῶ,
 Θάρσει Ζηνοφίλα σύντροφος ὦδε μένε.

10

Εἰς Ἡλιοδώραν ἐταίραν.

LXXXVI.

Ἐντὸς ἐμῆς κραδίης τὴν εὐλαλον Ἡλιοδώραν
 Ψυχὴν τῆς ψυχῆς ἐπλασεν αὐτὸς Ἐρωτος.

LXXXVII.

Τρηχὺς ὄνουξ ὑπ' Ἐρωτος ἀνέτραφες Ἡλιοδώρας.
 Ταύτης γὰρ δύνει κνίσμα καὶ ἐς κραδίην.

LXXXVIII.

VARIETAS LECTIIONIS.

- LXXXV. Br. 95. In Anth. Wech. Wech. p. 583.
 p585. LXXXVII. Br. 101. Vulgavit
 6. αὐτὰ ματρὶ φίλα Planudea Reiske in Misc. Lips. T. IX.
 edem v. 8. φίλα. p. 303. v. 2. ταύτας est pro ταύτης.
 LXXXVI. Br. 96. In Anth.

LXXXVIII.

Ναί τὸν Ἐρωτα, θέλω τὸ παρ' ἄσιν Ἡλιοδώρας
Φθέγμα κλύειν, ἢ τῶς Λατοΐδεω κισθάρας.

LXXXIX.

Φαμί ποτ' ἐν μύθοις τὰν εὐλαλον Ἡλιοδώραν
Νικάσεν αὐτὰς τὰς Χάριτας χάρισιν.

XC.

Ὁ σέφανος περὶ κρατὶ μαραίνεται Ἡλιοδώρας,
Αὐτῇ δ' ἐπλάμπει τῷ σεφάνε σέφανος.

XCI.

Πλέξω λευκόιον, πλέξω δ' ἀπαλὴν ἄμα μύρτοις
Νάρμισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρένα,
Πλέξω καὶ κρόκον ἠδύν· ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
Πορφυρέην, πλέξω καὶ Φιλέρασα ῥόδα,
Ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβότρυος Ἡλιοδώρας
Εὐπλόκαμον χαίτην ἀνθοβολῇ σέφανος.

5

XCII.

Ἐγχει τὰς Πειθῆς καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρας,
Καὶ πάλι τὰς αὐτὰς ἀδυλόγω Χάριτος.

C 4

Αὐτὰ

VARIETAS LECTIIONIS.

LXXXVIII. Br. 106. In Anth. Wech. p. 581. Male adnectit hoc carmen editio Florent. carmini 78., quod recte definit in *περὶ φλέγματος*, nec in Heliodorae sed in Zenophilae laudem scriptum est.

LXXXIX. Br. 107. In Anth. Wech. p. 582.

XC. Br. 104. In Anth. Wech.

p. 582.

XCI. Br. 105. In Anth. Wech. p. 582.

1. ἀπαλοῖς Planudea. eadem v. 5. *μυροβοσρύχης*: at *μυροβότρυος*, notante Brunckio, in codice Vatic. a prima manu est.

XCII. Br. 99. Ediderunt carmen Bentleyus ad Callim. Ep. 31.

Αὐτὰ γὰρ μί' ἐμοὶ γράφεται θεός, ἄς τὸ ποθεινὸν
 Οὔνομ' ἐν ἀκρήτῳ συγκεράσας πίωμα.

XCIII.

"Ἐγχει, καὶ πάλιν εἶπέ, πάλιν, πάλιν, Ἴηλιοδώρας
 Ἐἶπέ, σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
 Καί μοι τὸν βρεχθέντα μύροισ καὶ χθιζὸν ἔοντα,
 Μναμόσυνον κείνας, ἀμφιτίθει ζέφανον.
 Δαικρύει Φιλέρασον, ἰδὲ, ῥόδον, ἔνεκα κείναν
 Ἄλλόθι, καὶ κόλποις ἡμετέροις ἔσορα.

5

XCIV.

Σφαιριζὰν τὸν Ἐρωτα τρέφω· σοὶ δ' Ἴηλιοδώρα,
 Βάλλει τὰν ἐν ἐμοὶ παλλομένην κραδίαν.
 Ἄλλ' ἄγε συμπαινίταν δέξαι Πόθον· εἰ δ' ἀπὸ σεῦ με
 Ῥίψαις, ἐκ οἴσω τὰν ἀπάλαιστρον ὕβριν.

XCV.

Desit initium carminis.

"Ἀρπάσεται· τίς τόσσον ἐπαιχμάσαι ἄγριος εἴη,
 Τίς τόσον ἀντῆρα καὶ πρὸς Ἐρωτα μάχην;
 Ἄπτε τάχος πεύκας, καὶ — τίς κτύπος; Ἴηλιοδώρας,
 Βαῖνε πάλιν ζέρονων ἐντὸς ἐμῶν, κραδία.

XCVI.

VARIETAS LECTIIONIS.

p. 206. et Reiskius, in Misc. Lipf. T. IX. p. 297.

2. In C. Lipf et Gieff est ἀδολόγαι, quod doricam formam confirmat. Vulgarum ἀδολόχου exhibet Reiske Idem v. 3. ης.

XCIII. Br. 98 Vulgarunt Daniel Heinfius in Carminibus Graecis p. 148. Bentleius ad Callima-

chi Ep. 31. p. 206. et Reiske in Misc. Lipf. T. IX. p. 297.

XCIV. Br. 97. Reperitur in Misc. Lipf. T. IX. p. 473.

XCV. Br. 100. Dedimus v. 1, ex mente Brunckii. In codice erat: Ἀρπάσαι· τίς τόσσος ἐναίχ-
 μάσαι ἀγριος εἶναι Τίς τόσος.

XCVI.

Ἄνθοδάϊτε μέλισσα, τί μοι χροὸς Ἡλιοδώρας
 Ψαύεις, ἐμπρολιπῶσ' εἰαρινὰς κάλυκας;
 Ἢ σύ γε μηνύεις ὅτι καὶ γλυκὺ καὶ δυσύποισον
 Πικρὸν ἀεὶ κραδίᾳ κέντρον Ἔρωτος ἔχει;
 Ναὶ δοκέω, τῷτ' εἰπάω· ἴθι Φιλεξασε, παλίμπυξ
 Στείχε· πάλαι τὴν σὴν οἶδαμεν ἀγγελίην.

5

XCVII.

Ἐν τῷδε, παμμήτερα θεῶν, λίτομαί σε, Φίλη Νύξ,
 Ναὶ λίτομα, κώμιον σύμπληνε, πότνια Νύξ,
 Εἴ τις ὑπὸ χλαίνῃ βεβλημένος Ἡλιοδώρας
 Ἰθάλπετα, ὑπναπάτη χρωτὶ χλιανόμενος,
 Κοιμάσθω μὲν ὁ λύχνος· ὁ δ' ἐν κόλπαιοισιν ἐκείνης
 ῥιπτασθεῖς κείσθω δεύτερος, Ἐνδυμίων.

5

XCVIII.

ᾠ Νύξ, ὦ Φιλάγρυπτος ἐμοὶ πόθος Ἡλιοδώρας,
 Καὶ σκολιῶν ὄρεθρων κνίσματα δακχιχαρῆ.

C 5

Ἄρα

VARIETAS LECTIIONIS.

XCVI. Br. 108. In Anth. Wech. p. 583.

3. Pro δυσύποισον in Planudea est δύσπισιν, in Codice Palat. δύσοισιν, e quibus veram lectionem Brunckii acumen omnino eruisse videtur.

5. Exhibet Planudea Ναὶ δοκέω, τῷτ' ἢν, τῷτ' ὦ φίλε. At pro τῷτ' ἢν recte codex Palat. εἰπάω. V. Schneider. in Per. crit. p. 118.

XCVII. Br. 102. Vulgarunt

Dan. Heinsius in Carmin. Graecis p. 407. Maius in Observ. sacris L. IV. p. 189. et Reiske in Misc. Lips. T. IX. p. 307.

XCVIII. Br. 103. Extat. in Misc. Lips. T. IX. p. 308.

1. ὁ φιλάγρ. C. Lips. perperam.
 2. δακχιχαρῆ in Codice Br., δακχιχαρῆ in cod. Lips. et Gieff. σκοτιῶν, pro σκολιῶν, ex ingenio Reiskius, illud ipsum tamen mox improbens. Sed V. N.

Ἀρα μένει σοργῆς μοι λείψανα, χ' ὅττι Φίλησα
 Μνημόσυνον ψυχρῶ θάλπετ' ἐνὶ κλισίᾳ;
 Ἔρα γ' ἔχει σύγκοιτα τὰ δάκρυα κῆμόν' ὄνειρον
 Ψυχαπάτην σέξνοις ἀμφιβαλῆσα Φίλει;
 Ἦ νέος ἄλλος ἔρωσ, νέα παίγνια; μήποτε, λύχνε,
 Ταῦτ' ἐσίδοις, εἴης δ' ἦς παρεδωκα Φύλαξ.

XCIX.

Ὡ πλόκαμον Δημῆς, ὦ σάνδαλον Ἡλιοδώρας,
 Ὡ τὸ μυρόρραντον Τιμαρίε πρόθυρον,
 Ὡ τρυφερὸν μείδημα βοώπιδος Ἀντικλείας,
 Ὡ τὰς ἀρτιθαλεῖς Δωροθέας σεφάνεας.
 Οὐκέτι σοι χρυσή Φαρέτρη πτερέντας οἴζεξ
 Κρύπτει Ἔρωσ' ἐν ἐμοὶ πάντα γάρ ἐσι βέλη.

C.

Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμῆς Φιλέρωτα κίριννον,
 Καὶ μυρόπνευ Δημῆς χρῶτα τὸν ὑπναπάτην,
 Ναὶ πάλιν Ἰσιάδος Φίλα παίγνια, ναὶ Φιλόγρυπνον
 Λύχρον ἐμῶν κώμων πολλὰ πίνοντα μέλη,
 Βαιὸν ἔχω τό γε λειφθέν, Ἔρωσ, ἐπὶ χεῖρασι τραῦμα·
 Εἰ δ' ἐθέλεις, καὶ τῆτ', εἰπέ, καὶ ἐκπτύσομαι.

CI.

VARIETAS LECTIIONIS.

3. ἐμοὶ pro μοι et ὅττι Φιλημα
 C. Lipf. et Giess. χ' ὅττι φίλησα
 ex emendatione Reiskii.

4. θάλπετ' ἐν κλισίᾳ Codd. fed
 recte et adnuentibus Bibl. crit.
 Amstel. Editoribus Brunckius vo-
 cem Graecam οἰκεία esse negat.

8. ἐσίδης, εἴης δ', ἥσπερ ἔδωκα,
 φύλαξ. C. Lipf. et Giess.

XCIX. Br. 65. Edidit Reiske
 in Misc. Lipf. T. IX. p. 459.

1. Οὐκ pro Ὡ in hoc et reli-
 quis versibus C. Lipf. Idem Ti-

μῆς, pro Δημῆς, sed excludit hoc,
 quod secundo versu occurrit ἴο-
 men Τιμαρίον. Δημῆς quoque
 sequens meminit carmen.

3. Οὐκέτι σοι Φαρέτρη (ἐπ' ἐμῆ)
 πτ. ὀ. Reiske, qui ex ingenio
 uncis inclusa edidit: nam in C.
 Lipf. puncta erant, lacunae in-
 dicia.

C. Br. 66. Extat in Anth. Wech.
 p. 586.

3. Ἰσιάδος Planud.

6. Εἰ γ' ἐθέλ. eadem.

CI.

Οἶδ' ὅτι μοι κενὸς ὄρκος, ἐπεὶ σέ γε τὴν Φιλάσσιτον

Μηνύει μυρόπνευς ἀρτιβρεχλῆς πλόκαμος.

Μηνύει ἀγρυπνον μὲν ἰδὲ βεβαρημένον ὄμμα,

Καὶ σφιγγτὸς σεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος.

Ἐσκυλταμ δ' ἀκόλασα πεφουρμένος ἀρτι κίκιννος, 5

Πάντα δ' ὑπ' ἀκρήτη γυῖα σαλευτὰ Φορεῖς.

Ἐρῆε, γύναι πάγκοινε, καλεῖ σε γὰρ ἡ Φιλόκωμος

Πηκτίς, καὶ κροτάλων χειροτυπῆς πάταγος.

CII.

Ἐγνων, οὐ μ' ἔλαθες. τί θεάς; εἰ γὰρ με λέληθας.

Ἐγνων μηκέτι νῦν ὄμνυε· πάντ' ἔμαθον.

Ταῦτ' ἦν, ταῦτ' ἐπίορκε; μόνη σὺ πάλιν, μόνη ὑπνοῖς;

Ἦ τόλμησ' καὶ νῦν, νῦν ἔτι Φησί, μόνη;

Οὐχ ὁ περιβλεπτός παρεκέλιτο, καὶ μιν ἐπειδίω; 5

Ἐρῆε κακὸν κοίτης θηρίον, ἔρῆε τάχος.

Καί-

VARIETAS LECTIIONIS.

CI. Br. 60. Editum in Misc. Lipf. T. IX. p. 315. et in Ruhnkenii epist. crit. I. p. 73.

3. Conspirant Editores in voce ἰδὲ, at quantum langueat, vix ullum latere potuit. Reiskio in mentem venerat ἀγρυπνον, ψιμύθε βεβ. ὁ, oculus vigil, cerussa gravis, tinctus, aut ἀγρ. μὲν, ὁμῶς δὲ βαρῆμενον ὁ, sed ipse fatetur, hoc a litteris nimis abesse, illud cum ἀγρυπνός male convenire. Forte a scriptura et sensu minus recedit: Μηνύει ἀγρυπνον μὲν, ὑπνῶ δὲ βαρῆμενον ὄμμα, vigil quidem, sed somno oppressus. Dubito tamen, ut verum fatear, de recte correpta prima syllaba vocis

ὑπνῶ, quanquam sane composita inque his ἀγρυπνός, a Theocrito Id. 24, 104. et in ipso nostro versu a Meleagro correptum, eiusmodi licentiam iustam pronuntiare videntur.

CII. Br. 63. Legitur in Misc. Lipf. T. IX. p. 322.

5. Οὐχ ὁ περ. ἐκλαίον, καὶ μὴ τι δ' ἐπειδῶ C. Lipf. et Giesl. Inde Reisk. in textu Οὐχ ὁ περ. κλαίω, καὶ μὴ σ' ἔτ' ἐπειδῶ. Iam in posterum ego vir spectabilis, etiamsi te non videam, plorare desinam; et in Notis: «Refingi tamen forte sic quoque possit: Οὐχ ὁ περ. σε κλαίω, καὶ μὴ τι C. e.

Καίτοι σοι δώσω τερπνὴν χάριν. οἶδ' ὅτι βάλει
Κεῖνον ὄργην. αὐτᾶ δέσμιος ᾧδε μενεῖ.

CIII.

Ἄσρα καὶ ἡ Φιλέρωσι καλὸν φαίνεσθα Σελήνη,
Καὶ Νύξ, καὶ κόμων σύμπλανον ὄργάνιον,
Ἄρᾶ γε τὴν Φιλίσωτον ἐτ' ἐν κοίταισιν ἀφρήσω
Ἄγρυπνον, λύχνη πόλλ' ἐπαρκομένην;
Ἢ τίς ἔχει σύγκοιτον; ἐπὶ προθύροισι μαζάντας
Δάκρυσιν ἐκδήσω τὰς ἰκέτας σεΦάντας,
Ἐν τὸδ' ἐπιγρᾶψας: „Κύπρι, σοὶ Μελέαγρος, ὁ μύσης
„Σῶν κόμων, σοργῆς σκῦλα τὰδ' ἱερέμασε.”

5

CIV.

Νύξ ἱερὴ καὶ λύχνε, συνίστορας ἔτινας ἄλλας
Ὅρκοις, ἀλλ' ὑμέας εἰλόμεθ' ἀμφότεροι.

Χω

VARIETAS LECTIIONIS.

e. μὴ ἐτι) σ' ἐπειδῶ.” Sed utrumque cum antecedentibus male cohaeret, nec irato amanti fatiis convenit. Unde lectio Brunckii πα, εὐκλιτο, caeteroquin optima, sit profecta, ex codice, an ex ingenio, ipso tacente, non liquet. Malim tamen, pro inusitato ἐπειδῶ, ἐπειδον. quo recepto is sensus efficeretur: *Quid? quem amas, illene non totum eundem tecum pressit? egone eum non vidi?* Proripuerat se interveniente Meleagro rivalis.

8. μένε C. Lips. et Giesf. perperam.

CIII. Br. 64. Vulgatum in Misc. Lips. T. IX. p. 456.

4. Recepti et in versione latina expressi emendationem Salmasii πόλλ' ἐπαρκομένην, optimam, iudice Brunckio, dum quid melius excogitatur Reiskius, et in textu

Brunckius ediderunt πόλλ' ἀποδαιομένην, *lychno pilos amburentem*, nam quae pilosilatro, seu medicamento depilatorio extirpabant, feminae interdum etiam igne donare solebant. cf. Arist. Eccles. 12. et Lysistr. 827. At hanc poetæ ideam iure remotam, nec fatiis aptam dixeris. Codicum tamen scriptura est ἀποδαομένην.

5. Post σύγκοιτον integrum distichon Reiskio et Brunckio deesse videtur, nescio, an sine causa. Subitum est consilium, et amanti adfectui accommodatum et ex praecedentibus pendens.

6. ἐκδήσας C. Lips. recte forte, si quaedam exciderint. Interea, ut constaret sibi oratio, Reiskius scripsit ἐκδήσω.

CIV. Br. 71. Sub nomine Philodemi vulgavit Anth. Wech. p. 608.

Χῶ μὲν ἐμὲ σέρξαιν, κῆνον δ' ἐγὼ ἔ ποτε λείψην
 Ὡμόσαμεν κοινὴν δ' εἶχετε μαρτυρίην.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὄρκια φησὶν ἐν ὑδαίτι κῆνα φέρεσθαι.
 Λύχνη, σὺ δ' ἐν κόλποις αὐτὸν ὄρξῃς ἑτέρων.

5

CV.

Ἦοῦς ἀγγελε χαῖρε φαεσφόρε, καὶ τυχὺς ἔλθοις
 Ἔσπερος, ἢ ἀπάγεις, λάθριος αὐθις ἄγων.

CVI.

Ὁρθροβόας δυσέρωτι κακῶγγελε, νῦν τρισάλασε,
 Ἐννύχιος κρᾶζεις πλευροτυπῆ κέλαδον,
 Γαῦρος ὑπὲρ κοίτας, ὅτι μοι βραχὺ τᾶτ' ἔτι νυκτὸς
 Καὶ τὸ φιλεῖν, ἐπ' ἐμαῖς δ' ἀδὺ γελᾶς ὀδύνας.
 Ἄδε φίλα θρέπτειρα χάρις; ναὶ τὸν βαθὺν ὀρθρον,
 Ἔσχατα γαρύεις ταῦτα τὰ πικρὰ μέλη.

CVII.

Ἰχθῆεις τέττιξ δροσεραῖς σαγόνεσσι μεθυσθεῖς
 Ἄγρονόμον μέλπεις μῆσαν ἐρημολάλος.
 Ἄκρη δ' ἐφεζόμενος πετάλοις πριονώδεσι κώλοις,
 Αἰθίσιπτι κλάζεις χρωτὶ μέλισμα λύρας.
 Ἄλλὰ, φίλος, φθέγγε τι νέον δενδρώδεσι Νύμφαις
 Παίγιον, ἀντιπῶδ' Ἐπὶ κρέμων κέλαδον,
 Ὁφρα φησὶν τὸν Ἐρωτα, μεσημβρινὸν ὕπνον ἀγρεύσει
 Ἐνθάδ' ὑπὸ σκιερῇ κεκλιμένος πλατάνω.

5

CVIII.

VARIETAS LECTIIONIS,

CV. Br. 74.
 CVI. Br. 72.
 CVII. Br. 111. Exhibet car-
 men Anth. Wech. p. 381. eaque

v. 1. Ἰχθῆεις, et 2. ἐρημολάλος;
 sed concinnius iunges μέλπεις
 ἐρημολάλος, inprimis, cum nec
 careat epitheto suo μῆσαν.

CVIII.

Ἄκρις ἐμῶν ἀπάτημα πόθων, παραμύθιον ὕπνου,
 Ἄκρις, ἀρετραίη Μῆσα, ληυπτέρυγες,
 Ἄυτοφυές μίμημα λύρας, κρένε μοι τὶ ποσειδόν,
 Ἐγκρέεσσα Φίλοις ποσσὶ λάλας πτέρυγας,
 Ὡς με πόνων ῥύσαιο παναγρύπνοιο μερίμνης,
 Ἄκρι, μιτωσαμένη Φθόγγον ἐρωτοπλάνον.
 Δῶρα δέ σοι γήτειον ἀειθαλές ὀρθρινὰ δώσω,
 Καὶ δροσεράς ζώματι σχιζομένας ψευκιάδας.

5

CIX.

Ἄνθεμά σοι Μελέαγρος ἐὼν συμπαίκτηρα λύχνον,
 Κύπρι Φίλη, μύσην σῶν θέτο παννυχιδων.

CX.

Τίς τάδε μοι θηητὰ περὶ θριγκοῖσιν ἀνήψε
 Σικύλα, πανακχοχίσην τέρψιν Ἐνυαλίς;
 Οὐτὲ γὰρ αἰγανέαι περιαγέες, ἔτε τι πῆληξ
 Ἄλλοφος, ἔτε Φόνω χερυθὲν ἄρηρε σάκος.
 Ἄλλ' αὐτῶς γανόωντα καὶ ἀσυφέλικτα σιδάρα
 Οἷά περ ἐκ ἐνοπῆς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα
 Οἷς θάλαμον κοσμεῖτε γαμήλιον. ὄπλα δὲ λύθρω
 Λειβόμενα βροτέω σηκὸς Ἄρηος ἔχοι.

5

CXI.

VARIETAS LECTIIONIS.

CVIII. Br. 112. In Anth. Wech. p. 383.

1. ἀπατηλά et 4. ἐκκρέεσσα Planudea, utrumque mendose. Eadem φίλας, pro quo Obliopaeus Φίλη, rectius Brodaeus quod Brunckius dedit, φίλις. Sic φί-

λον ἦτορ, φίλαι χεῖρες.

CIX. Br. 114. Edidit. Reiske in Anth. Graeca Cephalea. p. 16, epigr. 443. In 1. v. est συμπαί-
 σονα.

CX. Br. 115. Legitur in Anth. Wech. p. 577.

CXI.

Εἰς Βάνχον.

Αἱ Νύμφαι τὸν Βάνχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἤλαθ' ὁ κῆρος,
 Νήψαν ὑπὲρ τέφρης ἄρτι κυλινδόμενον.
 Τᾶνεκα σὺν Νύμφαις Βρόμιος Φίλος. ἦν δέ νιν εἰργῆς
 Μίσησθαι, δέξῃ πῦρ ἔτι καίόμενον.

CXII.

Ζωροπότει δίσερως, καὶ σὲ Φλόγα τὰν Φιλόπαιδα
 Κοιμάσει λάθας δωροθότας Βρόμιος.
 Ζωροπότει, καὶ πλήρες ἀφυσσάμενος σκύφος οἴνας
 Ἐκκρουσον συγέραν ἐκ καρδίας ὀδύνας.

CXIII.

Οἶσω, ναὶ μά σε, Βάνχε, τὸ σὸν θράσος ἄγεο, κόμων
 Ἄρχε, θεὸς θνατὰν ἀνιόχει καρδίαν.
 Ἐν πυρὶ γενναθεὶς ζέφυγεις Φλόγα τὰν ἐν Ἐρωτει,
 Καί με πάλιν δήσας τὸν σὸν ἄγεις ἐκέτην.
 Ἡ προδότας καὶ πιστὸς ἔφυς, τεὰ δ' ἔργια κρύπτειν
 Αὐδῶν, ἐκφαίνειν τὰμὰ σὺ νῦν ἐθέλεις.

5

CXIV.

Αὐτὸς ἐκέτης ὁ βῆς ἐπιβώμιος, αἰθέριε Ζεῦ,
 Μυκᾶται, ψυχὴν βυόμενος θανάτα.
 Ἀλλὰ μέθες, Κρονίδη, τὸν ἀροτρεά. καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς
 Πορθμεὺς Εὐρώπης ταῦρος, ἀναξ, ἐγένεα.

CXV.

VARIETAS LECTIIONIS.

CXI. Br. 113. Extat in Anth.
 Wech. p. 120.

CXIII. Br. 57.

CXIV. Br. 116. In Anth. Wech.

2. κυλινδόμενον Planudea.

p. 49.

CXII. Br. 6.

CXV.

Τανταλί παιῖ, Νιόβα, κλύ' ἔμην Φάτιν, ἄγγελον ἄτας
 Δέξαι σῶν ἀχέων οἰκτροτάταν λαλιάν
 Λῦε κόμας ἀνάδυσμον, ἰὼ, βαρυπενθέσι Φοίβη
 Γειναμένα τόξοις ἄρσενόπαιδα γόνον.
 Οὐ σοι παῖδες ἔτ' εἰσὶν. ἀταρ τί τόδ' ἄλλο; τί λεύσσω; 5
 Αἴ, αἴ, πλημύρην παρθενικαῖσι Φόνος.
 Ἄ μὲν γὰρ μητρός ἐπὶ γένασιν, ἃ δ' ἐνὶ κόλποις
 κέκλιται. ἃ δ' ἐπὶ γᾶς, ἃ δ' ἐπιμασιδίου.
 Ἄλλα δ' ἀντωπὸν θαμβεῖ βέλος ἃ δ' ἐπ' οἴστοις
 Πτώσσει· τᾶς δ' ἔμπνευ ὄμμα ἔτι Φῶς ὄρα. 10
 Ἄ δὲ λάλην σέρχασα πάλαμ ζόμα νῦν ὑπὸ θαμβεύς
 Μάτης σαρκοπαγῆς οἶα πέπηγε-λίθος.

CXVI.

Εἰς λαγῶν Φανίε. Ἐπιτάφιον.
 Τὸν ταχύπεν ἔτι παῖδα συναρπασθέντα τεκέσῃς
 Ἄρτι μ' ἀπὸ σέρνων, ἔαταόεντα λαγῶν
 Ἐν κόλποις σέρχασα διέτρεφεν ἃ γλυκερόχρωσ
 Φανίον, εἰαρινοῖς ἀνθεσι βοσκόμενον.
 Οὐδέ με μητρός ἔτ' εἶχε πόθος. Θνήσκω δ' ὑπὸ θοίνης 5
 Ἄπλής, πολλῇ δαιτὶ παχυνόμενος.
 Καί μιν πρὸς κλισίαις κρύψε νέκυν, ὡς ἐν ὄνειροις
 Αἰὲν ὄραν κοίτης γειτογέοντα τάφον.

CXVII.

VARIETAS LECTIIONIS.

CXV. Br. 117. Exhibet carmen 7. κρύψεν Planudes, metuens
 sine ulla lectionis varietate Anth. metro.
 Wech. p. 457. 8. κοίτη Idem, et iungi po-

CXVI. Br. 120. In Anth. Wech. , test Dativ. cum γειτογέοντα.
 p. 385.

CXVII.

Εἰς τὰς Λυκαμβίδας.

Δεξιτερὴν Ἀἶδαο θεῶ χεῖρα, καὶ τὰ κελαινὰ
 Ὀμνυμεν ἀρρήτη δέμνια Φερσεφόνης,
 Παρθένοι ὡς ἐσμέν καὶ ὑπὸ χθονί' πολλὰ δ' ὁ πιρὸς
 Αἰσχρὰ καθ' ἡμετέρης ἔφλυσε παρθενίης
 Ἀρχίλοχος· ἐπέων δὲ καλὴν Φλίτιν ἐκ ἐπὶ καλὰ
 Ἔργα, γυναικῆτον ἔτραπεν εἰς πῶλεμον.
 Πιερίδες, τί κόρησιν ἐφ' ὑβρισηῆρας ἰάμβους
 Ἐτράπετ', ἔχ' ὁσίω Φωτὶ χαριζόμενας;

5

CXVIII.

Εἰς Κλεαρίσαν.

Οὐ γάμον ἀλλ' Αἶδαν ἐπνυμφίδιον Κλεαρίσα
 Δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυσιμένα.
 Ἄρτι γὰρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχεν
 Λωτοί, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θυῖρα·
 Ἠῶος δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν, ἐν δ' Ἑμέναιος
 Σιγαθεῖς γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσατο.
 Αἰ δ' αὐταὶ καὶ Φεγγος ἐδαδέχεν παρὰ πασιῶ
 Πεύκῃ, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

5

CXIX.

VARIETAS LECTIIONIS.

CXVII. Br. 119. In Anth. Wech. p. 330.

p. 326.

3. Παρθ. ὡς ἔτυμον. Planudea.
 7. ἐφ' ὑβρισηῆρας ἰάμβους contumeliosos iampos eadem, sed mendose: nam ἐπὶ, casui suo postpositum, iungendum est cum κόρησιν.

2. ἐσπερίαιε invito metro et sensu Planudea. Eadem v. 5. Ἠῶον δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον. Quam lectionem si tueri velis, supplendum erit λωτοί. Sed nec deest lectio in Brunckii, quo se commendet.

CXVIII. Br. 125. In Anth. Wech.

CXIX.

Εἰς Ἡλιοδώραν.

Δάκρυά σσι καὶ νέρθε διὰ χθονός, Ἡλιοδώρα,
 Δωρῆμα, σοργᾶς λείψανον εἰς Αἶδαν,
 Δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτω δ' ἐπὶ τύμβῳ
 Σπένδω νᾶμα πόθων, μνᾶμα Φιλοφροσύνας.
 Οἴητρά γάρ, οἴητρά φίλαν σε καὶ ἐν Φθιμένοις Μιελέαγρος 5
 Αἰάζω, κενεὸν εἰς Ἀχέροντα χάρην.
 Αἶ', αἶ', πᾶ τὸ ποθεῖνόν ἐμοὶ θάλλος; ἄρπασεν Αἶδας,
 Ἄρπασεν ἀίμαϊόν δ' ἄνθος ἔφυγε κόνις.
 Ἄλλὰ σε γενῆμα, γὰ παντρέφε, τὰν πανόδυρτον
 Ἡρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαμ.

CXX.

Εἰς Αἰσιγένην.

Παρμῆτορ γῆ χαῖρε, σύ τὸν πάρος ἔβαρὺν εἰς σῶ
 Αἰσιγένην καυτῆ νῦν ἐπέχοις ἀβαρῆς.

CXXI.

Εἰς Ἡράκλειτον.

Ἔνθρωφ', Ἡράκλειτος ἐγὼ σοφὰ μῆνος ἀνευρών
 Φημί τάδ' ἐς πάτραν κρείσσονα καὶ σοφίης.

Λαῖξ

VARIETAS LECTIIONIS.

- CXIX. Br. 109. In Anth. Wech. p. 281.
 P. 332. CXXI. Brunckio 118., Reiskio
 1. νέρθεν ὑπὸ Planudea. Eadem in Anth. Graeca 560. p. 72.
 v. 4. μνᾶμα πόθων, quo nihil frigidius. Elegantissime νᾶμα πόθων, 1. C. Lipsf. et Giesl. Ἔνθρωφ'
 lacrimae, quas amor flagrans ex- Ἡράκ. — ἀφευρῶν φαμί τάδ' εὐ-
 pressit. πάτραν -- e, quibus Reiske Ἔν-
 CXX. Br. 121. In Anth. Wech. θρωφ' Ἡράκ - ἐφευρεῖν φαμί τάδ'
 ἐς πάτραν.

Λὰξ γὰρ ἐγὼ κοτέων Ἀσία, ξένε, δύσφρονας ἄνδρας
 Ἵλάκτευν λαμπρὰ θρεψαμένοισι χάρις.

Οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; μὴ τρηχὺς ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι πείσῃ
 Τρηχύτερον. πάτρης χαῖρε σὺ δ' ἐξ Ἐφέσσα. 5

CXXII.

Εἰς Φίλαυλον.

α Ἐἰπὸν ἀνειρομένω, τίς καὶ τίνος ἐσσί; β Φίλαυλος.

Ἐυκρατίδω. α Ποδαπὸς δ' εὐχε' ἔμεν; β Θριασεύς.

α Ἐζησας δὲ τίνα ζέργων βίον; β Οὐ τὸν ἀρότρας,
 Οὐδὲ τὸν ἐκ νηῶν, τὸν δὲ σοφοῖς ἔταρον.

α Γῆραϊ δ' ἢ νέσω βίον ἐλλίπες; β Ἡλυθον Ἴαιδαν
 Αὐτοφελεί, κείνων γευσάμενος κυλίμων. 5

α Ἡ πρεσβυς; β Καὶ κάρτα. α Λάβοι νύ σε βῶλος ἐλαφρῇ
 Σύμφωνον πινυτῶ σχόντα λόγῳ βίωτον.

CXXIII.

Εἰς Χαρίξενον.

Οἰκτρότατον ματῆρ, σε, Χαρίξενε; δῶρον ἐς Ἴαιδαι,
 Ὀκτωκαιδεκέτην ἐζόλισε χλαμύδι.

D 2

Ἡ

VARIETAS LECTIIONIS.

3. Λὰξ γὰρ ἐγὼ καὶ τὸ κέων Ἀ-
 σίῳ -- Cod. Giesl. et Lipf. item-
 que Br. unde ab initio V. D. in textu
 Λὰξ γὰρ καὶ κοτέων, Ἀσία, ξένε, --
 quod in Notis deinde in melio-
 rem lectionem, a nobis datam,
 mutavit Minus feliciter Reiske
 Κλάξ (seu Κλάγξ pro κλαγγηδόν,
 sed forma inaudita;) γὰρ κκίνο-
 τόμων ἀσῶν, ξένε, -- *Alta voce in*
malignos quosdam cives, novarum
rerum cupidos, insurrexi. Idem

v. s. μὴ πρόσχεε pro scriptura
 codicum μὴ τρηχὺς, cave accedas,
 moxque ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι
 πείσῃ Τρηχύτερον πάτρας. Sed de
 his, ut de totius carminis impe-
 ditissimi sensu, consule Notas.

CXXII. Br. 122. In Anth. Wech.
 p. 312.

CXXIII. Br. 124. In Anth.
 Wech. p. 416. Vlrimo disticho car-
 ret Planudea, in caeteris nullam
 lectionis varietatem exhibet.

Ἦ γὰρ δὴ καὶ πέτρος ἀνέσενεν, ἀνίκ' ἀπ' οἴων
 "Αλιεὺς οἰμωγᾷ σὸν νέκυν ἀχθοφόρευν.
 Πένθος δ' ἔχ' Ὑμένιον ἀνωρύοντο γυναῖκες,
 Αἴ, αἴ, τὰς μαζῶν ψευδομένης χάριτας,
 Καὶ κενεὰς ὠδίνας. ἰὼ, κακοπάρθενε Μοῖρα,
 Σπειρογόνας σοργὰν ἔπτυσας εἰς ἀνέμους.
 Τοῖς μὲν ὀμιλήσασι ποθέειν πάρα, τοῖς δὲ τοιεῦσι
 Πενθεῖν, τοῖς δ' ἀγνώως πευθομένους ἐλεεῖν.

5

10

CXXIV.

Εἰς τὸν τάφον Ἀντιπάτρου Σιδωνία
 ποιητῶ, ἐφ' ᾧ σύνθημα ἦν ἀλέκτωρ, καὶ φοίτικος
 κλάδος, καὶ ἀσπράγαλος.
 Ἄ σάλα, σύνθημα τί σοι γοργωπὸς ἀλέκτωρ
 Ἔσα, καλλιᾶνα σιαπτοφόρος πτέρυγι;
 Ποσσὴν ὑφαρπάζων Νίκας κλάδον' ἄνερα δ' ἐπ' αὐτᾶς
 Βαθμίδος προπεσὼν κέλιται ἀσπράγαλος;
 Ἦ ῥά γε νικᾶεντα μάχα σιαπτεῖχον ἀναίτα
 Κρύπτεις; ἀλλὰ τί σοι παίγνιον ἀσπράγαλος;
 Πρὸς δὲ, τί λιτὸς ὁ τύμβος; ἐπιπρέπει ἀνδρὶ πενιχρῶ
 Ὅριθος κλαγγαῖς νυκτὸς ἀνεγρομένῳ.

5

Οὔ

VARIETAS LECTIIONIS.

CXXIV. Br. 123. Ediderunt Pauw in Diatribe de Aleae lusu, p. 114., sed foedissime corruptum; emendatius Dorville in Vanno critica p. 139., Leichius denique et Reiske in Carminibus sepulchralibus, ille p. 16., hic p. 97.
 2. C. Palat. Ἔσα καλλιᾶνα, ex quo Reiske, sed invito metro, Ἔσακε λαίνα, stat gerens sub lapidea ala; C. Lipsf. Ἔς τί καλλιᾶνα quod edidit Leichius vertitque

sub fusca ala. Recte Dorv. Ἔσα, καλλιᾶνα.

4. Βαθμίδος ἐκπροπεσὼν Reiske.

5. Ἦ - κρύπτεις sine interrogatione Dorv. et Reiske.

7. πρὸς δ' ἐτι Quietus, male. C. Palat. πρὸς δὲ τί. πρὸς δὲ est, ut H. ε. 307., insuper, praeterea. Dorv. Pessimae lectioni alteram addidit Leichius, scribens λιτὸς pro λιτός.

- Οὐ δοκέω· σκᾶπτρον γὰρ ἀναίνομαι. ἀλλὰ σὺ κεύθεϊς
 Ἄθλοφόρον, νίαν ποσσὶν ἀειράμενον. 10
- Οὐ ψαύω καὶ τῆδε· τί γὰρ ταχὺς εἶκελος ἀνῆρ
 Ἄσραγάλω; νῦν δὴ τῶτρεκὲς ἐφρασάμαν.
- Φοινίξ ἔ νίαν ἐνέπει, πάτραν δὲ, μεγαυχῆ
 Ματέρα Φοινίμων, τὰν πολύπαιδα Τύρον.
- Ἵορις δ', ὅττι γεγωνὸς ἀνῆρ, καὶ πρὸς περὶ Κύπριον 15
 Πρῶτος, κῆν Μάσαις ποιικίλος ὕμνοθέτας.
- Σκᾶπτρα δ' ἔχει σύνθημα λόγῳ· θνήσκειν δὲ πεσσόντα
 Οἶνοβρεχῆ, προπετῆς ἐνέπει ἀσράγαλος.
- Καὶ δὴ σύμβολα ταῦτα. τὸ δ' ἔνομα πέτρος αἶδει,
 Ἄντίπατρον, προγόνων Φύντ' ἀπ' ἐρισθενέων. 20

CXXV.

Μελέαγρος εἰς ἑαυτὸν.

- Ἄτρεμας, ὦ ξένε, βαῖνε· παρ' εὐσεβέσιν γὰρ ὁ πρέσβυς
 Εὐδαί, κοιμηθεῖς ὕπνον ὀφειλόμενον,
 D 3 Eὐ-

VARIETAS LECTIIONIS.

10. Male C. Vatic. cum Arographis nonnullis αἰολοφόρον. Dorv. Caeterum hic bene d' finxit Brunckius: est enim ἄθλοφόρος, qui pedum celeritate in studio vincit, nec cum νίκῳ, quod Dorv. modo laudato placere videtur, iungendum.
11. Mavult Dorv. τᾶδε; mox εἰ- κελον Reiske mendose.
13. Sic praeclare correxit Reiske. In reliquis est Φοινίξ μὲν ν. ἄ. π. τὲ μεγ
15. καὶ τῶν περὶ K. Reiske. Sed corroborat vocula πρὸ dictum illud. Eodem modo ipse de se Meleager 128, 10. Dorv.
16. Πρῶτος ἔην. Leich., male.
20. φύντ' ἀπ' ἐρισθενέων ex emendatione Dorv., pro φύντα μ' ἐρισθενέων. Sic in Epigr. ἀδισπότω 488, 3. ἔδ' ἀπὸ ταύτης ἐξέφυν. Habet tamen et lectio vulgata, quo se defendat, cum personae mutatio poetis non infrequens sit.
- CXXV. Br. 126. In Anth. Wech. p. 405.

Εὐκράτεω Μελέαγρος, ὁ τὸν γλυκὺδακρυὸν Ἔρωτα
 Καὶ Μάσας ἰλαραῖς συσολίσας Χάρισιν·
 Ὀν θεόπαις ἠνδρωσε Τύρος, Γαδάρων θ' ἱερὰ χθών· 5
 Κῶς δ' ἔρατῆ Μερόπων πρέσβυν ἐγηροτρόφει.
 Ἄλλ' εἰ μὲν Σύρος ἐσσί, Σέλομ· εἰ δ' ἐν σὺ γε Φοῖνιξ,
 Ἀἴδοις· εἰ δ' Ἕλλην, Χαῖρε τὸ δ' αὐτὸ Φράσον.

CXXVI.

Νᾶσος ἐμὲ θρέπτειρα Τύρος, πάτρα δ' ἐμὲ τεινοῖ
 Ἄτθις ἐν Ἀσσυρίοις ναιομένα Γαδάροις.
 Εὐκράτεω δ' ἔβλασον ὁ σὺν Μάσαις Μελεαγρος,
 Πρῶτα Μενιππείας συντροχάσας Χάρισιν.
 Εἰ δὲ Σύρος, τί τὸ θαῦμα; μίαν, ξένη, πατρίδα, κόσμον 5
 Ναίομεν· ἐν θνατῆς πάντας ἔτιπτε Χάος.
 Πουλυετῆς δ' ἐχάραξα τὰδ' ἐν δέλτοισι πρὸ τύμβου·
 Γήρας γὰρ γείτων, κήγγυθεν Ἀἶδεω.
 Ἀλλὰ με τὸν λάλιον καὶ πρεσβύτην σὺ προσειπὼν
 Χαίρειν, εἰς γῆρας καὐτὸς ἴκοιο λάλον.

CXXVII.

Πτανὲ, τί σοι σιβύνη, τί δὲ καὶ σοὺς εὐαδε δέρμα;
 Καὶ τίς ἐὼν, σάλας σύμβολον ἐσσί τίνος;

Οξ

VARIETAS LECTIIONIS.

7. Planudea Σάλαμ pro Σέλομ, 8. Γῆρας γὰρ γείτων Planudes.
 et 8. Ναιίδιος pro Ἀνδουσις. CXXVII. Brunckio 128: addito
 CXXVI. Br. 127. In Anth. titulo: Αἰνιγματῶδες ὅτι διὰ τὴν
 Wech. p. 302. ὁμο.

Οὐ γὰρ Ἔρωτ' ἐνέπω σε. τί γὰρ; νεκύεσσι πάροικος
 Ἴμερος; αἰάζειν ὁ θρασὺς ἐν ἔμαθεν.
 Οὐδὲ μὲν ἔδ' αὐτὸν ταχύπαν Κρόνον. ἔμπαλι γὰρ δὴ 5
 Κεῖνος μὲν τριγέρων' σοὶ δὲ τέθλη μέλη.
 Ἄλλ' ἄρα, καὶ δοκέω γὰρ, ὁ γὰρ μὲν ἔνερθε σοφιστᾶς
 Ἐσί' σὺ δ' ὀπτεροίεις, τῆνομα τῆδε λέγεις.
 Ἐν προβολᾷ δ' ἀμφήκες ἔχεις γέρας, ἔς τὲ γέλωτα
 Καὶ σπαδάν, καὶ πε μέτρον ἐρωτογράφον. 10
 Καὶ μὲν δὴ Μελέαγγρον ὁμώνυμον Οἰνέος υἱῶ
 Σύμβολα σημαίνει ταῦτα συοκτασίης.
 Χαῖρε καὶ ἐν Φθιμένοισιν, ἐπεὶ καὶ Μῆξαν Ἔρωτι
 Καὶ Χάριτας Σοφίᾳ εἰς μίαν ἡρμόσοα.

CXXVIII.

Ἄ πύματον καρπτῆρα καταγέλλασα κορωνίς,
 Ἐρικῆρος γραπταῖς πισοτάτα σέλισι,

D 4

Φα-

¶ VARIETAS LECTIIONIS.

ἑμωνυμίαν τε παλαιῶ ἥρωος Μελε-
 αγγρ τὸν ἑαυτῶ τᾶφον ἔτας ἐκόσ-
 μησεν σιβύνη καὶ κάπρη δέρματι.
 Exhibet carmen Anth. Wech. p.

406. in eoque has varias lectiones:

7. ὁ γῆς ὑπένερθε.

8. Ἐσσί et mox λόγος, utrum-
 que male.

9. Ἀελίω pro Ἐν προβ., quod
 explicat Brodaeus *inter vivos, cum*
viveres, sed vt rationem idone-
 am explicationis non addat. Fe-
 licior sine dubio scriptura nostra,

cuius interpretationem in Notis
 tentavimus: at unde sit profecta,
 cum eius fontem, ut solet, Brun-
 ckius indicare neglexerit, divina-
 re non licet.

14. σοφίαν perperam.

CXXVIII. Brunckio 129. Se-
 cundum distichon edidit Deriv. in
 Vanno critica p. 155., integrum
 carmen Reiske in Notit. poeta-
 rum Anthologicorum p. 244.

Φαμί τόν ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἓν ἄμοργμον
 Ἵγνοθέταν βύβλω τᾶδ' ἐνελιζάμενον
 Ἐκτελέσαι Μελέαγρον, αἰμίμησον δὲ Διοκλεῖ
 Ἄνθεσι συμπλέξαι μασπόλον ζέφανον.
 Οὔλα δ' ἐγὼ καμφθεῖσα δρακοντείοισιν ἀώτοις
 Σύνθρονος ἴδρυμα τέρμασιν εὐμαθίας.

5

VARIETAS LECTIIONIS.

3. εἰς ἓνα μόχθον Dorv. et Reiske. 7. δρακοντείοις ἀνά νότοις Idem.
 4. ἐνελέξαμενον Dorv., nisi forte Sed ut de singulis, ita quoque
 fit ex errore typographi. de aberratione huius verfus ma-
 6. ἀμπλέξαι μασπόλων Reiske, xime impediti, in Nouis iudicabimus.

SELECTA
M E L E A G R I
C A R M I N A
V E R S I B V S L A T I N I S
E X P R E S S A .

S E L E C T A
M E L E A G R I
C A R M I N A.

II.

In Ver. Idyllium.

Cum recedit bruma tristis, nube velans aethera,
 Hora prodit grata Veris mille picti floribus.
 Nigra sese Terra vestit suaveolenti gramine,
 Et decorat fronde plantas, fronde ramos arborum.
 Alma tunc Aurora, spargens dona roris liquidi, 5
 Nutrit agros atque ridens pandit os clausum rosae.
 Fistula stridente gaudet per nemus pascens oves,
 Quique capras ducit albas liberi ludo gregis.
Iam maris fluctus carinis transituri coerulos,
 Vela dant auris Favoni lene flantis lintea. 10
Iam comas ornant racemis et corymbis pallidis
 Maenades, laetum canentes iam petunt montis
iuga.
 Daedaleas curat artes nata tauris gens apum;
 Sedulae campis inerrant, hincque sparsae per favos
 Cellulas fingunt tenaces atque odorum mel parant. 15
 At genus tentat volucrum stridularum carmina,

Per

Per domos arguta hirundo, perque fluctus alcyon,
In sacris lucis aëdon, cygnus uda ad littora.

En, viret si magna tellus, arbores iactant comas,
Pastor aures voce mulcet, prata laetus grex metit,

Si choros ducit Lyaeus, nauta fulcat caerula,
Ipsae aves gaudent canentes, gens apum prolem
fovet,

20

Quid moror Musis amicus vere cantus fundere?

Idem Idyllium

Interprete Hugone Grotio. *)

Horrida nimbosae cesserunt tempora brumae,
Blandaque purpurei pandit se gratia Veris.

Laetior induitur viridanti gramine tellus,
Et rediviva novis ornatur frondibus arbor:

Et matutinos rores ubi prata biberunt,

5

Rident, at foliis circum rosa surgit apertis.

Disparibus cantat calamis, qui montibus altis

Pascit oves, albosque suis cum matribus haedos.

Carbasseas Zephyris pendentes mollibus alas,

Fluctibus insultant vitreis impune carinae,

10

Velatique hedera caput et livente racemo

Nysaei celebrant evantes orgia mystae,

At tauro fata gens apium sub regibus urgent

Mellis opus, subterque alvearia vimine texta

Multifores fingunt in castra tenacia ceras.

15

Omnis et in tremulos cantus diffunditur ales;

Fluctibus alcyones, tectis modulatur hirundo,

Perstrepat albus olor ripas, iuga montis aëdon.

Quod

*) Edidit Brunckius ex ephemeridibus Trevoltinis Anni 1760. in
lectionibus Analectorum p. 314. Metro elegiaco non infeliciter
nostrum carmen expressit Vinc. Obsopaeus, quod harum delici-
arum studiosis servavit Anth. Wech. p. 180.

Quod si laeta viret tellus ramiq̄ue comantes,
 Si pastorali pecudes mulcentur avena,
 Bacchus agit choreas, fulcant rate caerula nautae,
 Exercentur apes, volucres quoque carmine gaudent,
 Nunc certe, si quando, decet cantare poëtas.

20

VII.

In Myiscum puerum
 et Myiscam puellam.

Nutrit (testis Amor!) teneras Tyrus alma puellas.
 At tenebris stellas Luna Myisca tegit.

VIII.

Sic ego cui iuvenum modo commissatio tantos
 Excussit risus, vincla, Myisca, fero.
 At tua namque Deus statuit me limina iniquus,
 Inscribens: „Spolium, laudis honore beans!”

IX.

Nullis laesus eram telis, sed pulchra Myisca,
 Cor iaculata oculis, haec mihi dixit ovans:
 „Effere, sic iaceas, valeatque superbia frontis!
 „Consilium pedibus sceptriferum, ecce, premo!
 At ego respirans: „Quid mirum, invicta puella?
 „Sede Iovem supera cedere cogit Amor.”

5

Idem Carmen.

Interprete Burmanno Secundo *).

Vulnere me nullo laesum iaculatus ocellis,
 Crudaque percutiens corda, Myiscus ait:

„Ca-

* In Editione Propertii p. 7.

„Captivum teneo: turgentia lumina fastu
 „Sceptringerique premo sub pede colla Sophi”
 Respirans „nil, care puer, mirabile,” dixi:
 „Deduxit supera sede Cupido Iovem.”

5

X.

Pulchra micat species, oculus iacit undique flammam;
 Tene Iovem puerum finxit iniquus Amor?
 Mitte, Myisce, precor, radios mortalibus aequos!
 Telis laesa tuis nulla puella gemat.

XI.

In terris pulchrum nihil est, nisi pulchra Myisca.
 Hanc avet, hanc oculus; caetera sperno levis.
 Quidquid dulce, mihi dulcis largitur imago.
 Num, quae mens agitat, lumina blanda vident?

XII.

Si Iovis est eadem mens improba, quae fuit olim,
 Ad calices raperet cum sibi Troe fatum,
 Hic sub visceribus condam te, care Myisce,
 Ne tibi det pennas ausaque laeva paret.

XIII.

Cum Iove congrediar fidens, si forte, Myisce,
 Te puerum ad calices ferre per alta velit.
 Saepe equidem ille monet: „Cur sic tremis? invidus
 esse
 „Defino: iam docuit parcere saevus Amor.”
 Saepe eadem repetit: sed cum praetervolat aures
 Musica, Iovis tectos iam mihi, fingo dolos.

5

XIV.

XIV.

Cur alas geminas, animorum praedo, remittis?
 Cur arcus celeres telaque fracta iacent?
 Tene oculis petiit nulli expugnata Myisca?
 Sicne puer didicit, quae facit, ipse pati?

XV.

Grata Myisca mihi, nec nomen gratius ullum,
 Vt causa caream, cur ab amore vacem:
 Forma namque Venus. — Sin forsan durior aequo,
 Quid tum? melle suo tristitia condit Amor.

XVI.

Ex te una pendent vitae retinacula nostrae,
 Quodque animae superest omne, Myisca, tuum.
 Iuro, puella, tibi per dulce loquentia furdis
 Lumina, perque tuum suave supercilium:
 Saeva adventat hiems, oculis cum concipis iras,
 At cum laeta redis, veris amoena dies.

5

XVII.

Vndique tristis hiems, at fessum, o Myisca, choreis
 Nocturnis durus me tibi tradit Amor.
 Pectoris ima movens aestus, sed fuscipe nautam
 Ex pelago Veneris conde sinuque tuo.

XVIII.

Corpus suave Myrus, oculis Rhodoclea iucunda,
 Phyllis blandiloquens, forte latusque Chloes.
 Illam tu teneram palpes, hanc aspice, Dami;
 Ista sit alloquio, quod super — haecce dabit.

Libera ab invidia mea mens; sin forte Myiscam
Cernas, tunc iubeo nil, nisi turpe, vide!

XIX.

In Antiochum.

Quem puerum genuit, natum negat alma Dione,
Antiochum pueris nuper inesse videns.
En novus ortus Amor, novus ortus victor Amoris!
Laudibus hunc iuvenes, hunc celebrate choris.

XX.

Si chlamydem indueret pharetraque alisque reiectis
Prodiret, petaso tempora tectus, Amor,
Antiochus gracilis, (testis mihi sit puer ipse!)
Nunc tener esset Amor, nunc Amor Antiochus.

XXI.

Cum sitiens puerum fervente aestate tenellum
Osculor et cessat dira levata fitis,
„Ah! pater, aio, Deum, labiis Ganymedis inhaerens,
„Nectare te satias? haec tibi vina fluunt?
„Certe ego, qui nitido carpsi modo basia ab ore
„Antiochi, vitae dulcia mella bibi.”

XXII.

In Lalagen.

Cum dulcem video Lalagen, tunc omnia cerno,
Cum prope cuncta mihi, sed procul illa — nihil.

XXIII.

In Melam.

Grande es fata nefas, anima ad scelera omnia prona!
Proh Venus et Charites! Non tibi pulchra Meta?

Non Mela pulchra tibi? tuque ultro haec ipsa fateris,
 Nec Iovis ultoris fulmina saeva times?
 En Nioben, signum linguae olim multa loquentis!
 Hoc posuit Nemelis ferræa corde Dea.

5

XXIV.

In Praxitelem iuvenem.

Cyprigenae natum formans ex marmore sculptor
 Praxiteles Pario nobile finxit opus.
 Praxitelem, statuum vivam, nunc summus in arte,
 Effigiem ipse suam, sistit amicus Amor.
 Misceat ut Divis philtra hic, mortalibus ille,
 Et Veneris sceptrum terra polusque colant.
 O quam te celebrem, sancta urbs, novus exiit unde
 Hic Dis ortus Amor dux iuvenumque novus?

5

XXV.

Exanimem formam, quondam sculptor dedit ille,
 Praxiteles. Laevi ex marmore fictus adest
 Mutus Amor. Vivum mihi nunc heu! finxit in ipso
 Corde Deum iuvenis, magnus in arte magus.
 Idem nomen habens, sed qui, magis ardua praestans,
 Non lapidum formas, sensa sed ipsa novat.
 Transformet cautus mihi mentem, ut fervet Amoris
 Templum in corde meo, si lubet, ipse sibi.

5

XXVI.

In Cleobulam.

Si quid ego patiar, (Veneris nam tostus ab igne
 iam vitam, minima parte superstes, ago!)
 Tum Cleobula, peto, cum vino asperferis ossa,
 Inscribas urnae: „Donum Amor, Orce, tibi!

E

XXVII

XXVII.

Suave, mero lactes mellis confundere, suave;
 Formosus parilem cum sibi iungit amans.
 Sic dulcem Cleobula fovet nunc dulcis Alexin.
 Mulsum, quod Cypridos miscuit ipsa manus!

XXIX.

In Zoilum.

Alas ni quateret pharetramque teneret et arcum,
 Et quae cor penetrant, ignea spicula, Amor;
 Haud facile ex forma cognoveris, (aligerum ipsum
 Testor!) sicne puer Zoilus, anne Deus.

XXX.

In Andragathum.

Missus Amore malo Zephyrus levis aequora mulcet,
 Pars animae melior nos fugit, Andragathus.
 Fortunata ratis, vada ter felicia ponti,
 Atque quater, puerum quae trahis, aura Noti!
 Ah! fierem Delphin, humeris ut per freta nostris
 Vectum onus acciperet terra beata Rhodus.

5

XXXI.

In Charidemum.

Formosum nolo Charidemum. — Ad sidera tendit,
 Propinans animo nectara grata Iovi.
 Nolo. Cur violem, cur in certamen amoris
 Irritem demens numina summa Dei?
 Vnum servo mihi. Secum, sublatus ad astra,
 Ardoris testes, cara lavacra pedum,

5

Has sumat lacrymas, oculisque det ipse madentem
 Nutum, det leviter tangere summa labra!
 Caetera cedo Iovi, sic fas. Ast annuat aequus,
 Et gusto latices ambrosiamque Dei.

10

XXXI.

In Chloen.

Culmos frugiferos torrere inceperat aestas;
 Cum medio spatians cerno calore Chloen.
 Meque simul radius geminus petit, alter Amoris,
 Virginis ex oculis, alter Apollineus.
 Nox tamen huñc rediens extinxit, at actius istum
 Accendit species visa quiete levis.
 Qui mulces alios, cur me angis, pessime Somne?
 Conficit heu! animam subdola flamma tua.

5

XXXIII.

S o m n i u m.

Dulces per somnos florentem aetate puellam
 Suaviter amplexam clam mihi faevus Amor
 Sub laena adduxit, et ego cum corpore molli
 Coniungens pectus gaudia vana tuli.
 Mentem nunc ardor sequitur, nec cedere novit
 Luminibus somnus, phasma volucre petens.
 O anima infelix! per somnia desine pulchra
 Incendi specie, supplice voce precor.

5

XXXIV.

In Heraclitum et Diodorunt.

Ore filens placidis ait Heraclitus ocellis:
 „Ipfus exuro fulmina faeva Iovis.”

Et iactat tacito Diodorus pectorè fecum:

„Aspera flagranti corpore faxa liquo.“

Heu miseram, quamcunque petit puer alter ocelli

Lampade, blandiculis ignibus alter agit.

5

XXXV.

In Didymen.

Heu, prope laeta dies vigilansque ad limina Damis

Effundit vitae quod sibi dulcis inest.

Infelix! vidit Didymen oculique sub igne,

Mollis ut a prunis cera soluta, perit.

Portas linque, puer! namque isdem pectora telis

Confixus, lacrymas iam miser addo meas.

5

XXXVIII.

In Aristagoram.

Suavis Aristagorae circum colla ipse ego vidi

Divinas Charitas brachia lenta dare.

Hinc flammam spargit teneras, hinc suavia garrit,

Atque filens oculis dulcia verba refert.

Ah! procul, ah! procul abât! at ut Iovis ignea dextra,

Sic puer in iuvenes fulmina faeva iacit.

5

XL.

In Dionem.

Ne cane per montes, pastorum fistula, Daphnin,

Mulcens capripedem carmine Pana tuo.

Nec pulchri laudes Hyacinthi, sancta sacerdos,

Daphne, Phoebeo barbito ad astra feras.

Nobilis in filvis Daphnis fuit atque Hyacinthus,

Nunc, quae gessit Amor, sceptrum Dionis erunt.

5

XLI.

I n I r i n.

Infomnes extingue meos Amor acer in Irin
 Ardores, reverens, quae pia Musa rogat.
 Namque arcus testor, alium quis laedere nescis,
 Telaque, me profugum cunque parata sequi,
 Indicium sceleris, placidus nisi parseris, urna
 Hoc dabit: „Heu miserum! stratus Amore iacet.

5

XLII.

I n D a e m o n e m.

Sic iaceo. Pedibus ferias nunc me improbe Daemon.
 Novi, iuro Deos, te tolerare malum.
 Telorum et flammis novi; gravis ignibus infestis!
 Me non comburis. Iam cinis ater ego.

XLIII.

I n L y c e n.

Heus! miserum servate viri! Quem per freta ventus
 Nunc primum ad terrae littora fida tulit,
 Huc vi raptat Amor, ostendens lampadis instar
 Fulgentem longe conspicuamque Lycen.
 Nec mora. Iam propius tendo atque ex aëre labris
 Abstracto signo basia mille fero.
 Cur pelagus saevum vitavi? Saevior ista
 In terris minitans Cypridis unda ferox.

5

XLV.

I n T h e o c l e n.

Vovit me Charitum mater tibi, pulchra Theocle;
 Subiecit nudum me tibi mollis Amor.

Constrictus vinculis miser hospes in hospite terra,
 Foedera nunc tecum iungere fida peto.
 At tu non recipis flentem, nec te movet ullum
 Tempus, nec mentis tessera amica data.
 Sis facilis! — Divam designat te mihi Daemon.
 Tu vitæ et mortis flamina sola regis,

5

XLVI.

Threnus Panis in Daphnidis mortem.

Non me vita iuvat cum capris, nec iuga saltus
 Pan ego, Pan capripes visere, ut ante, volo.
 Quid nunc in silvis pulchrum, quid amabile? Daphnis
 Exinctus, votis flamma petita meis.
 Vrbs haec sola placet. Circundet retibus alter
 Montes. Est odio, quod mihi dulce fuit.

5

LI.

In Amorem.

Natantem in flammis animam si saepius ures,
 Aufugiet; pennas, saeve Cupido, gerit.

LII.

Tres dulces Horae, Charites totidemque puellae.
 Triplex foemineus me miserum angit amor.
 Triplex num iaculum misisti, dire Cupido,
 In me non unum, sed tria corda petens.

LIII.

Heu, anima infelix, iterumne in pectore stridet
 Quod defaevierat vulnus Amoris atrox?
 Ah! precor, ah! male sana, precor, cinerem cave turbes.
 Ne vires capiat flamma sepulta iacens.

Nam

Nam tibi securae nova Amor si vincula neſtat,
Tum te, te profugam verbera dura manent.

5

LV.

Semper in aure sonus mihi notus tinnit Amoris,
Clam desiderii plurima gutta cadit.

Nec me luce ſopor recreat, nec nocte revifit;
Ex philtris cordi nota relicta meo.

Advolitare quidem volucres didiciftis Amores,
At nulli veſtrûm vertere terga lubet.

5

LVI.

Durus Amor, durus! Sed cur ego ſaeptius idem
Conqueror et lacrymans ingemo: Durus Amor!

His puer irridet, patiens mala, mente triumphat,
Nec dolet opprobriis, ſed magis hiſce viget.

Mirum prodigium, quod glauca ex aequoris unda
Tantum ignem genuit Cypria, nata maris.

5

LVII.

Quid mirum, trucibus ſi dire ridet ocellis
Atque ignita iacit tela ſceleſtus Amor?

Ardet mater amans Gradivum, Mulciberoque
Nupſit, cum flammis enſeque iuncta ſimul.

At percuſſa Noti matris mater boat unda;
Ipſe fuit genitus nec patre, neve pater.

Hinc flammis urit Vulcani, vi maris alti
Infurgit, Martis tela cruenta gerit.

5

LVIII.

Tradam, per Cypriam! tua ſaevis omnia flammis,
Arcus et pharetram promptaque ſpicula, Amor.

Tradam. Quid temere rides atque ore protervo
 Ludis? Sardonius mox tibi rifus erit.
 Abfciffis rapidis ad corda ferentibus alis, 5
 Iniiciam pedibus ferrea vincla tuis.
 At Cadmi potiar palma, fi cepero duris
 Crudelem laqueis te prope fepta lupun.
 Migra, invicte puer, migra et talaria fumens
 Ad iuvenes alios te, rogo, tolle levis. 10

LX.

In Afclepiada.

Afclepias, veluti placidum mare, fuadet ocellis
 Caeruleis Cypridos caeca fubire vada.

LXIV.

In Lycaenida.

Dic dominae Dorcas: „Tepidam mentita, Lycaeni,
 „Ardes. Detegitur tempore fictus amor.”
 Haec Dorcas dominae, mandataque faepius ifti
 Narra, fic iubeo, Dorcas, abique volans!
 Haud mora. Iam properes! — Ah! paulum reprime 5
 greflus!
 Quo tendis, Dorcas? non, puto, cuncta tenes.
 Adiicias dictis — fed quid temerarius addam?
 Conduntur melius. — Non, age! cuncta refer!
 Nec parcas facilis. Cur te tamen, impigra Dorcas,
 Mitto? Dum prodis, ipfe ego carpo viam. 10

LXV.

In Demo.

Perfide, cur iterum fuperadftas, Phofphore, lectis? —
 Me Demus tenerae corpus amore fovet.

O utinam redeas fiasque benignior Hesper!

O lux, lux aliis dulcis, amara mihi!

Alcmenes precibus iussisque Deûm Patris ante

Cessisti. Regredi non tibi, stella, novum.

5

LXVI.

Phosphore cur subito cessas inimice redire,

Postquam ex alterius pendet amica labris?

Ast mihi, cum teretem teneo, cur ocus adstas,

Effundens in me, perfide, triste iubar.

LXVIII.

In Timarium.

Vinculâ sentit Amor, volucris dum pervolat auras.

Timarium, est oculis captus et ille tuis.

LXIX.

Captus Timarii lepidis Diodorus ocellis,

Ignes in iuvenum qui modo corda tulit,

Vim sentit Veneris. — Nova me miracula turbant:

Aeribus e flammis excita flamma furit.

LXXIII.

In Phanium.

Interprete Bernardo Moneta *).

Velivolae pinus, quaecunque Aquilonis egentes

Hellespontiacum finditis aere salum,

Si mea se vobis in Coo Phanion offert

Littore, venturas prospicit unde rates,

E 5

Haec

*) Publici iuris fecit Brunckius in *Lection*, p. 313.

Haec illi pro me vos pauca: „Quid anxia nautam
 „Expectas? peditem dux tibi sistet Amor.”
 Nulla mora: his dictis, Boreas a puppe secundus
 Flabit et ad portum lintea vestra feret.

5

LXXIV.

In Zenophilam.

Formam Zenophilae Cypridos puer obtulit almae,
 Cypris blanda tori dona decusque Charis.

LXXVII.

Tres Charites triplicem sociae nexere coronam
 Zenophilae, triplici qua viget ista modo.
 Altera namque cutem teneram dedit, altera formae
 Miras delicias, altera dulce loqui.
 At Cytherea tori tibi gaudia blanda ter auxit,
 Ter Suada alloquium, ter decus oris Amor.

5

LXXVIII.

Suave melos (per Pana!) cava testudine ludis,
 Zenophile, doctum suave simulque melos.
 Quo miser heu! fugiam? circumstrepit agmen
 Amorum,
 Nec iam luce quies, nec mora nocte datur.
 Huc me forma rapit, Charis huc, huc grata Camoena.
 Singula quid referam? Totus in igne feror.

5

Idem Carmen

Interprete Hugone Grotio *).

Dulce canis, mea Zenophile, testudine mota;
 Sic Arcas faveat Pan mihi, dulce canis.

Ah

Meminit Francisc. Vavassor in Libro de Epigrammate, c. 17.

Ah quo te fugiam? circum metantur Amores;
 Nec requies puncto temporis ulla datur
 Hinc decor, hinc cantus tuus, hinc me gratia torquet. 5
 Omnia quid verbis persequor? Ignis ego.

LXXIX.

Dormis Zenophile? Somnus non aliger isti
 Infideam, germen dulce, supercilio,
 Ne, Iovis indomiti qui solvit lumina fraude,
 Advolet et custos sim tibi solus ego.

LXXX.

Exultat laetus scyphus hic, quod amabilis illi
 Tangere Zenophiles ora iucunda datur.
 Felix! o utinam, labris cupidissima labra
 Coniungens, animam mox bibat ipsa meam!

LXXXI.

Albae iam violae florent et littora amantes
 Narcissi, florent lilia, montis honos.
 At quae rura colit, viridissima flore puella,
 Zenophile, Suadae prodit amoena rosa.
 Quid frustra nitidos crines ostenditis, agri, 5
 Dulcia cum superat ferta puella mea?

LXXXII.

En, age care culex! age nuntie fide celerque!
 Pulchram ad Zenophilen haec, rogo, pauca feras!
 „Te manet infomnis iuvenis tuus, immemor ipsa
 „Dum dormis.” — Cantus suavis amice vola!
 Haud tamen haud incautus adi, sed falle maritum, 5
 Ne mihi zelotypas dein paret ille manus.

Sin ipsam adducis, dabitur tum flava leonis
Pellis, tum dextrae clava ferenda tuae.

LXXΛIII.

Stridentes culices, avidissima turba cruoris,
Immitis, noctis gaudia grata fugans,
Paulum Zenophilae, paulum, rogo, parcite somnis
Dulcibus! Ipse lubens pascere membra dabo.
Verum ego cur mitis sic furdis blandior? acres
Invitat corpus suave calore feras.
Cede genus nocuum, tibi mando, cedite saevae!
Invida iam vobis ecce! parata manus.

LXXXIV.

Idaliae repeto natum, modo namque reliquit,
Expandens alas, sole oriente torum.
Est puer intrepidus, plorans ridensque maligne,
Velox, multiloquus, penniger, arma ferens.
At quo patre, latet; nec mirum, cum Mare, Tellus,
Arduus atque Aether hunc genuisse negant.
Tantum odium sequitur dirum! tamen, oro, cavete
Ne vestris animis mox nova lina paret.
Semper ad infidias promptus. Nec nunc in ocellis
Zenophiles latitans me fugis, Arcitenens.

LXXXV.

Vendatur, matris quamvis fopitus in ulnis,
Vendatur! monstrum cur male sanus alam?
Naribus est simus, levis alis, unguibus acer,
In risum solvens ora simulque dolens.
Idem multiloquus, iuga sperners, lumine acuto,
Saevus, ludibrio cui tenera ipsa parens,
Totus prodigium. Venum detur! Huc, age, flectat,
Si pueri indigeat, navita vela ratis!

Sed supplex lacrimas fundit. — Non vendo gementem.
Mecum, Zenophiles dulcis alumne, mane!

LXXXVI.

In Heliodoram.

Te vitam vitae, facundam te Heliodoram
Ipse hic in nostro pectore finxit Amor.

LXXXVII.

Saevos nutrit Amor vafer unguis Heliodorae.
Vulnus, quod feriunt, intima corda petit.

LXXXVIII.

Testis Amor, cithara minus aures mulcet Apollo,
Quam blandis animos Heliodora modis.

LXXXIX.

Facundas Charitas linguae dulcedine vincit,
Si quid sentit amans, Heliodora Charis.

XC.

Languida ferta fluunt circum caput Heliodorae.
Ipsa coronarum summa corona viget.

XCII.

Da mihi, da Veneris, da Pithus Heliodorae!
Heus, puer! atque iterum suaviloquae Charitis!
Namque erit illa mihi semper Dea. Dulcius ori
Dulci mixta Deae nomine vina fluunt.

XCIII.

Dic, puer, atque iterum dic: „Haec damus Heliodorae,”
Dic, age, commiscens nomine dulce merum,

Et

Et decus hesternum capitis, quod tradidit ipsa,
 Sertum impone mihi nardo et odore madens!
 Plorat, forte mea tristis, rosa, namque in amantis
 Heu! sedet alterius perfida arthica sinu.

5

CIV.

En tibi sphaeristan alo Amorem? Proiicit ille
 In te cor saliens, Heliadora, meum.
 Esto Cupido tuus collusor! Non ego pulsus
 Probrum, quod vetuit iusta palaestra, feram.

XCV.

Fer subito taedas et ad aedes Heliadorae
Tende, puer, rabies quo sine lege vocat.
Cessas? Vnde metus? Vindictane, terret Amoris?
Iusto displicuit iam male fida Deo.
 Non Divum petimus. Quis tam ferus est, ut Amori
 Instet, cum socio bella nefanda gerat?
 Haud mora, fer taedas et — quis sonus? Heliadorae.
 † Intra cor iterum pectora forte mea.

5

XCVI.

Cur, vernas violas contemnens, Heliadorae
 Insequeris tenerum sedula corpus apis?
 An stimulum vt prodas dulcem simul haudque ferendum,
 Quod cordi infixit blanda puella meo.
 Haec me, dico, doces. Sed sic mora nulla, recede.
 Nil fert indicium nil, mihi crede, novi.

5

XCVII.

Vnum, magna Deum rogo mater, Nox veneranda,
 Te comitem choreae, confociamque ioci,

Si

Si quis, forte morans sub laenis Heliodorae,
 Somnum tam tenero corpore decipiat,
 Tum pereat lychnus quemque illa sinu tenet, alter 5
 Endymion, domitus membra sopore, cubet.

XCVIII.

O Nox, o nunquam cessans amor Heliodorae, 791111
 Quaeque tuli fugiens vulnera grata labris,
 Accensamne facem nutrit mea? mente tenetne
 In lecto viduo basia mille data?
 Suntne illi lacrymae sociae? num tempore somni 5
 Fallentis mecum iungere pectus amat?
 An nova vota fouet? noua gaudia? Ferre, lucerna,
 Haec veto. Sit rediens, quae fuit ante, pia.

XCIX.

O coma suaue fluens Demus, o Heliodorae
 Sandalum, o Timarii limen odore morans!
 O Anticleae risu dulcissima labra!
 Tuque in Dorotheae crine corona recens!
 Nullas condit Amor tua picta pharetra sagittas: 5
 Fixa in pectoribus singula tela meis.

CI.

Dirae im amicam perfidam.

Tandem te noui lasciuam, te male fidam.
 Prodit te multo crinis odore madens,

Te

Te vigiles oculi, sed quos somnus grauis urget,
Te vinclum, capitis ferta soluta tenens.

Vexatus misere conturbatusque capillus;

Multo inflata mero languida membra trahis.

Hinc procul hinc fugias! Sonat en! iam noctis amica
Pectus, iam laeta cymbala pulsa manu.

5

CII.

Fallere vis, noui, vis fallere! Conscia parce

Numina testari! Cognita cuncta mihi.

Hosne struis periura dolos? Tu solane dormis?

O pudor, oque fides! Haec iterumne iuuant?

Nonne tegis gremio iuuenem? non ipse ego vidi?

Ah! turpis fugias moecha probrumque tori!

Ast vt grata tibi praestem, tu praeter amantem

Cernere nil gestis: Sis, rogo, vincta diu.

5

CIII.

Dic, Nox, astra ferens, dic Phoëbe, lumen amantum,

Tibia, dic choreae tu mihi fida comes,

Insomnisne premit lectum lasciva puella,

Infanti lychno tristia multa precans?

Anne fovet socium? — Foribus supplex ego duris

Suspendens lacrymis ferta rigata meis,

Inscribam: „Spolium Meleager, mysta sacrorum,

„Queis Cytherea praees, hoc tibi dulce dicat.”

5

CIV.

In nomine puellae.

Vos nobis testes, (alius non conscius vllus!)

Nox o sancta mihi tuque Lucerna vigil,

Fallere cum nunquam Theron, ego semper amare

Iurassem. Per vos mutua iuncta fides.

C A R M I N A:

81

Foedera nunc dicit ferri undis. Heu tenet illum
Alterius gremium, tuque, Lucerna, vides.

6

Idem carmen

Interprete Hugone Grotio. *)

Testibus est vobis, o Nox sacra tuque Lucerna,
Iurando inter nos iure sacrata fides.
Illa mei fore semper amans, ego fallere nunquam
Polliciti (testes estis uterque!) sumus.
Raptari sed aquis nunc foedera dicit et ipsum
In gremio alterius tute Lucerna vides.

5

CV.

Ad Phosphorum.

Phosphore, ave praeiens Auroram, Hesperque vocatus,
Quam nunc, dure, rapis, mox mihi clamque reduc.

CVI.

Ad gallum gallinaceum.

Contemptor somni, dire ales, tortor amantum,
Noctē canis media, quod latera ima ferit,
Lectum transque super mala nostra illudis acerba,
Cedentem noctem, gaudia rapta torj.
Haec mihi, qui te alui, reddis? Per mane renatum,
Cras tu non crocis carmina amara tua.

5

CVI.

In cicadama.

Per deserta canens, dulci ebria rore, cicada,
Agrestem Musam rura sonare doces,

Edidit Burmannus Sec. in Notis ad Propert. p. 315.

Sum.

F

Summaque ferratis amplexa arbuscula membris
 E fusco fundis corpore suave melos.
 Edas monticolis edas nova ludicra Nymphis,
 Alterno tentans carmine Pana Deum,
 Vt natum Veneris fallam medioque calore
 Solis sub platano membra sopore levem.

5

CVIII.

O desiderii fomnique medela, cicada,
 Argutis alis suave per arva canens,
 Viva mihi chelyos imitatrix, tange loquaces
 Tange alas pedibus blandaque redde fonos,
 Vt liberes animum, curis infomnibus aegrum,
 Emittens cantus, queis requiescat amor.
 Matutina manent te praemia, ros et amoenum
 Gethyum, labiis dona secanda tuis.

5

CIX.

Abdicat amore poeta.

Hoc munus, fidam Meleager pono lucernam,
 Orgia quae coluit myrica, Cypri, tua.

CXI.

I n B a c c h u m .

Ex flammis natum Bacchum, nigraque favilla
 Cinctum merferunt flumine Naiades.
 Deperit hinc Nymphas Bromius. Quem tu nisi prudens
 Illis miscueris, quod bibis, ignis erit.

Idem

I d e m c a r m e n

ex Anthologia Latina Burmanni. I. 22.

Infantem Nymphae Bacchum, quo tempore ab igne
 Prodiit, inventum sub cinere, abluerant.
 Ex illo Nymphis cum Baccho gratia multa est,
 Seiunctus quod sit ignis et urat adhuc.

CXII.

Funde merum, misero periens ardore! soporat
 Flammas ille mali victor, Iacchus ovans.
 Funde merum! pateris vino spumantibus haustis,
 Pectora ab indomito fessa dolore levas.

CXIII.

Cedo. Bacche ferox! Commessans te vocat agmen.
 Duc, age! Quis renuat signa subire Dei?
 Ex flammis genitus flammis in amore ministras,
 Meque iterum religis fervitioque premis.
 Perfidus es fidusque simul. Tua condere mandas
 Orgia sollicitus, nostra patere iubes.

5

CXIV,

In taurum hostiam.

Ad tristes aras stat bos, Saturnie magne,
 Vt vitae parcas, supplice voce rogans.
 Ruricolae miserere, precor! Cum tergo ferres
 Europen, Superum rex modo, taurus eras.

I d e m c a r m e n

Interprete Vincent. Obsopaeo. *)

Ipse tibi supplex mugit bos ductus ad aram,
 Iuppiter, ut vitet tristia fata necis.
 Mitis aratorem, Saturnie, mittito, quippe
 Europes rector tu quoque taurus eras.

CARMINA SEPULCRALIA.

CXVI.

In Phanii leporem.

Auratum leporem me matris ab ubere carae
 Abreptum (miseros edidit ore sonos!)
 In gremium accipiens aluit formosa puella,
 Phanium, et veris pabula larga tulit.
 Nec me matris amor tenuit, sed lautior aequo
 Inque cibus nimius vae! perii ante diem.
 Ad stabulum corpus nunc condidit, ut sit amoenor
 Per somnos epulum funebre praesto mihi.

5

CXVII.

In Lycambidas.

Furvae Persephones thalamus sit testis et ista,
 Cui Manes trepidant, dextera magna Dei,
 Virginitatis honos nobis quoque salvus in Orco:
 Ast illi inflixit multa nefanda probra

Ar-

*) V. Antholog. Wechel. p. 50. Plura largitur cuplentibus Rivini
 Florilegium Graeco-Latinum, Gothae 1651., p. 379.

Archilochus, spernens qui fortia facta virorum
 Invasit diro carmine molle genus.
 Musae, cur rabido resistis? Vosne puellas
 Versibus infestis sic lacerare decet?

5

CXVIII.

I n C l e a r i s t a m.

Non iuveni dulcis nupsit Clearista, sed Orco,
 Dissolvens zonae vincula pudica suae.
 Tibia nocte sonans impleverat atria Nymphae,
 Iam thalami dederat ianua laeta sonum.
 At redeunte die cantus mox flebilis ortus,
 In numeros lugubres tum resolutus Hymen,
 Taedaque, luce torum quae sparserat ante iugalem,
 Praeluxit tristi per loca tetra via.

5

CXIX.

I n H e l i o d o r a m.

Largas mitto tibi lacrymas, o Heliodora,
 Ad Styga, relliquias, queis litat aequus Amor,
 Largas atque pias lacrymas. Has fundo doloris
 Testes; hi latices tristitia busta decent.
 Te gemo, te miseram Meleager plango sub Orco;
 Frustra: nam indomitum nil Acheronta movet.
 Heu! quorsum germen nitidum? Raptavit Avernus,
 Raptavit; violam sordida arena tegit.
 Ah, precor, alma, precor, Tellus sis lenis et ipsam
 In placido teneas, mater amica, sinu.

5

10

CXX.

In Aefigenem.

Qui tibi, magna parens. oneri, dum vita maneret,
Non fuit, Aefigenem contege Terra levis.

CXXII.

In Philaulum.

Hospes et Umbra.

... Dic, age, scire velim, qui sis, cuiusque? *V.* Phi-
laulus,

Eucratidae natus. *H.* Patria cara? *V.* Thria.

H. Quod genus arrisit vitae? *V.* Non rura colentis,
Nec nautae. Sophiae fidus alumnus eram.

H. Morbone an senio periisti? *V.* Sponte sub Orcum 5
Descendi, miscens pocula saeva mihi.

H. Grandaevus? *H.* Valde. *V.* Placidus tellure quiescas!
Praeceptis rigidis consona vita fuit.

CXXIII.

In Charixenum.

Ter senis annis, 'o Charixene care, peractis,

Sperabas chlamydem, nobile matris opus.

Cum raptum scopuli flerent aequaevaeque turba,

Multa gemens, humeris triste subiret onus.

Non

Non Hymenaea, meras nuptae cecinere querelas, 5.
 Vberis heu! matri praemia falsa data,
 Et vanos partus. Vae! vae! mandastis, acerb
 Numina, spirogonae gaudia spemque Notis.
 Nil, nisi vota pios aequales, flere parentes,
 Et queis notus eras, fata dolere manent. 10

CXXV.

Meleager in semet ipsum.

Incede, o hospes, lenis! Jacet inter amicos
 Manes, compositus membra sopore, senex,
 Eucratides, dictus Meleager, qui sibi iunxit
 Musas et Charitas, cui fuit hospes Amor.
 Hunc divina Tyrus Gadarum nutritiv in arvis, 5
 Cos tenuit, Meropum dulcis alumna, senem.
 Dic, Syre, quaeso, Selom, Phoenices Audonis
 edant,
 Graii Χαῖρε suum! Χαῖρε nec ipse nega.

CXXVI.

Nutrix blanda mihi Tyrus insula, patria terra
 Urbs Atthis, Gadari quam coluere Syri.
 Eucrate natus ego Musas Meleager amavi,
 Et iuvenis petii ferta, Menippe, tua,

Sin, peregrine, Syrus, quid tum? Mortalibus una
Est sedes, tellus, una parensque, Chaos. —
Ante obitum tabulis mandavi haec languidus annis,
Haud procul a fenio Tartarum abesse, memor,
Dulce vale dic, quaeso, feni (petit umbra,) loquaci,
Ut quoque te fenium dulce loquaxque beet,

NOTAE

IN

M E L E A G R I

C A R M I N A:

NOTAE

IN

M. E L E A G R I

C A R M I N A.

I. **O**fferit hoc carmine Meleager Anthologiam a se conditam amico Diocli poetasque, e quorum collectionibus suam constituerit, illi indicat. Suavi vero in his allegoria uritur. Librum enim suum coronae, e floribus, ramis et fructibus nexae, comparans, ipsorum poetarum indolem genusque scribendi brevi quidem sed feliciter saepe exponit. De singulorum patria et aetate cum Fabricius in B. G. II. 15, 9. et III. 28, 7. et post hunc VV. Cil. Reiske in Notitia litteraria, Cephaleae Anthologiae adiecta, et Schneider in *Analectis criticis* Fasc. 1. 1. satis accuratè iam egerint, horum autem serinia compilare pudor, augere locus et institutum prohibeat, sufficiat, Lectores ad istos ablegasse, notisque pauca, quae addere forte liceat, reservare. Caeterum rectè cum nostro comparetur prooemium, quod Philippus Thessalon. Coronae suae praeposuit, editum a Brunckio T. II. Anal. p. 211.

1. *πάγκαρπον αἰδάν*. Cum ex diversis nobilissimorum auctorum Idyllis, Hymnis, Epigrammatibus, longo ordine sese excipientibus, Anthologiam suam Meleager conflasset, non inepte eam *αἰδάν* seu unicum quasi perpetuumque carmen, et ob argumentum varium *πάγκαρπον* vocavit. Nec
ma-

magis a re alienus, quem mox eidem collectioni tribuit, titulus *σεφάνης*: Græcis enim, ut doctè ad Solin, Salmastius p. 596., *κύκλος* et *σεφάνος* omne opus præstans et, absolutum, De voce *ὑμνοθέταν* dictum in V. L.

3. *ἀριζ. Διοκλεῖ*. Quis fuerit hic Diocles, cui vel genus vel fama *ἀριζήλας* cognomen pepererunt, fructua, ut puto, quaeritur. Notus quidem (v. Reisk. in Not. litt. Poet. Anth. p. 206.) Iulius Diocles Carystius, epigrammatum scriptor, cuius reliquias dedit Brunck. T. II. Aral. p. 182. et alter Diocles, Antigoni Gonatae medicus hanc ignobilis, sed ille iunior Meleagro, hic, quod omnes vident, antiquior.

5. 6. Græcorum *κρίνον*, cui *λευκόν* plerumque addunt, Latinis album lilium esse, satis ostendit Salmastius in Hom. H. I. c. 24. Liliorum species *λείριον* sine dubio fuit, quod cum quidam cum narcisso confundant, plures tamen et poster ipse v. seq. seiungant. *Βλὴ μὲν ἀλλὰ ῥόδα. ρανσα* quidem, sed præstantissima carmina: nam multa fuerè, in quibus, teste Suida, Sappho ingenium suum exercuit.

7. *Μελανιππίδου*. Poetam huius nominis, cui Suidas *διθυράμβων βιβλία πλεῖστα* tribuit, cum Martino intelligam, in prius ob *ὑμνους τόρους* h. e. sonoros, amabat enim genus dithyrambicum numeros pleniore. Notum vel ex Luciano *Φωνὴ λαμπρὰ* et *Φθέγμα τὸρὸν* de voce clara et acuto seu vehemente sono. Pro simplici *νάρκισσον* Μελ., ut *κρίνα Ἀνύτης*, doctius, forte argutius dixit *νάρκ. ἔγκυον* M. *ὑμνων narcissum Melanippidae carminibus gravidum*. Vereor saltem, ne nimis subtiles sint, qui ipsum illud poeseos genus, verborum tumore celebre, per *ἔγκυον* notatum esse putent.

8. *Οἰνάνθη*, interprete Hesychio, *ἡ ἐκφυσις τῆς ἀμπέλας, καὶ φυτὸν ἔτιω λεγόμενον*, idque, ut monuit Theophr. Histor. Pl. 6, 7., *βοτρωῶδες καὶ λευκόν*, unde suspicio facile enasci possit, sermonem h. l. de herba *oenanthe* esse. Sed priorem vocis significationem poscit adiectum *κλήμα* et admisit iam Salmast. in Hom. H. I. c. 29. Nostrates dice-
rent der junge Weinblüthenzweig des Simonides.

9. 10. De iride agresti optime ad huius versus epitheta explicanda Plin. 21, 7. „Radice commendatur iris, unguentis nascens; et paulo post: Floret diversi coloris specie, sicut arcus coelestis, unde et nomen.” Plura de eadem loca collegit Salmas. libro laud. c. 22. Mox de Nosside profus egregie ἤς δέλτ. κηρὸν ἔτ. “E. cuius tabellas ipse Amor cera obduxit. Dulce ministerium, nec ingratae, quantum ex poetriae reliquiis patet, praestitum.

11. σάμψυχον herbam aromaticam eamque ex amaraci genere esse, nemo est, qui neget; an ipsum amaracum, quod Plinio, 21, 22. Hesychio aliisque placuit, in dubium vocavit Salmas. libro laud. 13., et habet in v. 41. quo se defendat. De Rhiani patria locus nobilis apud Steph. Byz. in Βήνη.

12. Ἡρ. παρθ. κρόκον pro κρόκον Ἡρ. παρθενόχρωτος h. c. παρθένος: innumpta enim, si fides Suidae habenda, et admodum iuvenis Lesbia Erinna decessit. De voce γλυκὺν, quod ad odorem referam, conferri potest Spanhem. ad Callim. H. in Apoll. 83. Mox simili modo v. 13. iunctum legimus λθρον ὑάν. pro ὑάν. Ἀλκαίς κάληθρον, nisi quis forte ad hyacinthum inscriptum, de quo Moschus 2, 6. Νῦν ὑάκινθε κάλει τὰ σάγραμματα, alludere nostrum malit. Caeterum cogitandus non antiquior ille Alcaeus Mytilenaeus, sed recentior quidam Messenius, quem sub Philippo Persei patre vixisse aiunt.

14. Σαμίας. Poetam huius nominis, non civem urbis Sami intelligo, nunquam enim hoc carmine poetas per patriam designavit. Nobilem illum olim fuisse, ex lauri ramo, quem ei tribuit, conicere licet. Vtrum idem Samius, cuius duo epigrammata Brunckius dedit, quis pro certo affirmet?

17. ἀπέθρισε sc. Μελέαγρος, ut v. 3. Βλαισὴν ob brachia late diffusa et distorta. ὑγρὰ ἔρνεα, si vera lectio, interpretor ramos succi plenos adeoque teneros, lentos. At vereor, ne nomen proprium, ad καρύης referendum, sub οἴνης lateat. Notum κέρυσιν Ποντικόν, Ἰνδικόν etc.

19. 20. λεύκη populus alba, quae alias ἀχερωίς. Cf. Dioscor. 1, 88. σίσυμβρον et σισύμβριον, de quo multis Dioscor. 2, 156., Latinis est *lepidium agreste*, nobis *Wasserkresse*, Ven.ri (v. Ovid. Fast. 4, 869.) in primis amatum adeoque Niciae, si idem, quem ex Theocr. Id. 11. nominamus, forte non sine causa tributum. De παράλω seu παραλίω, specie tithymali, quae et lactuca marina, legendus Plin. 26, 8. et Dioscor. 4, 164. Ipsius Euphemi nomen nusquam alibi obvium.

22. συφ. μ. α. μέλ. vel, ut Martinus putat, ob acerbum poena in Ithi, vel, quod Reiskio placuit, ob voces insolentiores fabulasque reconditas, a lectione hymnorum deterrentes. At cur nostrum non ad ipsa Callimachi epigrammata respexisse credamus? licet enim multa vere melita, aliis tamen nec virus admixtum deest. Caeterum non solum flores arborumque ramos, sed fructus quoque, in iisque bacam, ex qua (v. Plin. 15, 29.) suave vinum premebatur, in ornamentis coronae memorari, nemini mirum fore existimo.

23. Εὐφοριωνος. Chalcidensem intelligo, cuius elegias amatorias Cornelio Gallo versibus Latinis translatae Servius laudat. V. Fabr. P. G. II. 19. p. 678. Sequens v. per ambages significat poëtam Dioscoriden, qui ob nomen ab ipsius Iouis filiis, Musis nimirum, adjectum, ἀμεινον ἐπωνομίην quam Euphorion, habere dicitur: nam cur floris nomen in ἀμεινον latere putemus, causa nulla est. Vtrique poëtae, ut infra v. 45. Hecylo et Posidippo, flos communis tribuitur. Caeterum quo tempore Dioscorides floruit, nusquam certum indicium exstat; terram, qua plurimum vixit, crebra Nili et Adoniorum mentio prodit.

25. Ἠγήσ. μαινάδα βότρυν an, quia calidos amores carmina Hippi tyrabant? In fragmentis tamen nihil est, quod sententiam adiuvet.

27 — 30. μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Δ. malum ex ramis, qui Diotimi frontem cingunt. nam ἀκρέμονες βλαστοὶ κλάδοι. Hecych. De Menecrate Smyrnaeo et Phaenno undique silentium. De Summia Rhodio, cuius Musam silvestrem eduli fluetui piri in montibus natae comparat, v. Fabr. B. G. III. 17. 14.

31 Ἐν δὲ -- Παρθ. Suaves Parthenidis poetriac laudes, cuius collecta carmina *prato non vituperando*, i. e. optimis floribus abundanti, comparat. Est vero ἐν δὲ σέλινά, διακ. Βασιλᾶ ἀνθεα σελίνου, simplici ἐνέπλεκε δὲ καὶ βασιλᾶ ἀνθεα σελίνε, διακινιζομένα ἐν λ. ἀμο. Π. Ex variis apii generibus hoc loco apium pratense seu palustre, floribus albis nobile, intelligendum esse videtur. Caeterum Parthenidis ut scripta, sic nomen interiisset, ni hic versus memoriam servasset.

33. Λεύκανα - σάχνας. Et hoc egregie. Nam dum Bacchylidis carmina *flavas aristas* hasque *dulcium Musarum reliquias frugiferas* appellat, recte innuit, Musas ipsas poetriac carmina sua dictasse omnemque gloriam, ex illis proficiscentem, concessisse. De Bacchylide consulendus Fabr. in B. G. II. 15, 21.

35. 36. Ἐν δ' ἄρ' - ἀνθέμιον. Impeditissimi versus, nec sine melioris codicis ope exp diendi. Quod statim in limine offendit, Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρέιοντα, defendi posse arbitror ex v. 21. et 45. Dixit pro Ἀνακρέοντος ποιήματα ἐνέπλεκε. Nec dubium, non de Anthemii, nescio, cuius? elegis, sed de ipsius Anacreontis tum odis, tum elegis, sermonem esse. At dure profecto dictum μέλισμα νέκταρος pro μέλι νεκταρέον, quid? quod, ex more Meleagri, floris nomen, non merum epitheron desideres. Haec prima difficultas. Altera, haud minor, est in verbis εἰς ἐλέγχς εὐσπορον ἀνθέμιον, quae utrum *anthemium foecundum elegis* commode verti possint, iure forte quaeratur. Hoc solum liquet, εὐσπορον, non ἄσπορον, lectionem unice veram esse. Anthemium enim, vulgo gith, semine, quod omnes norunt, abundat. Conferendus omnino Reiskius in Not. poet. Antholog. p. 183.

37. 38. Ἐν δὲ - ὠκεανῶ. Φορβή, ad quod Hesych. βοτάνη, ex spinarum genere est, forte hippopheum, flore racemoso seu tortili, quem σκολιόθριξ bene designat, totaque aculeis horrida, unde ἀνθος, licet ipsum non spinosum, recte tamen ἀκανθῆς i. e. ἀκανθῶδες, *spinis circumdatum*, dicitur. Huic Archilochi carmina, ut mordacia et dentata, egregie comparantur. Sic maxima ex parte Salmas. ad Solin. p. 280. Doctius quidem post a in P. act. H. I. p. 4. eundem versum et lectionem Εὐφόρβης explicuit, sed ut verius, iure ad Charit. p. 636. veritus est Dorville. μικρὰς σπάγγας ἀπ' ὠκεανῶ h. e. pauca

pauca ex vastis scriptis Archilochi: μικρός enim, ut τῷ μέγας, sic etiam τῷ πολὺς, opponitur. Solin. l. l. Allusionem ad naturam herbæ, cuius radix incisa succum guttatum fundit, cum Salmasio, ne subtilior videar, non defendam.

39. De Alexandro Actolo, sub Ptolemaei Evergetæ imperio in Tragicocum Pleiade celebri, agit Fabr. in B. G. II. 19. p. 665. Polycleti nomen hic solus locus servavit, carminatempora inviderunt.

42. ἀπ' Ἀντιπάτρως. Sidonitumne, cuius meminit carmen 124., an alium, in incerto est. De cypro, quæ Aegyptiis zizyphus, Italis forte ligustrum, accuratissime dixit Salmas. in Hom. H. I. p. 90. Pl' gis orientalibus cum in primis frequens fuisse videatur, Φώνισσαν malim ad arboris, quam cum Reiskio ad Antipatri Sidonii patriam referri.

43. 44. Ἐρμῆ δῶρον. Acute hic observavit et e latebris produxit Maranus Hermodori poetæ nomen. Quod cum respicerent metricæ leges carminis, coactus fuit Meleager, litteram, quæ compositione exciderat, revocare. Cur γάρδος σαχρόθριξ dicatur, docuit Plinius, 12, 12. „Cucumina nardi, inquit, in aristas se spargunt, ideo gemina dote nardi spicas et folia celebrant.” De altero epitheto Συρίαν, utrum pseudonardum, an Indicam nardum indicet, multa disputavit Salmas. ad Solin. p. 746. et luculentius p. 751. quem, si tantum fit, lectores consulant. In Syria nardo et in Hermodori patria significanda fuisse nostrum, Reiske contendit, at cuius auctoritate fretus, non addidit. Certe hic versus poetam Syrum fuisse, non evincit αἰδόμενον, ut sæpe, celebratum, laudatum.

45. ἀγρία ἀρέρης sc. ἀνθεα αγρεςτες flores in agris nascentes, unde Possippum et Hedyllum ex numero Bucoliorum fuisse, argute coniecit Reiskius. Qui sit, quem sequens v. memorat, extra omnis dubitationis aleam posuit Scholiastes ad Theocr. Id. 7, 40. Intelligitur Aesclepiades Santius, magister Theocriti, qui grati animi memoriam versu laudato reliquit. ἀνθεα ἀνέμοις Φυόμενα sunt anemones, quæ, quia vento flante folia sua panant, nomen inde accepisse dicuntur. Cf.

Dietz.

Diosc. II. 207. et Ovid. in Metam. X. 739, ubi de eodem flore egregie: Excutiunt idem, qui praestant nomina, venti.

47. χρυσεῖον κλών, τ. ἐ. ἀρ. π. λαμπ. aureum surculum, sua ipsius virtute undique fulgentem. De praestantia argumenti Platonis carmina commendari, statim, ni fallor, liquet, minus autem, quam plantam, quamve arborem noster animo sibi finxerit. Respicere tamen potuit ad chrysocomen herbam, cuius corymbos ab auri fulgore laudat Plin. 21, 8.

49. Ἄσρων-ἔλικας. Humilibus abiectis, altiora, nimirum astra ipsa, Aratus petierat. Hinc recte carmina eius comparat ἄστρονομῆκει Φοίνικι, h. e. palmae ad coelum tendenti, seu processuae, ex qua tamen nil, nisi πρωτογόνες ἔλικας h. e. prima ramorum flagella, (intelligo leviora carmina, elegias, epigrammata, quae gravioribus forte praecefferant,) coronae suae intexuerit: ἔλικας enim non de vitium tantum sed de cuiusvis arboris claviculis dici, notum. Scribere tamen quoque potuit Meleager πρωτογόνες κάλυκας prima germina: κάλυκας interprete Hesychio βλασθήματα, et sic Philippus Thessal. in Praefat. v. 2. Quo minus Reiskio assentiar, qui ἔλικας de dactylorum racemis, vel de ipsis dactylis, quod ad cylindrorum formam accedant et cincinnos a vertice dependentes referant, interpretatur, prohibet adiectum epitheton et auctoritas aliunde petenda.

51. ἐν Φλογί μίξας. De herba, quam Graeci φλόγα et φλόγιον, Latini flammam appellant, locus classicus est apud Plin. 21, 10. Cum colore non odore commendari omnes adfirment, iure forte conicias, Phaedimum minus argumento, quam ornatu, ex verbis petito, nobilem factum esse. Flos ipse, iudice Salmaf. in Hom. H. I. p. 29., ex iridum genere, non, quod quibusdam placuit, ex caltharum, cui potius adnumereres ἄμμα βοός, i. e. βέφθαλμον. Cf. Salmaf. ad Solin. p. 816. Poetae Phaedimi meminit Steph. Byzant. sub voce Βισάνθη.

53. Φιλάνθητον νεοφ. ἔρπ. serpyllum, recens natum, vini amans. Solebant enim veteres herbas olentes, inter quas et serpyllum, ut notum vel ex Virg. Ecl. 2, 11., vino admiscere. Cur cyanum, supra v. 40. Polyeleto tributum, hunc iterum

Phaniae tribuit, nulla alia causa, nisi memoriae lapsus, videtur.

55. τοῖς δ' ἄμα λευκῶια. simulque insuper addidit Musae suae violas, ni fallitur, tempestivas. πρ ut innumeris locis fortasse. v. II. ξ. 144. Modesta haec de carminibus suis, quae utrum serius prodire debuissent, lectoribus iudicandum relinquit.

57. Iungendum δ' ζεφ. τῶν Μαρσέων. Librum amicis et μύσαις h. e. poetis (sic etiam Latinorum sacerdos, Propert. III. 1, 3.) communi usui seu sacrum esse vult.

II. Lacto adventu veris, quocum vita in arbores, plantas et in omnem naturam redeat, excitatus, in se ipso canendi studium revocat. Elegantissimum carmen appellans et abundat dulcibus imaginibus, sed iis, quae, si quid video, grata novitate lectoris animam parum morantur, immo, ut nimis cumulatae, taedio quodam afficiunt. Iure praeterea dixeris, tam praeclaro initio tantaeque expectationi exitum non satis respondere. Conspirat fere nobiscum Censor Zenobertianae huius Idyllii editionis in Ephemerid. Trevoltinis (Janvier 1760. p. 180.) ubi de eo: „Les idées de cette poésie sont riantes et gracieuses, mais il y a un peu de Battologie et de répétitions.” Versionem vernaculam haud inelegantem dedit Gedickius in Calendario Musarum Lipsiensi anni 1781.

2. Φερανθ. εἶαρος ὄρη. Praecessere nostro Anacr. 39, 10. et Mimnerm. 2, 1. πορφυρέη pro splendida, pulchra, ut notum. Cf. Intpp. ad Virg. Ecl. 9, 40.

4. καὶ φυτὰ-πετῆλ. arboresque denuo viridi fronde vestitae sunt. Γῆν κομῶσαν φυτοῖς παντοδαποῖς dixit Aristot. de Mundo, humum comantem Stat. in Theb. V. 502. Simillimus nostro quoque locus Horat. IV. carm. 7, 1, 2.

5. Ἦξ ἀεξιφ. quippe quae rorem, plantarum alimentum, coelo demittere credebatur. Cic. de Div. I. 14. c. 8. Quod sequitur, ἀνοργομ. ῥόδσιο, additum est ad explicandum γελώσιν: rident rosas, quas ros aperuit, prata.

7. Χαίρει νομεύς. Exquisite in eodem argumento Hor. I. car. 4, 3. Ac neque iam stabulis gaudet pecus aut arator igni, et v. 2. de studio navigandi, multo exquisitius, quam noster v. 9.

10. πνοιῆ-κολπῶσ. Latine dixit Virgil. Aen. III. 683. ventis intendere vela secundis.

11. Ἦδη δ' εὐάζ. sc. μύσαι Δ. ἐρεψ. τρ. ἀνθ. κισσῶ. Bacchique sacerdores, cines hedera, ergo planta verno, ornati, laeta voce Deo raemifero acclamant. Innuit vero Διονύσια μεγάλα, quae vernis mensibus saltem in quibusdam Graeciae civitatibus (v. c. Athenis, Thucyd. V. 20.) agebantur.

13. Βογγενέεσσι ex communi veteribus opinione, posse ex bove caeso nova apum examina excludi. Cf. Varro II. 5, 5. III. 16, 4. et in primis Heyne ad Virg. Georg. IV. 281.

15. Λευκά-κηρῶ. Favos, seu potius cellas, ex cera foraminosa recens ductas, fictas, intelligit. Has a colore λευκά, ab interna structura κάλλεα vocat: nam κάλλος quidquid artificiosum et pulchrum.

21. Δ. δὲ χορεύει. Quod de Venere et Gratiis Horat. I. car. 4, 5. 6. idem noster, et maiori cum iure, de Baccho, Deo, choreae iocisque prae omnibus apto. Cf. Hor. II. car. 19, 25.

22. ὠδίειν, ut apud Aristotel. (H. Anim. 5, 19.) aliosque πίνειν, de novis examinibus apum.

23. Similis color in Anacr. od. 19. qua ad bibendum pota se hortatur.

III. In Venerem, quae ultro filio mala praecipienti cedat, culpam turpis criminis transfert,

2. ἀνιοχῶ. moderatur, adeoque stimulat, ad amorem incitat.

3. Ποῖ ῥέψω; cum delectu de dubio consilii incerto animo: proprie ῥέπειν dicitur de lance in utramque partem vergente, ut II. χ. 211.

IV. Infantum furorem necessitate amandi, a Venere pueroque sibi imposita, defendit. Est vero Allegoria a mari nautisque perita, qua noster in primis frequenter utus est, v. c. Carin. 17. et 63.

1. *οἰακα*. Quid inter se differant *οἰαξ* et *πηδάλιον* docuit ex *Οἰακα* n. 10 Eustath. ad Od. ε. p. 153. 47. quem locum iam laudavit Schneideri diligentia in Per. cr. p. 57. Diogenianum ante oculos habuit Hesy. h. *Οἰακες* dicit, sunt *αὐχένα καὶ δεκτύτα ἐπιτρέφοντες κανόνες καὶ κρείκοι, δι' ὧν οἱ ἱμάντες διαίρονται*. Est igitur lentus: *Moderatur Amor corrigiam gubernaculi, cuius parti anteriori insidet.*

4. *Παμφ.* ἐν *πελάγει*. Alludit quidem ad mare Pamphylium crebris tempestatibus agitarum, sed ut *παμφύλω* appellative positum sit; pro *marī omnibus, puerorum generibus abundanti*. Br.

V. Damnatus iratus oculos, quod novum semper amorem venentur eosque, si quid adverli patieretur, in posterum dolentem esse negat. Ceteram hoc carmen non immerito cum Cl. Schneidero nimis *φορτικόν* ludensque in verbis dixeris. Multo solamior in eodem arguendo tractando Paulus Silentarius cr. 37. (Anal. III. p. 82.)

1. *ὁφθ.* αἰὲν ἐγγριόμενοι κατὰ βλ. ἰξῶ K. qui, quoties suscipitis vos *Κορῶν* u. *υψηλομνηστος* statimque vi pulchritudinis capto *στίτις*. Nota anonymus de semet ipso ep. g. inter ἀδεσποτα 82. *λάτρις Ἐρωτος Φοιτῶ, θηρευτὴν ὀμμασιν ἰξὸν ἔχων.* e. h. h. nus car. 4. (Anal. I. p. 480.) *Οἱ παῖδες λαβύριτος ἀνέξεδος ἢ γὰρ ἂν ὄμμα Ἐρίφης, ὡς ἰξῶ τέτο προσαμπέχετο.*

2. *Κορῶν* τὸν σκόρπιον. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων. Hesy. h. Eodem redit, quam prius posui, παροιμία Ἄρνες τὸν ἰλύιον.

5 6. *Δρῶθ* - τάχος. Vox summae indignationis. *Agite, ait, quaecunq; u. libet. Quid ad me fallaces lacrymae, instaurantibus, quem Notus concitat, profluentes, cum mox eadem vincula verum*

iterum, oculi, subcatis? Non abſimilis huic loco, v. 13; carm. 59. ubi ad animam: ἄξια πάσχεις, ὧν ἔδρασας.

7. 8. Ὀπτᾶσθ' - Ἔρωσ. Deſperat poeta, oculos ad ſanitatē redituros eſſe, cum omnium malorum auctor, Amor, animae ſuminae intideat, illique flammis emollitae vim abu- cendi oculos adimat. Sic explicatus, difficillimus locus forte minus ineptus videbitur. Caeterum ex Theocr. 7, 55. utrum μάγειρον ſuum petierit Melager, quis pro certo affirmet? Τύφεσθ' ὑποκ. νῦν. *Marceſcite igni ſubiekti, τύφεσθαί, μα- ράνεσθαί.* Heiych,

VI. Philocli multis pueris amato praecipit, quod miniſte- rium in amore ſingulis demandandum ut. Foedum carmen, in quo pauca adnotate laus erit.

2. κάλλεος ἀνθ. X. *Gratiae quae ſibi flores ex pul- britu- dine legunt,* h. e. forma grata cum ſumma iuauitate morum coniuncta.

3. ἀγνὰς ἔχειν, ut Il. ζ. 346., in ulnis habere, amplecti.

5. Ἰάνοι ſc. θύμον. Theocr. 7, 29. vel ſimpliſeiter φοιῶν.

6. περιſκυθίſμα. κυρίως τὸ ἀποτεμῆν τὸ ἐπὶ τῆς κεφα- λῆς δέσμα σὺν ταῖς θριξί. Suidas. Turpis libidinoſorum con- ſuetudo, ad quam h. l. alludit, vel ex Martial. IX. 28. et Lamprid. Vita Heliogab. c. 31. ſatis nota, ut addere verbum non opus ſit.

8. ὑπὸ χλανίδι. Χλανίδες ſunt hominum delicatiorum ve- ſtes, refociliandis corporibus, praecipue ex balneo exeuntium, imprimis aptae, unde, cur hoc verſu χλανίδι iuadente B u- ckio dedimus, vel nobis tacentibus patet. Multa de illis attu- lit Caſaub. ad Athen. XV. 11. p. 946.

9. οἶαν-λοπάδα. Quid ſit λοπάς Ῥωμαϊκῆ locuit S' Imaſ. ad Tertull. de pallio, p. 432. nimirum patina miſcellane + ſti- lis, variis exquisitisque cibis reſerta. Senſus igitur: *H m, quam multas quamque egregias delicias in amore cum in ſu- ſtabis!*

VIII. Victas manus Myisco dare se coactum esse fatetur.

2. Κώμοις τοῖς δυσέρ. ἐγγελάσας. quippe crudeles precibus exorare inter alia finis τῶν κώμων, isque saepe votis frustra petitus. Nostri. expressisse videtur Tib. I. 2, 89.

4. Σκύλ' ἀπό σωφροσ. *en spoliū, quod ipsi sapientiae exui!* idem enim σωφροσύνη, quod seq. epig. v. 4. σκηπτροφόρος σοφία.

IX. Cladem a Myisco acceptam Iovis exemplo excusat. Nostri respexisse videtur Paulus Silent. ep. 32., (Anal. III. p. 81.) quo si perbum senem, a Venere tamen victum, inducit.

1. Τόν-τοξεύσας. Gemella, quem Dorv. citavit, Callimachi Ρουμνι ἐννοια, I. 1, 1. Cynthia prima suis miserum me cepit ocellis, Contactum nullis ante Cupidinibus.

3. ἐπ' ὀφρῦσι. Sedes superbiae in oculis et superciliis res nota. De feroc. iuvene Paulus Silent. 35, 1. (Anal. III. p. 82.) ὀφρῦας εἰς ἐν ἀγέρων. ποσσι in servitii signum. Bene de Cynthia sua idem Propert. 1.1 Tum mihi constanters defecit lumina fastus, et caput impostis pressit Amor pedibus. C. f. d. quoque II. 23, 59-62.

5. ὅσον ἀμπν. ut indicaret, verba sibi vix libera iūperesse. Dorv.

6. Καὺτέν Ζῆνα κ' Ἐ. Pari modo de vi Amoris Euripid. apud Stob. κ. 1. 388. Καὺ τὸν (ἰς. Ερωτα) δ' ἀπέργεν οὐδ' ὁ παγκρατῆς σθένει Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεταί. Plura exempla undique obvia.

X. Myiscum; Deum ab Amore mortalibus constitutum, ut sibi sit propitiis, rogat.

2. Ἄρα κεραινομαχῶν ἀνέδ. Num nobis Iovem fulminibus armatum dedit, designavit? Modo dixerat Φλόγας ὄμμ. βάλλει.

3. Πόθων ἀκτῖνα radium, quo Amores feriunt, i. e. formae delicias, nisi ad soles oculos illud referre malis. Sic infra 32, 3.

XI. Elegantissimi versus, quibus, quae carm. 22. in Theonis laudem dicta sunt, iure comparari merentur.

2. τᾶλ-

2. τὰλλα δὲ τυφλὸς ἐγώ. Non minori cum suavitate de puella su. Tib. IV. 13. 2. Tu mihi sola places, nec iam, te praeter, in urbe formosa est oculis ulla puella meis.

3. ἄρ' ἐσορώσιν. Egregie de eiusmodi inter animum et oculos foedere.

XII. Variis carminibus, per Graecam Anthologiam sparsis, occasio fuit Ganymedes ab Iove raptus. Ad eorum numerum et hoc, quodque sequi ur, referendum. In utroque mire delectat astantis animi suspicio et metus. Priori tamen palmam posterius sine dubio eripit. Cum utroque contulisse iuvabit Strat. 36. (Anal. II. p. 367.) et ex ἀδεσπ. 5. et 6.

1. Εἰ Ζ. κῆνος ἔτ' ἐσιν. Si Iupiter idem est, qui olim ὀδῆ is scilicet, qui Ganymedem rapuit, ut poculum sibi ministraret. Br.

4. μὴ με-πτέρυγας. ne iterum aquilam mittens puero alas suppediet sicque me fallat. Sequitur vero eos, qui aquilam ad Ganymedem rapiendum oblegatam esse volunt; alii Iovem ipsum in aquilam mutatum narrant. Cf. Apollod. III. 12, 2. et in eum Heynii Notas, p. 741.

XIII. 4. ἔ σε βαλῶ ζήλοισ τε non invidia peto, laceffo. Ζηλος, ut saepe, pro Φθόνος. Notus Hesiodi (Erg. 195) Ζήλος συγερώπης, quid? quod iunctum apud Platonem aliosque saepe leguntur ζήλοι καὶ Φθόνοι. Ipsam locutionem βαλεῖν τινὰ ζήλοισ illustrabit forte Pindari (Pyth. 14, 55.) τιν' ἀελπτία βαλεῖν, quod iam adduxit Schneider in Per. cr. p. 41. παθῶν ic. ἀλγεα seu κινῶς. Utumque addidit Homer. illud II. v. 297., hoc Od. π. 275.

5. ἐγὼ-γέγονεν. Egregie simili amore pericens Propert. II. 34, 18. Rivalem possum non ego ferre Iovem.

XIV, Amorem a Myisico victum deridet. Alterius distichi ἔννοιαν repetitam exhibet carm. 68.

2. διφυῆ ταρσὸν πτέρ. pro τὰς διφυεῖς πτέρυγας, quod dixit Strat. c. 63, 2. (Anal. II. p. 373.)

4. ὡς μόλις ἔμαθες. *quam inuitus tandem didicisti!*

XV. Tantam esse Myisci suavitatem et pulchritudinem, ut ipsa, quam interdum exerceat, crudelitas facile ferri possit.

2. ἴν' ἔχω μὴ πρόφ. *ut caussa nulla mihi sit.* Sic οἶνος ἔχει πρόφ. Callim. Ep. 44, 4. (Anal. I. p. 471.)

3. εἰ δ' ἀνιηρὸς - μέλιτι. Respexit forte Theocr. 12, 25. ubi de amico amicus: "Ἦν γὰρ καὶ τι δάκης, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθύς ἔθνηκας. Semper obvia nostro imago Amoris τῷ γλυκώπιον. Similis, si orationem inspectas, conversio in Asclepiad. 24, 3. (Anal. I. p. 216.)

XVI. Solum esse Myiscum, ex quo poeta, vitae procel-
lis agitatus, tanquam navis ex ancora sua, pendeat, per ipsum puerum iurat.

1. πρυμνήσια. τὰ ἀπόγεια σχοινία, οἷς ἐκ τῆς πρύμνης προσδεσμέται ἡ ναὺς πρὸς τῆ γῆ. Schol. Hom. II. α. 436. Giata simulque exquisita comparatio, cui facile cedit notior illa, a portu ducta, qua seque carum, utitur.

3. τὰ καὶ κωφ. λ. ὄμμ. explicat poetæ mentem 39, 4., ubi de Aristogora, σιγῶν ὀμμασι τερπνὰ λαλεῖ.

4. Φαιδρὸν ἐπισκύνιον. *supercilium hilare, non contractum.* De superciliis Quintil. XI. 3, 77. Ira contractis, tristitia deductis, hilaritas remissis ostenditur. Illis v. 5. συννεφές ὄμμα *oculum irucem* opponit. Est enim συννεφές i. q. σκυθρωπόν. Cf Eurip. Phoen. 1318. et VV. DD. ad Hesych. Caeterum ultimi distichi acumen forte non immerito ad ea referes, quibus nimius usus nunc contemptum attulit. Ipsam nostrum multam praecesserant, v. c. Theocr. 8, 41.

XVII. Ex commestatione nocturna, tempestatibus hibernis infesta, ad Myiscum se recipit. Cf. Asclep. 23. (Anal. I. 215.)

2. γλυκύδακρυς Ἐρως. non, ut alibi, lacrymas dulces fundens, emittens, sed potius *lacrymas ciens, provocans.* Sic πολύδακρυς Ἄρης Mars, lacrymarum multarum auctor. II. γ. 132.
XXIII.

XVII. Solum Myiseum ab infidiis voluptarii cuiusdam liberum esse cupit, caeteris omnibus, quos amat, ultro renuncians. Simile nostro carmini Cattulli 15. nisi quod hic rem turpem turpiorem verbis reddidit.

1. Τερπνός h. c., explicante v. 3., ἀπαλόχρατος. ἐν ὀμμασι sc. ἐστὶ. *in oculis semper haeret.* Laus tecta pulchritudinis pueri, quam adeo magnam esse ait, ut, qui semel illum viderit, ab eius facie oculos vix auertere possit. Redundare tamen quoque potest vocula ἐν (Cf. Brunckii Indic. ad Sophocel.) et esse τερπνός ὀμμασι *oculis valet, placet.*

2. εὐφύι Οὐδ. corpore ad voluptatis usum. Sic forte latus Horat. Ep. I. 7, 26.

3. ἦν δὲ Μ. -- τό κελόν. At si Myiseum λίχνως oculis hiantibus adspicias, tum ut omni sensu pulchri priveris, precor.

XIX. Tria haec, quae nunc damus, carmina in laudem pulchri iuvenis, nomine Antiochi, scripta sunt. Omnibus summa dulcedo et elegantia nihilque, quo castiores offendant, inest. Prius tamen et alterum iam expresserat Asclepiades Samius carm. 2. et 3. (Anal I, p. 211.)

1. Ἀρνεῖται ἢ Κύπρις. Modestior forte Asclepiadae Venus, dubitans tantum, non negans.

3. Ἀλλὰ ζήροιοιτε. *Agedum colite, preces mittite, obsecrate.*

XX. 1. Εἰ χλανίδ' εἶχεν Ἔρω. Huic loco utrum χλαμύδα an χλανίδα, de quorum frequenti inter se permutatione diximus in lectionibus variantibus ep. 6, 8., restituendum sit, definire sane non ausim. Χ. τῶνα, quem Anacreon 4, 4. Amori tribuit, hic nullius momenti esse, facile patet; maioris forte erunt Pollucis ex L. X. segm. 164. ab Schneidero adducta verba: Τὸ δὲ τῶν ἐφήβων φόρημα πέτασος καὶ χλαμύς.

3. καὶ τὸν ἀβρὸν ἐφήβον. ex more veterum, qui charissimos praeferuntque obtestabantur.

XXI. 3. ἄρα - οἴνεχοεῖ; num Ganymedis osculum vicem nectaris praestat, hocine tibi infundit? Carm. ἀδεσπ. 6. de pue-

ro Dionysio: ἄρα γ' ἀναρθεῖς, Ζεῦ πάτερ, ἀθανάτοις δεύτερος οἴνοχοεῖ;

6. Ψυχῆς ἡδὺ μέλι. Aristenact. de amantibus 2, 19. Οὐ μόνον ζέρω ἀρμάζοντες, ἀλλὰ καὶ Φιλήμασι ἐπισυνάπτοντες τὰς ψυχάς.

XXII. Haufit forte, ni falso opinatur Brodaeus, ex Xenophontis symposio, 4, 12. qui de Clinia: Νῦν γὰρ ἐγὼ Κλεινίαν ἡδίων μὲν θεῶμαι, ἢ τὰλλα πάντα, τὰ ἐν ἀνθρώποις καλὰ. Τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἀπάντων μᾶλλον ἂν δεξιόμην εἶμαι, ἢ Κλεινίαν ἐνός οντος. Eodem redit carm. ἀδεσπ. Eod legitur in Anst. Wechel. p. 629. Καλὸς ὁ παῖς, Ἀχελῶε, λίην καλὸς· εἰ δέ τις ἔχη Φησίην, ἐπισχίμην μούνος ἐγὼ τὰ καλὰ.

XXIII. Iratus Theroni suo, pulchritudinis laudem illi aliquando inviderat. Nunc se ipsum corrigit et Niobes exemplo ab iudicii praecipitantia dehortatur. Caeterum Meleager sine dubio vel praecuntem habuit Callim. ep. 47. vel sequentem Philorppum Theffal. ep. 2.: dubitant enim, uter caecuminis in Arcestratum auctor sit.

5. τὴν πρῶσθελάλον. Eandem intelligit, quam Antipater Theffal. carn. 55 2. (Anst. II. p. 123) τὴν λάλον et ipse noster c. 115, 11. τὴν λάλον ζέμξασαν πάλαι σόμα dixit, nimirum Nioben, ob magniloquentiam, cuius vinacem (Horat. IV, od. 6, 1.) Appollinem sensit, satis notam adeoque iustum θρασυσομῆς, seu nimiae in loquendo audaciae periculique inde timendi, exemplum. Bene vero addidit Τοῖγαρ, ἰδὲ, ut indicaret, sibi, etiamli Iovis fulmina neglexitiet, altem Nemefin, quamque in eadem causa iam exercuerit, poenam omnino metuendam fuiffe. Cf. Hoogeveen de Part. Gr. Ed. Schürzii, p 750. Nolim ipfatur fufpicari cum V. D., (Bibliothek der alten Litter. und Kunst. Göttingen. 1786. Zweytes Stück. Inedita, p. 45.) latere in Τοῖγαρ ἰδου ipfius Niobes nomen, infcitia librarii cuiusdam deletum. Nam fi fufstitutus Τανταλίδην, adverfantur leges grammaticae, fin Τανταλίδα, metricae. Verumtamen pofterius per caefuram productum effe, dixeris,

XXIV. A statuario Praxitele occasionem pueri cognominis laudandi captat. Summa carminis: Ille Amorem, hunc Amor finxit.

2. Κύπριδος παῖδα τυπῶσ. Locus classicus de statuarii Praxitelis Cupidine, dono amicae Phrynae dato, extat in Pausan. l. 20. p. 46., quocum forte comparasse non pigebit Epigrammata Anth. Gr., in idem Amoris signum scripta, (Ed. Wechel. p. 470.) et Francisc. Iunium de pictura Veterum T. II. p. 179.

4. Αὐτὸν ἀπειμονίσας. *se ipsum effingens, sui ipsius imaginem in iuvene Praxitele sistens.* Mire nostrum illustrant Amoris de Praxitele statuario verba apud Simonid. c. 90. (Anal. I. p. 143.) διεκρίβωσεν Ἐρωτα, ἐξ ἰδίας ἑλκων ἀρχέτυπον κραδίης.

5. ὁ μὲν ἐν θνατοῖς. Non, quod Reiskio placuit, Amor marmoreus sculptoris Praxitelis, sed Praxiteles iuvenis, illud Amoris ἔμψυχον ἀγαλμα. *Hunc Deus, dum ipse vim in coelestes exercet, philtro dispensare, h. e. munus tuum in terris obire vult.* De voce βραβεύειν vide Dorv. ad Char. p. 445.

7. Μερόπων πόλις. Vrbs Cos in cognomini insula maris Icarii. Cf. Intpp. ad Callim. H. in Delum, 160.

8. ὑψηγμένων i. q. ἠγεμῶν ab ὑψηγίσθαι.

XXV. Arguta Praxitelis eiusdem cum statuario huius nominis comparatio et egregia inde deducta laus, in qua nihil, nisi nimiam circa finem subtilitatem, iure vituperabis.

1. Πραξιτέλης - ἐνειδοφορῶν. *Praxiteles, antiquus statuarius, venustum simulacrum inanimis formae, sensu carentem Cupidinem sculpsit, lapidi figuram inducens.* Brunckius in Addendis, p. 312. Optime sane. Ἐνειδοφορῶν speciem gerere, repraesentare saepius legitur apud antiquos. Hinc vox ἐνειδοφορῶν, unum ex centenis illis, quae sola in his carminibus reperiuntur, compositis. Reliqua per se clara.

3. ἔμψυχα nimirum poetam ipsum, cum contra Ζωογλύφος tantum ἄψυχον marmor mutasset.

4. τὸν τριπανάργον *callidum, versipellem*. Eiusdem sensus simplex πανάργος ὁ πάντα ἐν πονηρίᾳ ἐργάζομενος Sui asi. Sic de Cleone Aristoph. in Equit. 249.

5. Ἡ ἔχει μόνον ταῦτόν (τὸ αὐτὸ) ὄνομα *Profecto nihil, nisi idem nomen, cum Zwoogλύφῳ illo commune habet, ἔργα δὲ κρέσσων sc. ἐστὶ, μεθάρρ. & λιτόν, ἀλλὰ πν. Φρ.* Sic optime, puto, inter se ideae cohaerent. Quomodo vero haece aptari possit vox τάχα, ego quidem non assequor. Latet forte μέγα sub τάχα. Μέγα ὄνομα nomen celebre, magnum, epitheton Praxiteili inconueniens et tacpius hoc sensu obuiam, v. c. in Xenoph. Cyrop. IV. 2, 3.

7. Ἴλαος-ἔχη *Se i lenis procedat in transformanda indole mea, ut templum Amoris in anima mea habeat.* S. propheter dixisset: Propitium se mihi praebet, ut Deum decet, haecque sempiterno honore et amore se dignum reddat.

XXVI. Ad Cleobulum de iustis sibi persolvendis mandata.

1. Ἦν τι πάθω sc. κακόν. Plene Homer. Od. β. 179. De formula ipsa egit Klorzius ad Tyrtaeum p. 111.

3. ἀκρήτω μέθυσον. Spectabat nimirum ad religionem ceneris et ossium aupertio. Cf. Homer. Od. ω. 71. et Heynius ad Tib. III. 2, 19.

4. Δῶρον Ἐρως Αἴδη. Causa mortis inscripta titulo ex more. v. Kirchman. de Fun. Rom. III. 20. Idem votum Δυσεργώτος Theocriti, Id. 23, 46.

XXVII. In pueros Alexin et Cleobulum, pulchritudine et Amore mutuo sibi invicem pares. Disticha, si in iuvenem et puellam transferuntur, elegantissima, quibus proxime accedit Asclepiad. 7. (Analect. I. p. 212.)

4. Ὀντως-οινόμελι. Notum, antiquos poetas, quoties alicuius rei suavitatem describunt, comparationes a melle et mulso repetere. Ad nostrum versum egregie facit Martial. XIII. 188. qui de vino Falerno, melle confuso: Misceri decet hoc a Garmymede merum,

XXVIII. Misera et inepta allusio in Meleagri nomen, compositum ex μέλας et ἀργός, indigna meo iudicio, quae interpretem detineat. Multo acutior, licet etiam in re turpi, Strato ep. 83. (Anal. II. p. 378.)

2. οἱ δισσοὶ Κ. ἀνθοφόροι quorum uterque florem amoris prae se fert, h. e. suavissimas amoris delicias praebet.

XXIX. Ad Zoilum applicantur, quae c. 20. in Antiochum dicta sunt. Eadem sententia eademque sententiae conversio.

1. αἰδέες πυρὶ βλήτοι tela igne infecta, in ignem mersa, seu πυρὶ πνοα τόξω ut infra dixit c. 57, 1. Ἀπτινας πυρσοβόλης de accitibus oculis legitur in Stratonis p. 38, 2. et quod in primis haec spectat, ποτόβλητας μέριμνας curas, quas amor iniecit, excitat, apud Nonnum.

XXX. In Delphinum mutari optat, ut Andragathum, ventis secundis Rhodum abeuntem, humeris ferre possit. Pleni amicitiae et dulcedinis versus.

1. Νότος Tyro proficiscentibus (Tyri enim habitasse Andragath. in diximus,) οὔριος.

5. Εἴθ' εἶην δελφίς Celebres ob amorem in pueros delphini. Exempla totum Orpianus in Halievt. V. 448 - 518.

6. τὰν γλυκύπαιδα qualem Rhodum iam laudaverant Anacreon, 32, 16. alique.

XXXI. Summam Charilemi pulchritudinem celebraturus dignum cum iudicat, qui in coelum, ut Iovī ministret, recipiatur.

3. τί μοι τὸν ἔπερ βασ ἀνταθλον λαβεῖν; cur Iovem ad certamen provocem. c. πῆρα Iovem ἰσημι γαμ; Ἀνταθλος adversarius, ut συνέθλος Iovι s. Bene auctor eam nisi inter ἀδέσποτα. 7. Κρίνατ' Ἐρωτες, ὁ παῖς τίνος ἕξιος. εἰ μὲν ἀληθῶς Ἀθανάτων, ἐχέτω Ζανὶ γὰρ ἔ μάχομαι. Ad Ganymedis rapta ubi vis illud neminem laet.

5. ἐς Ὀλυμπον-λάβοι, *lacrymas meas ad pedes sibi lavandos secum in coelum jumat*. Ὑδρία τις ἢ χαλκοῦς ποδανίπτῆρ, λέβης· τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ νίπτρον, ἢ λούτριον, ἢ ποδανίπτρον. Pollux X. f. 78. At quantus in his affectus! quanta animi amantissimi testificatio! Nec maiora, quae v. seq. adfectat, nempe νεῦμα δῖῳ γρον *nutus humidus*, h. e. nutus oculorum madentium, in amore natantium, et Φίλημα ἀεροθιγές *leve*, summis labiis raptum. Tenerrimus sane sensus in amante, qui hūc contentus abit, seque felicem praedicat.

9. εἰ δὲ θελήσοι. Redit amoris vis. Subita, at quam grata conversio!

XXXII. Luget poeta, se dies noctesque ipsisque in somniis, ex quo Alexin casu viderit, agitari. Vulgaris ἐννοια, sed ob novam conversionem et elocutionis ornatum grata.

1. Εἰνόδιος pro ἐν ὁδῷ. τὸ μεσαμβρινόν, ut in Theocr. I, 15., meridiano tempore, circa meridiem.

2. Ἄρτια. -- θέρεος. *cum aestas fruges iam comatas (die bürtigen Früchte) demeteret, demetendas esse moneret*, h. e. calidissima anni parte. Denotat vero καρπὸς ἀρτιόμης aristas, sive tricarum apices, qui instante messe arefcunt et acuum instar e gluma eminent. Cf. Varro de R. R. I, 48.

5. ἄς δ' ἐν ὀνείροις - ἀνεφλόγησεν. Mire, versum nostrum illustrat locus, quem ex Achill. Tat. VI, 18. laudavit Schneider Cl., ubi de Therfandro: ἐπεὶ δὲ εἶδεν τὴν Λευκίππην, ἀνεφλέγει τὴν ψυχὴν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ τότε καλῶν γεγονένον. θρέψας γὰρ ὅλης τῆς νυκτὸς τὸ πῦρ, ἀνεζωπύρησεν ἐξαίφνης, ὕλην λαβῶν εἰς τὴν φλόγα τὴν θέλν.

7. πόνον ἔτευξεν *dolores intulit*. Sic ἄλγεα, κακὰ τεύχεα. Cf. Il. α, 110. et Hesiod. Ἔργα, 265.

8. ἀπεικον, κάλλος, pro καλῆς μορφῆς εἰδωλον *pulchram imaginem animae adducens, in anima effingens*.

XXXIII. Quomodo somnium omnem animi quietem turbaverit, narrat. Magna inter hoc quodque praecessit carmen, tum
in

in argumento, tum in verbis similitudo, quae nobis quoque, cur alterum alteri subiunximus, causa fuit.

I. Ἡδὺ·χλαῖναν. Ordo est: Ἐρωὶς ἤγαγε μοὶ τι ἡδὺ ἐνύπνιον διὰ νυκτὸς, παῖδα ὀκτώδ. ἀβρὰ γελ., μετ' ἀγκ. ὑπὸ χλ. *amplexum laenaque lectum. μετὰ πρὸ ἐν, ut μετὰ στρατῷ*
II. χ. 49.

5. Καί μεν - ἔχω. Fraeclare et ex amoris natura. Idem color in Anth. Latin. III. 206. et Horat. Carin. IV. 1, 37. ὕπνον ἀγε. πτ. Φάσι. *somnium, volucium phasmatum venatorum, qui pulchras auuncit species, semper in oculis habeo, i. e. nunquam non revoco.* Alia ratio Mōtchi 2, 19. ubi Europa ἀμφοτέρως εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὀμμασιν εἶχε γυναικίαις.

7. παῦσαι - χλιαρομένη. *Desine tandem aliquando, anima, etiam per somnia occulte, furim incendi.*

XXXIV. Heraclitum et Diodorum, summae pulchritudinis pueros, ut omnes, quibus libertas cordi fit, devitent, serio monet.

1. Σιγῶν ἐν ὀμμασι αὐδᾶ. Infra Carm. 38. 4. de Aristagora σιγῶν ὀμμασι τερπνὰ λαλεῖ.

3. ἐνὶ σέξνοις. Vt in oculorum, ita in pectoris agitatione modo calidi modo temperati amoris indicium. Hinc pectus avidum, cupidum. Ovid. Ep. 9, 161. 18, 90.

6. Δύς. ὃς ἐδέξατο τᾶδε πόθ. τ. γ. π. *Infelix, qui igne, ipsius pueri ardore paulatim incenso, se correptum sentit.* τίφθεσθα de amore tum gliscente, tum aestuante. Cf. Dorv. ad Char. p. 522.

XXXV. Damin quendam, amore pueri Heracliti pereuntum, erigere sibi que reddere conatur.

1. ἐν προθύροισιν ex consuetudine amantium, qui vel canerent ante fores, vel cantu finito se prosternerent. Cf. Theocr. 23, 17. et 3, 53. inprimis Intpp. ad Horat. III, car. 10, 3.

3. ἔση-ἀνθρακίην. Haufit forte ex Aesclep. Samio, qui de Didyme ep. 24. (Anal. I. p. 216.) ὦ μοι, ἐγὼ δὲ τήνομαι, ὡς κηρὸς παρ πυρί, κάλλος ὄρων.

5. Καὐτὸς - δακρυχέω. *Desine a querelis et cogita, hanc causam dolendi non tibi soli sed aliis quoque esse.* Tecte vero, ni fallor, amorem innuit, quo ipse in Damin flagrabat et a crudelitate exemplo Heracliti dehortatur.

XXXVI. 1. ὅτ' ἦν ποτὲ priusquam pubesceret.

2. δέρρις, cutis dura et hirsuta. Δέρρις καὶ δέρρις. λέγεται τὰ ξηρὰ δέρματα καὶ ἀμάλακτα. Etyim. M.

3. Πολυξενίδη. cuius amore poeta nunc peribat.

4. Ἐσι Νέμεσις *Est Nemesis, quae imperium etiam in occultas partes exercet.* Recte vero hic Nemefin advocat, utpote quae contra superbiam colebatur. Cf. Macrobi. in Sat. I. 22. Caeterum epigrammati nostro simillimum Philippi Thessal. 3. (Anal. II. p. 212.) quod, cui tanti videatur, comparet.

XXXVII. Violentum amorem, quo Dionysius eum exagitet, incendio comparat, ad quod extinguendum omnes, qui eadem flamma se correptos sentiant, advocat. Merus iustus parumque se commendans, in locutione proverbiali ψυχρὸν χεῦεν, quod est *frigidam aquam suffundere* itemque *calidum alicuius amorem minuere.* V. Plin. Ep. 3, 5. et Plaut. in Cistell. I, I, 37. quaeque in eum adnotavit Gesner. in Thes. L. L.

2, πιμρὸν γευσ. μ. amorem, votis non respondentem, experiti. Sic mira epigr. 59, 14. ὀπτὸν μέλι.

5. Ἄλλ' ὄμ. -- σβέσατε. Immo, succurrite, socii malorum meorum, extinguite flammam quae iam in intimis furit, antequam totus ab illa corripiar et consumar.

XXXVIII. Laudat Aristagoram, eumque tot donis a Graetis ornatum esse ait, ut nunc, velut alter Iupiter, in regno Amoris dominetur. Blanditiae saepius repetitae v. c. ep. 10. Nec abfimile nostro Rhiani c. 5. (Anal. I. p. 480.)

1. Iungo

1. *Ἰνγο ἀντίον ἐσιδοῦσα*, sicque etiam interpuncti. Sensus igitur: *Gratiae, cum aliquando ex adverso Aristagoram conspexissetis, statim tanto eius amore captae estis, ut illum amplectae sitis. Hinc factum est, ut etc.* Concinnius tamen forte legeretur Ἡ Χαρ. Προφελίο, *Gratiae.*

3. *Οὐνεκα*. Eadem locutio recurrit ep. 78, 5. *Καίρια γλυκυμουθεῖν* est apte atque venuste dicere.

XXXIX. Luget fortunam suam poeta, quod, cum ante amore vacuus sed amandi desiderio actus infelicem se senserit, ex quo ceperit eum Diophantus, longe infelicior factus sit.

1. *Ἦρπτα* - *Ἔρω*. *Invaserat cor meum dolor, nam Amor temere prima nocte oberrans ei vulnus infixerat.* De Amore Moschus Id. 1, 15. *Ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλες*, quocumque *ἀλύειν* congruere puto. *Θερμὸς*, ni fallor, addidit, ut naturam vulneris aestuantis et ferventis indicaret. Eo saltem spectare videntur Amoris verba *ἔξεις ταχὺ τὸ γλυκὸ κρᾶμα*.

5. *Ἐξ ἔ - δύναμαι*. Eodem fere modo infra Ep. 78, 3. de Zenophila: *Ποῖ σε φύγω; πάντα με περισείχασιν Ἔρωτες.*

XL. Obmutescere laudes Daphnidis et Hyacinthi solumque Dionem in postero praedicari poeta vult. Praecessit forte nostrum Callimachus, ep. 46. (Anal. T. I. p. 471.)

1. *Αἶπ.* - *χαριζόμενα*. Nobile in carminibus pastoritii argumentum Daphnis eiusque amores, ut ex nonnullis Theocriti in primis Id. 1. et 7. locis, apparet. A Pane musicam edoctum fuisse, testatur Servius ad Virg. Ecl. 5, 20. ab alio amatum, nosse ipse ep. 46. Cf. quoque Diodor. IV, 84. et Aelian. V. H. X, 18.

9. *Μηδὲ ἔτι*. „Ut in primo disticho poeta non Pana, sed caprarios filere iubet, sic in secundo non Apollinem, sed sacerdotem Apollinei templi, cui, in honorem amatae Deo Daphnes, nomen Apollini carum, Daphne, impositum. Conferatur *μηδὲ σὺ προφ. Δ. παρθ.* cum *αἰπολικῇ σύριγγες, μέλπε*
H
ἔτι

ἔτι Ἰάκ. cum μηκέτι Δάφνιν Φωνεῖτε, τὸν ξερχθ. λύρη Φοῖβοιο cum ἀγυβάτη Πανὶ χαρίζ. Dixit autem λύρη Φοῖβοιο, pro Φοῖβῳ λυραοιδῶ, aut quia fingitur Apollo amatio Hyacintho affectus suos fidibus recinisse, aut pueri pulchritudinem celebrasse et mortem lugubribus elegiis ad lyram cantando deflevisse." Br.

6. Πόθων σκῆπτρα. Cf. Ep, 24, 5. 6.

XLI. Obsecat poeta Amorem, ut grave suum in Heliodorum desiderium sopiat minasque, ni sibi in his obtemperet, addit.

1. τὸν ἀγρυπνον πόθον idem, quod *car.* 108, 5. πόνως παναγρύπνοιο μερίμνης dixit.

5. Φωνεῦντα γράμματα, inscriptionem, quae causam mortis meae adeoque ipsam tuam crudelitatem exponat, narret.

6. Ἔρωτος - μαιφονίν. Theocriti *δυσέρως* Id. 23, 47. Τοῦτον Ἔρωσ ἐκτεινεν, ὁδοιπόρε.

XLII. Retulit Brunckius inter carmina Musae παιδικῆς illudque de puero quodam Daemone intelligendum esse, littera unciali et accentu significavit. Habet omnino V. D., quo se tueatur, in ep. 26. v. 1. et 2. me tamen carmen, potissimum ob verba οἶδα καὶ ἔμπυρα τόξα, de Amore interpretari atque acerbam huius daemonis gravissimi irrisionem dicere malle, ingenue fateor. Sententiam saltem mihi confirmat Pauli Silentiarī Ep. 20, (*Anal.* III. p. 77,) ubi similia de Amore. Forte nec comparare poenitebit *Car.* inter ἀδέσποτα. 47.

XLIII. Poeta, ex longa navigatione in portum tandem delatus, videt puerum suavissimae formae eiusque pulchritudine statim capitur. Hinc de novo in terra sibi minitante periculo et crudeli Veneris, Deae marinae, Iusu querelae.

1. Μὲ πρῶτόπλ., τὸν ἐρειδόμενον ἄρτι ἴχνος ἐκ πελ. ἐπὶ γ. *Me qui, primo maris periculo facto, modo pedem ex navi in terra fixeram.* Bene vero μὲ πρῶτόπλην: quo maior leatitia, mare

mare nondum tentatum superasse, eo tristior subitus in conti-
nenti casus.

3. Ordo verborum: Ἀπασρ. δὲ sc. Ἔρωσ. προΦ. οἷα Φλό-
γα, κάλλος παιδός. ἔρασον ἰδεῖν puerum suavem aspectu, in-
star flammae, mihi obicit. ἀπασράπτειν irasitive, ut ἀπο-
λάμπειν, emittere, iaculari. Sic Lucian. in Somn. T. II. p.
164. Ed. Cl. χρυσίον τὴν αὐγὴν ἀπασράπτων.

5. ἐν ἀέρι-ἠδὺ Φιλῶ. menteque imaginem in aere formatam
ad me traho et osculor. Egregie vero, tum ad vim pulchri-
tudinis, tum ad ardoris magnitudinem indicandam.

8. κύμα πελὺ πιερότερον τῆ κύματος ἐκείνης sc. ἀλός,
quam effugisse lactatus erat.

XLIV. Idem est huius carminis argumentum, quod prae-
cedentis fuit. Meleager, ex mari servatus sed in terra amore
pueri modo visi percussus, hospites suos, in quos commessa-
bundos egrediens incidisse videtur, ut se recipiant et tucan-
tur, rogat.

6. Ludit ex more suo noster in verbis Αὐτόματος δ' ἄλων
coactus et non coactus. Exempla, ubi contraria iungit, ubi-
vis obvia. Sic infra 56, 6. de Amore: ἐξ ὑγρῆ, Κύπρι, σὺ
πῦρ τέτοικας.

7. Κωμάζω-γεμ. Nunc me instar commessabundi agit non vi-
num, sed ignis in corde furens.

9. Ξενίου πρὸς Ἔρωτος per Amorem Xenium obsecro, ut
53, 3. πρὸς Διός. Novum vero inter Deos hospitaes Amoris
nomen. δέξασθε sc. in commensationem vestram, qua ince-
dium restinctum iri putabat. Ep. 112, 1. 2. Ζωροπότει, δύ-
σερως, καὶ σοῦ Φλόγα τὴν Φιλόπαιδα κοιμάσει λάθας δωρο-
δότας Βρομίος. ἄλλυμ. τὸν Φιλίας ἐκέτην. qui, ne peream,
ad vos amicos confugio.

XLV. In terra peregrina amicis destitutus Theoclem ro-
gat, ut, diuturnae fidei tenerique animi tandem memor, mi-
serum,

serum, qui totus ab eo pendeat, redamare dignetur. Carmen haud dubie inter praestantiora sui generis, affectus in primis simplicitate et veritate.

2. γυμνὸν referendum tum ad πόρε, tum ad ὑπεσόρεσεν. Malim tamen explicare *inermem* sc. contra Amoris impetus, quam nudum. Γυμνός de inermibus dixit Homer. II. π. 815. et Eurip. in Heracl. 724.

3. ἐπὶ ξείνης sc. γῆς ut in Eurip. Androm. v. 136. ἀκλινῆς Φιλία *amicitia, omnis mutationis expers, stabilis, firma.*

6. ξυνῆς σύμβολα σωφροσύνης *mutuae modestiae et probitatis iudicia, experimenta.* Cicero de Amicit. c. 14. Contrahit autem amicitiam, si qua significatio virtutis elucet, ad quam se limi is animus applicat et adiungit. Σωφροσύνην idem explicuit Tusc. III. 8.

7. Ἄναξ, ut δεσπότης, κύριος, Latinis Dominus, vox amantium, blanditiis apta. Cf. Marcell. ad Hor. II. od. 12, 13. Δαίμων vel *Fatum*, vel, ut ep. 42., *Amor, fato imperans.*

8. Ἐν σοὶ-θανάτῃ. Aliam imaginem vidimus ep. 16, 1.

XLVI. Pan, morte Daphnidis Syracusani praeter solitum tristis, venationi et filvis valedicit.

1. ἐνέρι ναίειν-κορυφάς. Cum nostro conferendus Theocr. Id. 1, 123. 126.

5. ἄψυ τόδε. Intelligo Syracusas, quae Siculis vulgo urbs. Daphnidis moribundi scena, ut bene adnotavit Harles ad Theocr. 1, 66., circa Syracusas, vel in earum vicinia constituitur. Θηρῶν-σελλέσθω. Summae indignationis et moestitiae vox. Nam idem est, ac si dixisset: Novum vobis quaerite montium te ferarum custodem.

XLVII. Condiderat Meleager, ut in vita eius monuimus, egminam Anthologiam, alteram maioris ambitus et varii argumenti,

menti, alteram folis puerorum laudibus destinatam. Posteriori carmen, quod hoc loco edimus, praemissum aut potius subiectum esse videtur. Comparat vero, ut in prooemio carmina poetarum, ita nunc illos ipsos, quorum formas cecinerat, pueros herbis et floribus coronamque ex iis nexam Veneri dono tradit.

1. De *ξέφανος* et *πάγκρατος* diximus ad Carm. I, 1. *τρυγῶν* peculiariter de uvis, dein de fructuum et florum collectione in genere. *σοὶ καθ' Ἐρωσ ψυχαπ.* tibi offert, suspendit poeta, ab Amore, qui (cf. Carm. 3.) in mares incitat; *σατις delusus*. Occulte, ni fallor, indicat, quod seq. carm. libere fatetur, se a pueris ad puellas transiturum esse.

5. *Ἡράκλ., ὃς - ῥόδον.* *Heraclitum, rosam sine spinis, aculeis.* ἀπό pro *χωρίς*, ut saepe. V. *Thucyd.* I, 65. et in eum Scholia. Innuit autem puerum, non *ἀνηρόν*, sed animo et moribus placidum, qualem Myiscum raro eff. Inget carm. 15, 3. *οἰνάνθη - Δίων.* pro *ἐνέπλευσεν Δίωνα, ὃς ἔθαλλε, ὡς οἰνάνθη.* De *oenanthe* diximus carm. I, 8. Vtrum tamen herbam, an vitis florem h. l. intellexerit Meleager, parum liquet.

10. *ἰμερτοῦς ἀρετῆς κλῶνας.* *pueros, virtutibus suis amabiles.* Sic supra c. 1, 48., ob certaminum praestantiam, Platonem dixerat *κλῶνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς παντόθι λαμπόμενον.*

11. *Ἰαλβ. νήσων Τύρος.* nam Alexandri oppugnantis operibus adeoque arte tantum continens facta est. *Plin.* V. 17. *ἰερά* utpote Deorum in primis Herculis cultu venerabilis. *Μοχ ἄλσος παίδων πυρίπυαν* pro *παίδων πυριπύων* et ad eorum multitudinem denotandam *ἀνθοφόρον*, nisi, cum non careat epitheto suo *ἄλσος*, legere malis *ἀνθοφόρων*. Sic supra carm. 28, 2. de duobus pueris forma praestantibus *οἱ δισσοὶ Κύπριδος ἀνθοφόροι.*

XLIX. Interpretari prius epigramma, ut mutilum et corruptum et foedum, lectoribus; ni fallimur, haud inuitis omisimus; eosdem si in carmine, integro quidem et sano, sed non minus, turpi, immo turpiori, istum morem teneamus, non

male id laturos esse speramus. Adeant, qui fordibus delectantur, Lexica, in primis Suidam et Hesychii Interpp. sub voce *Λάσαργοι* seu potius *Λάσαυροι*.

L. I. *Ματρὸς ἔτ' ἐν κόλπ.* Egregie ad Amoris levitatem et periculum inde ostensens notandum. Vix expergefactus, immo nondum ex matris sinu dimissus, Deus iam talis de vita poetae ludit. Caeterum Cupidines talis ludentes praeter nostrum memorant Asclepiades c. 8. (Anal. I. p. 212.) Apollon. III. 117. et inter Polycleti sculptoris opera Plin. XXXIV. c. 19.

LI. Miratur et increpat poeta Amoris in bene tractanda anima incertiam. Reiske. Ludi simul in voce *Ψυχῆ*, quae cum animam, tum animalculum illud notat, quod noctu lucernas circumvolitat Graecisque *Φάλανα* dicitur, contendunt Toutpius et Schneider, ille in Epitola critica sub voce *διάληψις*, hi in Peric. crit. p. 9., an vere, aliis diiudicandum relinquo. Mihi saltem sensus, etiam missa ista amphibolia, minime obcurus esse videtur.

1. *πυρὶ νηχομένην* angoribus agitatum, ut 59, 7.

LII. Incusat Amorem, quod tribus puellis cor suum dilaniandum dederit. Simillimum nostro carmen inter *ἀδέσποτα* 43., cuius tamen auctor utrum Meleagrum an ipsum Meleager respexerit, non liquet.

1. *τρεῖς Ὠραί* utpote quae Deae pulchritudinis habebantur. Cf. Rufini epig. 17. (Anal. II. p. 394.) et Itpp. ad Theocr. Id. 1, 150.

2. *Τρεῖς - πόθοι*. *Tresque me puellae vulnerarunt hucque et illuc agunt.* *οἰσρος* de omni vehementiori cupiditate Lucillius 97, 4. (Anal. II. p. 337.) *Μὴ σέ γ' ἀπειρεσίων οἰσρος ἔληκτεάνων.*

LIII. Alloquitur semet ipsum poeta monetque de periculo, quod vetus amor, cui se subtraxisse falso putarat, denuo movere minetur. Carmen satis lepidum et iucundum sed in quo iure vituperari possit poetae inconstantia, qui primo disticho

sticho animam ut telo Amoris faucium, altero ut igne combustam, tertio ut vinculis elapsam compellet. Constantior licet ieiunior in simili argumento Posidippus, ad cuius carm. 8. (Anal. II. p. 47.) nostrum expressum esse fere arbitrer.

1. Ψυχὴ δυσδάκρυτε. Carent Lexica voce *δυσδάκρυτος*, quamvis non ignorant, composita *ἀδάκρυτος* et *εὐδάκρυτος*. Commodè verti potest: *Anima, quae calamitati tuae illacrymas, seu quae invita lacrymas, indicia ardoris occulti, fundis*. Utramque significationem particula *δύς* admittit. Praestat tamen posterior. τὸ πεπικνθέν τραῦμα. pulchre et exquisitè! πεπικνθός de morbis et ulceribus, quae redeunt ad sanitatem. Cf. Dorv. ad Charit. p. 322, et loca e Scholiis ibi adducta.

3. σὲ σε. λίτομαι. At quanta vis in iterato *μὴ πρὸς Διὸς!* Trepidantem et cum semet ipso pugnantem coram veluti cernimus.

5. λήθαργέ κακῶν ο tu malorum, quae experta es, immemor! Sic infra 82, 3. λήθαργε Φίλωντων. πάλιν ad λήθηται refer.

LIV. Dubius cum animo suo sermocinatur Meleager, utrum commissuraturus sit, necne. Placet vero carmen, cui comparasse iuvabit inter *ἀδέσποτα* 24 et 25., in primis consultantis inconstantiâ et levitate.

1. Βεβλ-τόλμα. Verba legis poetae, qui puero, ut facem accendat, praecipit seque ipsum ad audendum hortatur. Βάλλειν τὸν κύβον metaphorice pro *periclitari*. Cf. Erasmus in Adag. p. 230. et Casaub. ad Sueton. Caesar. 32. Solemnius ἀναρρίπτειν et ῥίπτειν τὸν κύβον.

2 - 4. Οἶνοβ. - μελέτη; His versibus ita secum poeta disputat, ut modo sanæ rationi aures praebeat, modo a malo affectus impetu se iterum abripi patiat, donec tandem insania mentis vincit. ἔρωτι λογισμὸς soletne amor ratiocinari, deliberare? ἄπτε τάχος i. e. ταχέως. verba ad puerum ut v. 1. λόγων μελέτη i. q. versu seq. σοφίας πόνος. quorsum abiit litterarum et sapientiae studium?

5. Ἐγγίφθω-"Ἐρωσ. Conversio maxime iocosa et suavis! *Valeat, inquit, omnis opera, quam Musis severioribus dedi. Satis me profecisse puto, quod didicerim, ipsius Iovis invictum animum Amori subiectum esse.*

LV. Luget poeta, se dies noctesque ab Amore cruciari. Memorabile carmen, in primis ob indicia amantis animi, graphicè hic descripta.

1. ἦχος Ἐρωτος. nomen adamastae puellae. Egrege Propert. I. 12, 5. de Cynthia, quam perfidam esse credebat: Nec mihi contuetos amplexu nutrit amores Cynthia, nec nostra dulcis in aure sonat. Diversus ab hoc ille tinnitus aurium, de quo Sappho 5, 11. ἐπιρρομβεῦσι ἀκασί.

2. Ὀμμα-Φέρει. Quam vera et praeclara impotentis amoris imago! Simili modo de se Horat. IV. od. 1, 33. Sed cur heu! Ligurine, cur Manat rrsra meas lacryma per genas? σῆγα ut σιγή tacite. πόθοις-Φέρει caloribus libat, i. e. illacrymat, quoties puellas dilectas aninus sibi fingit.

3. ἀλλ' - τύπος. notae enim imagines ex amoribus meis in corde resedere. ὑπὸ τῶν Φιλητρῶν pro ἐν τῶν πόθων quod modo dixerat.

5. ὦ πτανοί-ισχύστε; Plenius dixit Paulus Silentiar. 20, 3. (Anal. III. p. 77.)

6. οὐδ' ὅσον sc. χρόνον, ut carm. 78, 4.

LVI. Amorem, ut crudelem et aliorum malis gaudentem, detestatur.

1. Δεινὸς Ἐρωσ. Notum Theocriti (Id. 3, 15.) Νῦν ἔγνω τὸν Ἐρωτα. βαρὺς θεός. et Musaei (v. 245.) Δεινὸς Ἐρωσ καὶ πόντος ἀμείλιχος. Δεινός, cui resisti nequit. Accurate de ea voce disputantem vide Perizon ad Aelian. p. 2.

3. Ἡ γὰρ-γελᾷ. Plane, ut noster, Crinagoras de Amore, I, 7. (Anal. II. p. 140.) Ἐρωσ, τὰ θνητῶν ἐςί σοι γέλωσ ἀχῆ.

4. ἦν

4. ἦν δ' εἶπω-τρέφεται. Similis ἔννοια Virgillii, Ecl. 10, 29. Non lacrimis crudelis Amor saturatur. Caeterum κακίζεν τινὰ et εἶπεν λείδορα ita inter se differunt, ut illud quavis iniuria, hoc maledictis aliquem laceffere denotet.

5. διὰ γλ. Φαν. κύματος. quæ ex mari prodiit, filia maris. Fere, ut Anacreon, qui Venerem 53, 30. χαροπῆς ἐκ θαλάττης λοχευομένην appellat. Vltimum versum turpat merus et ieiunus lusus in verbis ὑγρόν et πῦρ. Culpa hæc istius sæculi, cuius corruptum genium lectores pluribus locis, vel me non monente, animadverterint.

LVII. Mali mores Cupidinis, ex matris ortu et confuetudine derivati.

2. λαμυροῖς ὄμμασι. Intellige oculos protervos, impudentes, minime, quod Suidæ placuit ad λαμυρόν, (ibi enim versus quosdam carminis laudat,) εὐλάλξς, γερπνᾶς. Sola Amoris petulantia, neutiquam vero eius pulchritudo hic spectatur. Caeterum notandum, eundem Lexicographum pro vulgato πυκνὰ recte ueri πικρὰ, idque etiam in Cdd. Parisiensibus, reperiri doctus Interpres testatur.

5. Ματρὸς-βοᾶ. Veneris parens mare, ut notum. Hoc, figura satis audaci, obvia tamen in Tragicorum choris, ventorum flagellis caesum mugire ait. γενέτας δ' ἔτε τις. De eodem Amore 84, 5. πατρὸς δ' ἐκέτ' ἔχω φράζειν τίνας. Cum delectu vtro h. l. addidit ἔτε τίς, puto, ut indicaret, feroces Dei mores neque patre monitore correctos esse, nec animum eius mollioribus affectibus, quales sunt parentum in liberos, unquam patuisse.

LVIII. Crudelitate Amoris exagitatus, faeva in illum consilia poeta ceperat, sed ex solita amantium inconstantia in mitiora ea repente mutat.

2. Σκυθικὴν a praestantia dixit, ut Virgil. pharetram Lyciam. Aen. VII, 816.

3. τί μάταια - μυχθίζεις; *cur temere rides meque ore hiantī et dentibus nudatis amare illudis?* σάίρειν proprie de iratorum canum rictibus. Schol. ad Arist. Pac. 645. ἀπὸ τῶν κυνῶν ἢ μεταφορὰ ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σασήρασιν ἀλλήλοις. μυχθίζειν vero pro μυκτηρίζειν. Μυχθίζειν, χλευάζειν, μυκτηρίζειν. Suidas, qui locum sub hac voce laudat. Caeterum γελᾶν et σάίρειν iuncta quoque leguntur in Theocr. Id. 20, 13. et alibi. De voce σιμά v. carm. 84, 4. τάχα - γελᾶσεις. *Mox risum Sardonium*, i.e. labiis, quae contraxit dolor, *ridebis*. De proverbii ortu cf. Schol. ad Od. v. 302. Pausan. X. 17. quicque ex illis hausere, Suid. et Hesych. sub v. σαρδόνιος et σαρδόνιος γέλως.

5. ὠκύπτερα quae ποθηγὰ Πόθων i. e. *Amoris duces* appellat, ποδηγός enim idem, quod ὄδηγός,) sunt *pinnae alarum prominentes, et celeritatem in volando iuvantes*, nobis *Schwungfedern*. Cf. Aristoph. in Avibus 802., quaeque ibi laudat Beckius, Geop. 14, 7, 6.

6. Χαλκί. - πέδην *compedem ex aere parabo pedibusque tuis inicitiam*. Item usus verbi χαλκιδέτος in Eurip. Phoen. 114. et apud Aeschylum. V. Athen. XI. 8. p. 479.

7. Κάϊτοι - ἀίπολοις. Corrigit se ipsum poeta. *Quis fructus*, inquit, *emergeret, si Amorem vinculis constrictum cum anima mea cohabitare et veluti lupum in stabulis domicilium suum prope me constituere paterer. Eiusmodi victoria vere Cadmea* i. e. funesta et illaestabilis *esset*. Varias eruditorum de proverbio κράτος Κάδμειον Φέρειν sententias collegit Erasmus in Adag. p. 958. Verissima forte, quae de dracone, Cadmi ope occiso, novisque monstis, ex dentibus interemti genitis, illud explicat.

9. λαβῶν κᾶφα πέδιλα. et hoc proverbialiter, pro *fugam adornare, capeffere*. Cicero ad Att. XIV, 21. quare talaria videamus,

LIX. Colloquitur cum anima sua Meleager et iratus eam vituperat, quod amori tam diu tamque secure indulserit, nec tamen mala, quae ex eiusmodi negligentia oriri necesse sit, subire

bire velit. Inter felicissima carmina referrem, nisi nimium ludendi studium auctor ubivis proderet.

1. Οὐ σοι-προσιπταμένη; Nonne haec, te animam inclamans, vaticinatus sum: „Cuperis tandem, quae saepius visco advolas?” Intelligit ἰξὸν Κύπριδος, ut supra vidimus 5, 1.

4. σὰ πτερὰ σε nota imagine. Cf. 51, 2.

5. μύροις δ' ἔρρανε λιπόπνευ te pingui odore iam fragrantem unguentis ungit, pro vulgari, tibi iam calenti magis magisque flammis instat, in dies acrius te incendit.

7. σύ δ' ἄρτι-ἀναλεξ. modo in summum discrimen te adducit, modo, ut crudelius te torqueat, spern aliquam ex longinquo ostendit.

9. τὸν ἀπεγυτον Ἔρωτα Amorem, qui emolliri nequit, crudelem, durum. Cf. quae egregie de hac voce disputavit Ruhken. in Lexico Timaci, p. 178.

10. ἔκ' ἦδεις, ὡς ἐπὶ σοι τρέφετο; Infra carm. 85, 2. de Amore noiter: τί δ' ἐμοὶ τὸ θρασὺ τῆτο τρέφειν;

13. ταῦτα sc. πῦρ καὶ χιόνα.

14. ὀπτῶ καιομένη μέλιτι. ὀπτῶ pro ὀπτητῶ, ut explicat vocem Eustath ad Il. δ. 345. p. 367. 12. Ed. Bas. μέλιτι pro κάλλι. Sic carm. 40, 4. et alibi. Sensus igitur: *Digna patetis, quae in caluisti melle, cui torrendi vis inest.* Facile vero patet, poetam te ipsum accuare, quod amet puellam, quae pulchritudine sua in perniciem amantum abutatur.

LXI. Longe a sensu huius distichi aberrarunt Brodaeus et Obsopaeus, quorum notas hic repetere superfedemus. Verum vidit Salmasius in Herodis Attici inscriptione p. 223. Si nudam, inquit poeta, videris Καλλίσιον, fateberis, vocandam illam esse Καλλίσχιον, mutato T in duplicem litteram Syracusiam, h. e. in X. Notandum vero, duplicem hanc dici a potestate, quae duplex est, valet enim KH, Syracusiam,

fiam, ab inventore, quem Epicharmum Syracusanum fuisse ex Aristotelis testimonio perhibet Plin. VII. 56.

LXII. Mera ambiguitas in voce *τρυφέρα*, quae neminem linguae peritum fugit. In eandem Trypheram, scriptum carmen

LXIII. in quo eius amorem Scyllae fallaci comparat et ne denuo abripiatur timet. Mire fallitur Toupius, (Emend. in Suid. T. I. p. 61.) qui in mercatorem et mulierculam quandam Scyllam scriptum epigramma existimat.

1. *ἀκοίμητοι πνέοντες Ζῆλοι*, invidia seu zelotypia, ventorum instar, semper vigil. Benc Ramlerus Od. 38, 18. *Eifersucht immer wach*.

2. *κώμων χειμερ. πέλ.* pro simplici *κώμοι χειμεριοι*, *commessationes inquietae, turbulentae*, nisi quis malit *commessationes, noctibus, tempestate infestis, agitatae* intelligere. Sic supra carm. 17, 1. legimus *Χειμέριον μὲν πνεῦμα Φέρει δ' ἐπὶ σοί με, Μυῖσις, ἀρπάζον κώμοις ὁ γλυκύδακρυς Ἔρως*.

3. *Φρενῶν οἴανσι*; ratio et prudentia, quas amor debellare solet.

4. Ἡ *πάλι- ἐποφόμεθα*; Simili modo de amante misere pereunte Hor. I. od. 27, 19. Quanta laboras in Charybdi?

LXIV. Fefellerat poetam Lycacnis aliquamdiu simulato amore; nunc perfidiam tempus detexerat. Dubius ergo, utrum ipse coram cum ea rixetur, an ancillam seu laenam Dorcada ablegat; huic, ut mandata perferat, modo praecipit, modo cunctem revocat. Singularis vero in toto carmine regnat consiliorum inopia et amantis aestus.

1. *ἐπίτηκτα Φιλῆν non amare ex animo, simulatum amorem prae se ferre*. Cicero ad Atticum VII. 1. Omnia illa prima, quae etiam tuis litteris in coelum ferebas, *ἐπίτηκτα* fuerunt. Quam non est facilis virtus! quam vero difficilis eius diuturna simulatio. Hinc manifestum est, *ἐπίτηκτα non caduca*, sed *simu-*

simulata significare. Br. Nec aliud quicquam suadet verbum *ἐπιτήκειν*, quod est *liquefacto obducere, tegere*.

5. *Μηκέτι μέλλε, πέτα. Ne cunctare, vola.*

LXV. In amicæ Demus amplexu haerens de Luciferi nimis accelerato reditu queritur. Similes preces fundit Macedonius carm. 9. (Anal. III. p. 113.)

5. ἐπ' Ἀλκμήνην Διὸς sc. *ἔρωμένην in Alcmenes a Iove amatae gratiam*: nam in unam duas noctes Deus confuderat.

LXVI. Iterum cum Lucifero, sed in causa dissimili, litigat.

4. ὡς βάλλων-ἐπιχαρέων. *perinde ac si gratum tibi sit, malevolum lumen in me spargere, mala mea videre. ἐπιχαρέωνος τοσοῦτον ἐλλείπει τὸ λυπέεισθαι, ὡς καὶ χαίρειν.* Aristoteles in Ethic. II. 7.

LXVII. Iridet amicam suam, Iudæi amore captam, ita tamen, ut ipse animi aegritudinem non fatis caute celet. Cæterum quonam modo posterius distichon cum priori cohaereat, ego non assequor.

3. πόθος σαββατικὸς pro πόθος σαββατικῶν amor *Sabbathum celebrantium*, h. e. Iudæorum. Rivalem, ex ista gente raro alioquin obvium, non mirabuntur, qui Melcagrum Gadarum fuisse recordantur.

4. ἐν ψυχροῖς σάββασι vel quia ignem Sabbathis accendere non licebat, vel quia otio et quiete quasi frigebant. Sic *frigida sabbatha* Rutilii I. 389. Clam vero perstringit Demo, cuius amator fined ubio parum elegans parumquæ calidus erat.

LXX. Timario in anum mutatae poeta petulanter insultat, utens allegoria, a navigio ruinoso annisque corrupto peritura, sed tam flagitiosa et putida, ut interitum carminis sane non lugerent. Longe verecundior, licet non lenior, in irridenda

denda vetula Lyce Horat. IV. od. 13. Ex epigrammatariis cum nostro, maxime ab inventione et verbis, comparabitur Antiphilus Byzantin. carm. 1. (Aual. II. p. 169.)

1. Οὐκέτι-εἰρεσίη. Ludit poeta, ut recte doctissimus Küsterus ad Suidam, in ambiguitate vocis κέλης, quam etiam de re venerea dici constat, Cf Eustath. ad Od. ε. p. 229. 37. κέλητος πῆγμα pro simplici κέλητα. Sensus est: „*Timarium, venusta antea et solida, non amplius fert (πῆγμα) corpus, Veneris remigio (πλωτόν) aptum.*” Verbis Toupii usi sumus simulque emendationis supra memoratae rationem reddidimus.

3. Ἄλλ' ἐπὶ-πρότονος. Inter scapillum gibbere auctum extare ait. Istum autem tumorem *antennae mali nautici*, sicuti capillum canum et horridum *rudenti soluto*, comparat.

5. Ἰζία-μασῶν. Meminit nostri versus Suidas sub v. σπαδῶν, ad quod recte Toupius: „*Σπάδονος* membra flaccida sunt et pendula. Hinc poeta *σπαδονίσματα μασῶν de mammis pendentibus.*” Cum vero addit, languere istas instar *ιζίων αἰώρητων*, intelligit vela contracta et suspensa adeoque laxa.

6. γαστρός nove et inusitate pro γαστρά, *navis alveus, venter*. Br. Bene vero in metaphora substituit noster, dicens, ventris rugas natas esse ἐκ σάλου: nam σάλος pr. de agitatione ponti ex remis et tempestatibus.

7. Νερθε-σάλος. *Inferiores vero navis partes nunquam sentina vacuae sunt. Hinc cavi sordium receptaculi continua exundantia, hinc inconstans genuum vacillatio.* Ad vetulae tenulentiam refero. Recte vero Reiske de notione vocis θάλασσα: „*Omniem cavam voraginem Graeci θάλασσαν appellant, ipsisque in sacris foveam sub altari, in quam reliquiae sacrorum coniciuntur.*”

9. Δύσανος-εἰκοσόρω. Eximius, quamvis in re turpi, dilectus! Minus recte Aristoph. in Ecclesiast. 1090. Ὁ τρισκακοδαίμων, εἰ γυνήκεια δέι σαπρὰν βινεῖν. Mox ἀνωθ' ἐπιβὰς γράος ἐν εἰκοσόρω. *ascendens navem viginti remigibus agitata, sensu, quem et parum acuti assequuntur.*

LXXI. Narrat poeta tum in hoc tum in altero, quod nostrum excipit, carmine, sese Phanium fere iam effugisse, cum occultis insidiis iterum in eius amorem inciderit. Ludit vero ex more suo in voce Φανίον, quae modo facem, modo puellam Phanium denotet.

1 - 4. Οὐ μ' ἔτρωσεν - ἔβαλεν. Non violenta media, quibus olim usus est, adhibuit Amor, sed scintillam in pectore sopientem dolose excitavit sicque denuo me incendit. Significat autem Φανίον μοροΦεγγές facem, cuius flamma amanti-
bus est μόρσιμος fatalis, exitialis. Quam cum σύγνωρον Πό-
θοισι, sociam Cupidinum in commestationibus vocat, forte ad ipsam Phanium, cui in eiusmodi κώμω nova illum vincendi occasio oblata esset, alludit. Raro autem obvia composita cum μόρος. Vnicum inveni μοροπονοῦν, quod Hesych. κατοπα-
θοῦν explicat. ἄκρον πῦρ idem videtur, quod mox βραχὺ Φανίον et seq. ε. κνίσμα πυρὸς, ἀκρωνόχοις δισσοῖς φερυό-
μενον, exigua ignis particula, digitis summis avulsa. Facile apparet, novas blanditias, vel formae gratiam et oculorum nutus fomitem amoris fuisse.

5. Ἐκ δέ με Φέγγος ἔτηξε pro Φέγγος δέ μ' ἐξέτηξε *statimque ignis me corripuit et liquefecit*. Non monuissent, nisi quendam turpiter in his se dantem nossem. τὸ δέ - κραδίᾳ *moxque intellexi, ex ista scintilla produsse flammam internam, quae cor exederet,*

LXXII. 2. μὲ κρυπτόμενον *me latentem, Phanii aspectum vitantem*. Sed Φεύγειν δὴ τὸν Ἔρωτα κενὸς πόθος.

5. μοι ἐπέδραμεν sc. Ἔρως *ex ista flamma profiliens undique me adortus est, me totum invasit*. ὦ βρεῦ - ἐμοί. *O inimica lux, quae mihi affulsit!* Antea dixerat Ἐκ δέ με Φέγγος ἔτηξε. Gratiam in fine solutionem allegoriae nemo non, ut puto, agnosceret. Similis conversio in Epigr. inter ἀδηλα 24.

LXXIII. Navibus, ex regione Hellesponti vela ad insulam Co facientibus, mandata dat puellae Phanio, in Caria, ni fallor

fallor, (cf. v. 6.) tum moranti, perferenda itcrque prosperum, si praecepti memores sint, promittit.

3. ἐπ' ἠϊόνων Κώων κατὰ νῆσον. *in littoribus insulae Coae oppositis. h. c. in Caria, forte Halicarnassi. Sic κατὰ βορέαν ἐσημῶς obversus Boreae. Thucyd. VII. c. 104. κατὰ ἡ Κε-Φαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν. Idem II. c. 30. in fine. Quam significationem nisi nostro quoque loco admiseris, vereor, ut v. 6. omnino explicari possit.*

4. δεσχομέναν ob reditum amantis expectandum.

5. Τῆτ' ἔπος-κεζοτόγον. *Hoc meo nomine nuntiate: Desiderium tuis pulchra puella, me, moram nautarum et adversam tempestatem timentem, quo minus navim ascenderem, prohibuit, pedibus vero iter perficiens tutius et celerius adfuturum esse spero.* Sic omnia inter se conspirant. Fefellit interpretes, quod haec e Tyro scripta esse putarent et ad puellam in insula Co degentem.

7. Ζεὺς ἄριος. Satis notus Iupiter, qui mare ventosum temperat. Cf. Intpp. ad Horat, III. od. 4, 45. et ad Statii Theb. X. 373.

LXXV. Gratum animum testatur amico, qui ipsi in familiaritate cum pulchra Zenophila contrahenda profuerat.

3. Ἡ ῥ' ἐτόμως-χάριτι. *Profector incundissimum ἐτόμως κεχρησμένον officium is mihi praestitit, quippe donum, et in gratia tribuenda ipsam Gratiam dedit. Lulum in verbis, cum nec lingua Latina istum fugiat, facile lectores agnoscent.*

LXXVI. Zenophilam, a Gratiis muneribus ornatam, Amorū imperio positam esse, laetatur. Non absimile, quod de Praxitele legitur Epigr. 24. Nec cum nostro comparasse poenitebit laudem multo praestantiorcm Euphrosynes in carminibus elegantissimi Götzii III. p. 150.

1. Ἄδυμελῆς - ἀπένειμαν. Haud satis Intpp. intellexisse videntur, quae his versibus sibi invicem opponuntur. Inde nata quoque correctio Tourpii, cuius in V. L. iam meminimus. Musae, Sapientia et Amor Zenophilae imperium in Πόθος tradunt, i. e. quicquid pulchrum et elegans sit, in eius potestate esse volunt, simulque omnia potentiae insignia ultro deponunt. Hinc Musae Zenophilae plectrum gerere, Sapientia habere comitem Suadam, Amor denique, ἡνίοχος συνκάλλει, qui antea *cum pulchritudine* i. e. vi et potentia pulchritudinis (cf. 77, 6.) dux rerum summus et moderator fuerat, suavi forma superare permittunt. Sic omnia omnino conspirant. Vtrum recte viderim in carmine δυσνότω, acutiōres iudicent.

4. τρεῖς χάριτας. Quenam sint ista Gratiarum dona, ipse explicuit carminis seq. v. 3. 4. Cacterum idem lusus verborum invasit quoque carm. inter ἀδέσπ. 50. (Anal. III. p. 160) ubi de formosa puella: Αἱ Χάριτες τρεῖς εἰσὶ σὺ δὲ μία ταῖς τρεῖσι ταύταις Γεννήθης, ἢ ἔχως αἱ Χάριτες χάριτα.

LXXVII. Zenophilam suam, Gratiarum sociam, felicem praedicat, quod a tribus fororibus triplici, quae feminis impertiri possit, gratia instructa procedat. Eandem ἐργοῖαν persequitur Rufin. c. 17. Anal. II. p. 394.

1. τρισσὸν σεφάνωμα. Retiectur, ut solet, verbum πλέκειν vel a iud huius generis.

2. τρισσᾶς σύμβολα καλλοσύνας adeoque tripliciter sua contulere, ut formosa evaderet. σύμβολον et συμβολή quod confertur, collatio.

3. χρωτὸς πόθον. illecebras, quibus (cf. v. 5.) Κύπρις ἐπλίζει εὐνάν: (σύγκοιτα Φίλτρα carm. 74. appellavit;) accuratissime enim huic disticho, ni omnia fallunt, respondet ultimum, quod ita constituendum existimo: Τρισσάμις εὐδαίμων, αἰ (vel ας) καὶ Κύπρις ὤπλισεν εὐνάν Καὶ Πειθῶ — Ter felix, Zenoph., cui dona, quibus valent Venus, Suada et Amor, amicae Charites tribuere.

LXXVIII. Eximiis Zenophilae dotibus, in primis artis musicae praestantia, adco fese fuisse captum testatur, ut fugae via non pateat.

1. πηκτιδι μέλπεις. Πηκτίς, εἶδος ὄργάνου κιθαρωδικῆ. Suidas, qui nostrum quoque versum servavit, male tamen πηκτιδία de ἀπολάσσει σχήματος genere interpretatur. πανδέριον, ψαλτήριον, Hesych. Pectida Sapphus inventum nec divergiam a magade esse, docuit Athenaeus, XIV. 9. p. 635., qui in his multus. Additum μέλπειν indicat, cantum fidium cum voce sociasse Zenophilam. Eodem modo Latini *melos tibia et cithara dicere*. Horat. III. od. 4, 1.

2. ἀδὸ κρέκεις τι μέλος. κρέκουσα, αὐλοῦσα. κυρίως δὲ κρέκειν, τὸ τὴν κιθάραν κρούειν. Suidas.

4 Οὐδ' ἐῶσι τόσον βαιὸν χρόνον, ὅσον ἀμπνεῦσά ἐσι
quantum ad respirandum sufficit.

5 μαρφα βάλκει πόθον Macedon. 6, 6. κάλλει σὺ παῦσον τὸν πόθον, ὡς ἐβάλεις.

LXXIX. Somni officii apud Zenophilam fungi cupit, ne Deo fallaci puella sit commitenda. Placet tenera anxioque amantis cura.

1. τρυφερὸν θάλος, ut ποθεινὸν θάλος, carm. 119, 7. puella delicata, amabilis.

3. ὁ καὶ Δ. ὄμματα θέλων. Somnus de se ipso Il. ξ. 251.
Ἦ τοι ἐγὼ μὲν ἐφέλξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο.

LXXX. Sortem scyphi, labia amicae tangentis, sibi optat. Votum dulce et amoris plenum, sed ad nauseam usque variis modis repetitum. Omnes forte festivitate vicit Dionysius in carm. Εἰθ' ἀνεμος γενόμεν -- Anth. Wech. p. 621. τῆ λαλίε i. c. εὐλάλε. Cf. Ruhnck. ad Hermet. Eleg. v. 78. in Epist. crit. p. 296.

3. εἰθ' - προπτοί, ex solito amantium more. Cf. Theocr 27. 62. et Bion. 1, 47. De Europae osculo Rufin. 30, 4. τὴν ψυχὴν ἐξ ἐνύχων ἀνάγει.

LXXXI. Laus pulchrae Zenophilae, a comparatione cum floribus vernis ducta.

2. ἄρσιφοῖτα κρίνα, forte narcissi Dioscoridis, de quibus III. 116, Νάρκισσος, ἐνίοι καὶ τοῦτο ὡς περὶ τὸ κρίνον λείριον ἐκάλεσαν. Φύεται ὁ κάλλιπος ἐν ὄρειοῖς τόποις.

3. ἐν ἄνθεσιν ὠρίμον ἄνθος. Flores tempelivos vocamus, cum calycibus ruptis summae pulchritudinis lumine lucent. Facile inde patet, cur h. l. Zenophilam ὠρίμον ἄνθος dixerit. Eodem modo Catull. 17, 14. viridissimo flore puella, et de imatura Lyfidice Philodemus 15, 1. Οὔπω σοι καλύκων γυμνὸν θέρος.

4. 5. Πειθᾶς - γελάτε. *facundiae laude* (cf. carm. 77.) inter aequales, *ut rosa inter reliquos flores, eminet. Quid ergo frustra violis et liliis, o prata, tam blande arridetis, quid cultu vestro superbitis?*

6. Ἄ γὰρ - σεφάνων. De Lydia auctor incertus: Quae bene superas lac et liliam Albanque simul rosam rubidam. Nec minus egregie de Lina sua e nostratibus Bürger: *O May was frag' ich viel nach dir, Der ganze Frühling webt in ihr.*

LXXXII. Mandata ad Zenophilam, culici praemiis propositis commissa.

1. ἄσιᾶροις ψάσας *extremae auris orae* (timidam tenerumque amantem agnosce!) *arreperere* muscam iube: ne scilicet Zenophila nimis subito excitetur.

3. Ἄγρυπνος sc. Meleager. Max pro Φιλάντων malim Φιλάντος, ut ad solum poetam referretur.

4. *ναὶ Φιλόμυσε*. ad culicis gratiam ineundam. Nam quis alioquin otio et studiis poetarum iniquior?

5. *σύγκοιτον* beatiorē rivalem, vel maritum ipsum intellige.

7. *δορᾶ-ρόπαλον*. Arma Herculis, ut nuntium paratiorem reddat, promittit. Illecebrae, quibus vix ullae aliae ad movendum magis idoneae. Nihil frequentius, quam muscarum in bellis ardor et pugnandi cupiditas. Hinc ista' solemnis in veteribus et recentioribus armatae muscae imago. Cf. Achilles Tattus II. 22, et Hagedorn. L. I. Fab. 12.

LXXXIII. Dirae in culices, dormientem Zenophilam circumstrepentes.

1. *αἵματος ἀνδρῶν σίφωνες*. Similitudinem duxit sa tubis, aequam insugentibus et emittentibus. Eodem redit comparatio cum *βδέλλαις*, qua, ut frequentiori, utitur Theocr. 2, 56.

2. *νυκτὸς κνώδαλα διπτέρυγα*. *monstra nocturna, binis alis volantia*. *κνώδαλον* vero cum dilectu h. l. positum esse puto: nam licet reptilia quoque et insecta noxia indicet, in primis tamen de maioribus bestiis monstrisque marinis dicitur. *κνώδαλα κυρίως τὰ θαλάττια θηρία*. Hesych.

5. *καὶ θῆρες-χλιανόμενοι*. non ut se sanguine satient, accedunt immaniſſimae bestiae, sed ut delicato corpore eiusque calore delectentur. Notandus vero in his tum repentinus amantis aestus, tum vilissimi ipsius rivalium generis metus, tum denique occultae pulchrae puellae laudes.

LXXXIV. Poeta, quod ex v. 2. conicere fere licet, Zenophilae deliciis satiatus, missum Amorem facit, et, ut fit, nil nisi perfidum et malignum animum in Deo cernit, sed illecebris puellae mox iterum captus vix sibi temperat, quin statim denuo sententiam suam mutet. Praeivit autem nostro maxima parte Moschus in Id. 1, quod ut diligenter comparent, iuvenes in primis monemus.

1. Κηρύσσω τὸν Ἔρ. *Magna κήρυκος voce Amorem omnibus notum reddo.* Eodem sensu de Venere Moschus: τὸν Ἔρωτα μακρὸν ἐβώσσει.

4. σιμὰ γελᾶν *naribus diductis*, i. e. subdole et vafre *ridere*: nasus enim, ut irac, ita quoque irrisionis sedes. Plin. II, 59. Hinc forte quoque Latinorum *naso adunco suspendere*, pro illudere, subfannare.

5. Παρθὸς - τίνος. Notus Amor ἀπάλωρ vel ex Platonis Symposio Tom. X. p. 177. Ed. Bip. et Theocr. Id. 13. 2. sed novum colorem rei addidit, quod tanta feritate et immanitate hunc Deum esse fingit, ut omnes ipsamque mare violentum eum genuisse negent.

9. Κάϊτοι - κρυπτόμενος. Bene de Amore Propert. II. 30, 9. Excubat ille acer custos; quique proprior ad nostri acumen accedit, Musaeus de Hero, 94. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Ἔλκος ὀλισθαίνει καὶ ἐπὶ Φρένας ἀνδρὸς ὀδεύει. Nec sine dilectu dictum περὶ Φωλεὸν: nam Φωλεὸς proprie de lustro, ex quo ferae rapaces praedatum exeunt,

LXXXV. Consilium de Amore vendendo infelix amator cepit, sed parum sibi constans mox illud, ne laedat Zenophilam, revocat. Notus ex Anaglyphis Amor in cavea, ut vendatur, inclusus.

1. Πωλείσθω - τρέφειν. Singula fere verba mentem exacerbatam produnt, in primis, quod ipsum Amoris nomen poeta nusquam pronunciat, sed signis tantum Deum invisum notat. τὸ θρασὺ sc. παιδάριον ut supra epigr. 3. 4.

3. σιμὸν ἐφυ καὶ ὑπόπτερον. Vtrumque ad pueri mores pingendos. Nam simae nares libidinis, (Aristot. Physiog. 6.) alae levitatis indicium. Eodem spectat v. 4. κλαῖον πολλὰ μεταξὺ γελᾶ, quippe modo risum, modo tristitiam simulare summam perfidiae nota. Cf. Moschus 1, 25. 26. ἀνερα ὄνουζι κνίζει *summam cutem unguibus vellit.* Supra epigr. 39, 2. legimus κραδίαν ἐκνισ' ὁ θερμὸς Ἔρωτος.

6. οὐδ' - τιθασόν. Moschi Venus de filio v. 21. Τοὶ πιμροὶ
κάλλαμοι, τοῖς πολλὰν κήμὲ τιτρώσκει. Cf. quoque Apollon.
III. 93. et Lucian. D. D. 12 et 19.

II. Κάϊτοι - μόρε. Inexpectata eoque gratior conversio.
Parcitur Amori, ut cum Zenophila nutrito et educato, h. e. fa-
tetur poeta, facilius sibi esse, superbiam et crudelitatem puellae
ferre, quam sine ea vivere.

LXXXVI. 2. ἔπλασεν Ἔρωσ. Amor, in corde domici-
lium sibi constituens, iam notus ex Anacr. 33, 6. Non mirum
igitur, eundem in pectoribus imagines delineantem fingi. Si-
mili modo e nostratibus elegantissimus Götz T. III. p. 7.
*Meiner Hirtinn allerliebsten Namen Grub die Liebe mir ins
Herz hinein.*

LXXXVII. 1. ὑπ' Ἐρωτος ἀνέτραφες. *sub auspiciis
Amoris crevisse, nutritus es.* Respicit, ni fallor, poeta ad proe-
lia feculis unguibus acris, sive ad lusus istos amatorios, de qui-
bus epigr. 98, 2. sermo est.

LXXXVIII. Iunge: θέλω μᾶλλον κλύειν παρ' ἄσιν
auribus excipere τὸ Φθ. Ἡλ., ἢ τὸ Φθ. τᾶς κισ. Λατ. Ex-
cidisse vero potius poetae videntur, occasionibus, nescio qui-
bus, oblatis, hoc quaeque sequuntur duo carmina, quam con-
sulto in laudem Heliodorae scripta. Neminem igitur offendet
cuncta ingenio et acumine parum sese commendare.

XCI. Tenue, cum in tenui argumento versetur, carmen,
forte etiam inter ipsa pocula ortum statimque recitatum. Longe
gravior idea a Rufino carm. 15. expressa. Ipsam veterum in
coronis nectendis diligentiam causasque, cur in bibendo eas
adhiberint, cui libet, discat ex Athen. XV. 10.

3. ὑάκινθος πορφυρέη. Virgilio vaccinium nigrum et fer-
rugineus hyacinthus. Cf. Intpp., in primis Martin et Heyne
ad Ecl. 2. 18. et Georg. IV. 183. Adde Ovid. in Metam. X.
211 - 213.

5. Ὡς ἄν-ξέφανος. *ut corona, temporibus Heliodorae, corymbio ungentis madente conspicuae, imposita, omnem eius bene comatam caesariem floribus tegat, obumbret.* Erat crinis, qui βοτρυδῶν i. e. in racemi morem congestus et concumulatus erat, Graecis βότρυς et βότρυχος, (habet ergo utraque lectio versus nostri, quo se defendat,) Romanis corymbus et corymbium. Cf. Salmast. ad Solin. p. 534 g. et 536 f. At in re vili Meleager sine dubio nimis diu moratus est.

XCII. Adhortatio ad puerum, vina ministrantem.

1. Ἐγγει. Plene dixisset Ἐγγει κινάθρον ἐνεκα Ἡλ. Marcus Argentar. carm. 12. Ἐγγει Λυσιδίκης κινάθρους δέμα. De more in amicorum et puellarum nomen bibendi v. Theocr. Schol. ad Id. 14, 18. et Intpp. ad Horat. III. od. 19, 9.

2. Καὶ-Χάριτος. *et alterum poculum in eiusdem suaveloquentis Gratiae honorem.* ἄς τὸ ποθ.-πίομα. Ornatus dixit: cuius nomen, a ministro, dum scyphum exhaurio, saepius repetendum, cum mero quasi imbibitur. Alia arridet interpretatio Reiskio, sed confirmatur nostra carm. 93, 2.

XCIII. Iterum mandata ad pocillatorem. Dulce vero in primis carmen tenero amantis affectu, cui nomen et dona amicae, licet perfidae, unice in deliciis sunt.

3. τὸν βρεχθέντα - ξέφανον. *coronam, quae heri comas ornarat etiamque nunc guttas ungenti (lacrymas eas v. 5. vocat,) demittit.* At videt, quantum singula fere verba aegrae mentis dolorem produnt!

5. Φιλέρασον quippe rosa flos Veneris et pulchritudinis symbolum. Pausan. VI. c. 24. p. 514. Ῥόδον μὲν καὶ μυρσίνη Ἀφροδίτης ἱερά ἐσι καὶ οἰκεία τῷ εἰς κάλλος λόγῳ. et Auson. Idyll. 14, 17. Ros unus, color unus et unum mane duorum Sideris (Luciferi) et floris, (rosae,) nam domina una Verus. Caeterum noli ἄλλοθι de mera Heliodorae absentia interpretari. Satis indicat ἔσορα, puellam sub ipsius poetae oculis in alterius amplexu haesit.

XCIV. Nova mirique prorsus leporis idea. Pila inter se ludunt Meleager et Heliodora. Pila poetae cor, quod Amor ipse in puellam mittit. Hinc preces, ut iungat collusorem Πόθρον i. e. Desiderium seu Cupidinem, et, ni id faciat, minae.

2. τὰν ἐν ἐ. μοὶ παλλ. sc. ob metum, ne reiiciatur.

4. τὰν ἀπάλλαιστρον ὕβριν. erat enim pila ludentibus inter alias haec quoque lex, ut alter alterius pilam reciperet, nec in adversam partem eam detorqueret. Cf. Wernsdorf ad Poet. L. min. T. IV, p. 398.

XCv. Recte ait Brunckius, ultimum distichon venustissimum nemini non desiderium initii deficientis incutere. Quae de ipso epigrammatis argumento statuo, ex Latina versione apparet. Vtrum vero satis feliciter lacunam expleverim, lectores videant. Forte melius commodo meo consuluissem, si in Brunckii iudicio, qui carmen in disputationem poetae cum semetipso, ut supra carm. 64., scriptum esse autumat, acquievissem.

XCVI. Occasionem epigrammatis apud Heliodoram circumvolvens dedisse videtur. Pretium eius cum viro, eximio veri pulchrique sensu praedito, Schneidero, perexiguum esse iudico, nec auctum iri arbitror, si quis Heliodora Melissae cognomen fuisse dixerit. In Stratonis vero carmen 88. (Anal. II. p. 379.) longe praestantius Meleagrum respexisse, quis pro certo affirmet? Forte nil, nisi causa, utrique communis fuit.

1. Ἀνθοδαίετε, ἐν ἄνθεσι διαιτώμενη vitam in floribus agens. Sic ἀγροδαίετος Gell. 1, 5. si lectio certa, et ἀβροδαίετος. Aeschyl. in Persis 41.

3. εἰαρινὰς κάλυκας flores vernos, nondum expansos. κάλυξ, τὸ ἄνθος τοῦ ῥόδου, τὸ μὴ ἐκπετασθὲν ἄνθος. Hesych.

4. Πικρὸν ἔχει. Iungi posset ἔχει ἐνὶ καρδίᾳ, vereor tamen, ut recte. Malim κέντρον, αἰὲ πικρὸν καρδίᾳ, aculeum, cordi semper gravem, acerbum. Telum pungens Heliodora vis est pulchritudinis, qua amantes sollicitat, raro beat.

XCvII.

XCVII. Noctem, Deam omnis amoris dolique furtivi consciam, rogat, si quis amplexibus Heliodorae fruatur, ut gaudia eius turbet.

1. *παμμήτηρρα Θεῶν Deorum omnium mater, ad gratiam ineundam.* Orpheus H. in Noctem: Νύκτα, Θεῶν γενέτειραν αἰείσομαι, ἥδ' ἐ καὶ ἀνδρῶν. Νύξ γένεσις πάντων. κόμω: σύμπλασε. quae commissabundis undique interres eosque ad ipsa puellarum cubacula sequeris.

3. ὑπὸ χλαίνη Ἑλ. in lecto Heliodorae: nam χλαίνη h. l. de lodice seu stragula, ut in Il. ω. 646.

4. *χεῖρς ὑπναπάτης corpus, quod deliciis suis somnum ab amantibus arcet.* Cum dilectu vero simul addidit χλιαινόμενος, ut calorem ex tam teneri corporis motu orientem indicaret.

5. *Κοιμάσθω ὁ λύχνος.* Lucernam enim in mysteriis nocturnis adhibebant homines voluptarii, quos omnibus sensibus imbibere amorem iuvabat. Cf. Statilius Flaccus carm. 3. Martialis. X. 38. quaeque ad Anthol. Latin. T. I. p. 684. et ad Propert. II. 12, 12. annotavit Burmannus Sec. Simile quid rivali et periurae Heracleae imprecatur Asclepiad. carm. 25.

6. *δεύτερος Ἐνδυμίων.* Satis patet, Meleagrū rivali gravem simul et inquietum somnum, qualis aegrotantium esse solet, (de horum enim infomniis anxiiς *ῥιπτάζεσθαι* pr. dicitur,) imprecari. Illud autem non statim liquet, cur prae aliis Endymionem huc traxerit. Respexit tamen, ni fallor, saltem potuit ad fabulam istam singularem, qua Endymion, quoniam in amorem sui Iunonem allexerat, tam alto ab Iove immisso somno in Latmio luco sopitus esse dicitur, ut diva frui omnino non potuerit. Cf. Schol. ad Theocr. 3, 49. et Apoll. Rhod. IV. 57.

XCVIII. De fide Heliodorae, a qua primo diluculo discesserat, mire sollicitus, lychnum Amoris testem obsecrat, ut puellam, fidam quam acceperit, fidam tradat. Poematium, quo vix ullum aliud suavius! Tam gratum in amante metum, tam dulcem affectum prodit.

1. Φιλάγρυπνος πόθος *desiderium, quod sopiri nequit, semper vigil.* Obversantur autem animo aegro tum magnitudo amoris in Heliodoram et periculi inde timendi, si fidem fallat, tum omnes gaudii furtivi modo percepti imagines, maxime illa κνίσματα ὄρθρων σκολιῶν h. e. *vellicationes et molles morsuunculae*, quales, *diluculo infesto ingruente*, amantes in discessu sibi inferre solebant. Erat nimirum in Veneris deliciis illud quoque, labella -- inter basiandum leniter stringere. Nota ex Plutarcho (Pompei. c. 2. p. 419.) ἐπ' αἶρα Flora, laudans Pompeium, quod ἀδήτωσ ab eo discere nunquam potuerit. Et hic est mos, si quid video, quem noster quoque indicat, cuiusque plures meminerunt, v. c. Ca- rull. 8, 18., Plautus in Pseudolo 1, 1, 65. et Horat. I. od. 13, 11. Recte mihi explicuisse videor κνίσματα et σκολιὰς ὄρθρων, quorum pōsterius si cum Reiskio de noctibus *tarde procedentibus* i. e. hibernis intelligas, vereor, ne a sensu poetae aberres et significationi verbi vim inferas. Novimus iam ὄρθρον δυσέρασον ex c. 65. et bene σκολιὰ interpretatur Hesych. δυσχερῆ. At quid sit δηξιχαρῆ, (nam δακνιχαρῆ v. V. L. tum metro, tum analogiae adversatur,) ego, ut verum fatear, non assequor. In promptu sunt κν. δακνιχαρῆ *morsus gaudentes lacrymis, lacrymas gratas cientes.* Habet tamen ne hoc quidem, (quamvis compositionis modum defendat vox δακνύγελως, obvia in Ach. Tat.) quo se satis commendet, ideoque codicis auxilium merito expectandum.

4. ψυχρᾷ ἐνὶ κλισίᾳ de viduo toro intelligendum. Bene ad nostrum Ovidius III, Amor. 5, 42. Frigidus in viduo des- tituere toro.

7. νέα παίγνια. Παίγνια sunt lusus, quibus amantes ad amo- rem se invicem excitant. Haec infra carm. 100, 3. Φίλα, nunc, alludens ad amatorem post se receptum, νέα dixit.

8. ἦς παρέδωκα σε, σὲ Φύλακα cuius te custodem constitui.

XCIX. De Amore triumphat, nulla, quibus laedi i po- sterum possit, tela Deo superesse contendens. Nostro similli- mum Philodemi carm 21, (Anal II. p. 88.)

1. ὦ σάνδαλον Ἡλ. Σάνδαλον et σανδάλιον pr. genus calceamenti muliebris, auro saepe gemmisque ita distincti, ut oculos facile alliceret. Indicat igitur noster, se quamvis artem, qua in vincendis virorum animis puellae utantur, nosse viresque eius expertum esse. Scite de variis capiendi modis Ovid. in Rem. A. 343. Auferimur cultu: gemmis auroque reguntur Omnia. Pars minima est ipsa puella sui.

2. πρόθυρον μυρόρραντον, vestibulum unguentis aspersum, stillans. Nolim cogitare de studio, quod amantes in superbis puellarum possibus unguendis ponere interdum solebant: (cf. Lucret. IV. 11. 71. et Athen. XV. 3. p. 670.) fatis nota nimia in hac re veterum diligentia, et erat sine dubio Timarium una ex iis, quae in atriis, tricliniis et cubiculis exornandis non minorem, quam in se ipsa, curam ponens, undique amantibus retia tenderet.

6. ἐν ἐμοί π. γ. ἐς βέλη. De faucio Melissiadis corpore Rufin. 20, 2. (Anst. II. p. 395.) Κέρραγεν, ὡς βελών δεξιμένον Φαρέτην.

C. Per suaves, quibus deceptus sit, puellarum illecebras perque ipsam nocturnam lucernam iurat, se Amoris iugum diutius non esse laturum.

3. καὶ Φιλάγ-μέλη. te tandem testem facio, lucerna, quae mihi commissationes agenti semper praeluxisti, (cf. carm. 98, 1.) totque cantilenas ante fores decantatas audisti.

5. Βαιὸν ἐπὶ χεῖλεσι τραῦμα. vulnus externum adeoque, quatenus opponitur vulneri ἐνὶ κρᾶδι, seu interno, leve.

CI. Dirae in perfidam, cuius culpam ex manifestis indicis intellexisse putat.

1. μυρόπνευς ἀρτίβρ. πλ. coma unguentis haud ita pridem infusis stillans Suspicatur, amicam Φιλάσωτον et intemperantem nocturno κώμῳ adfuisse modoque rediisse.

4. καὶ - μίτος et filum, quo devinxisti coronas, σφιγκτὸς ἀμφὶ κόμαισι, nunc quoque comas circumdans, ambiens. Novum indicium, suspicionem nocturnae comissationis celebratae augens: nam in conviviis ad dolores ebrietatis arcendos ferta praecipue adhiberi solebant. Athen. XV. 5. p. 675.

5. Ἐσκυλταὶ - κίκιννος. *cincinnos etiam manibus protervis dilaniatos et inquinatos video.* De comae laniatu, frequenti in puellis, quae vinci pugnando amant, egregie disputat Cl. Ruhnkenius in Epist. crit. I. p. 73. Pertinet huc in primis, quem ibi citat, locus ex Ovid. Amor. III. 14, 33. Cur plus, quam somno, turbatos esse capillos Collaque conspicio dentis habere notam? et praeter hunc Pauli Silentiar. carm. 4. et 9. quorum utrumque nostrum respicit et illustrat.

7. καλεῖ - πάταγος. De pectide dixi ad carm. 78, 1. Κρόταλον (secundum Suidam ὁ σχιζόμενος κάλαμος καὶ κατασκευαζόμενος ἐπίτηδες, ὡς ἤχῃν, εἴ τις αὐτὸν δοροῖν ταῖς χερσὶ) teste Joh. Sarisber. in nugis curial. 8, 12., instrumentum musicum, quod in sono vocem ciconiae imitatur, et non nisi in saltationibus impudicis adhibitum esse videtur. Hinc auctor Copae. 1 - 3. Copa Syrisca, caput Graia redimita mitella, Crispum sub crotalo docta movere latus, Ebria famosa saltat lasciva taberna.

CII. Iurgia cum ἐταίρῳ, cuius e cubiculo, maligne primum clauso, sed postea vi effracto, rivalem beatiorem fugarat.

1. τί θεός sc. ὁμνύεις. ex perfidarum more.

3. μόνη σὺ πάλιν, μόνη ὑπνοῖς; Simularat, se languere ideoque noctem solam transigere velle. Notum commentum, quo lenae amantes plerumque fallebant. Tib. II. 6, 49. Saepē, ubi nox promissa mihi est, languere puellam Nuntiat, (lena) aut aliquas extimuisse minas.

4. νῦν ἔτι. licet in ipsius amantis amplexibus deprehensa.

7. Καίτοι - μενεῖ. Corrigit se poeta. Abigere puellam constituerat, nunc mente mutata ait: *Sed quid agito? Gratia*
non

non poena haec missio tibi esset: nam, quod unice exoptas, ad amantem te statim reciperes. *Αἰε!* ὧδε In eodem, quo nunc est, statu, tam tristis, tam pudore suffusa, αὐτῶς hic vincata manebit, tenebitur. Summa vero in eo ipso, quod mutavit personam, vis indignationis et irac.

CIII. Ex commissatione domum rediturus ad amicae fores constiterat. Cuius cum fidei parum crederet, anxius sibi ipsi varias quaestiones proponit et, si spem fallat, amori ultro valedicit. Placet vero in carmine tum tenerrimus, quem spirat, affectus, tum blanda animi, licet offensi, submissio.

4. Ἀγρυπνοι adeoque desiderio mei ictam. Eodem redit, quod sequitur, λύχνω πόλλ' ἐπαραιομένην.

6. ἐκδήσω σεφάντας. Quae olim artifices, in primis autem pugiles et milites, pugnis bellisque defuncti, facere solebant, idem hic in amante videmus. Coronas, κώμων ornamenta, Veneri (cf. v. 7) suspendit, ut nuntium amori remissum esse declaret. Egregie autem simul, dum in puellae foribus has deponit, ni fallor, indicat, se domum eius sacellum divae Veneris iudicare. Aliud est consilium Iphis, qui (v. Ovid. Metam. XIV. 708.) *madidas lacrymarum rore coronas Postibus intendit*, ut duram Anaxareten sibi exoret, τὰς ἐπέτας. ultionem perfidiae innuit, at quam modeste! Sic Venerem ad Chloes arrogantiam puniendam tecte Horat. excitat III. od. 26, 12.

8. σοργῆς σκῦλα forte modo in commissatione detracta, nisi quis σκῦλα malit interpretari *pignora*. σῦλον, (σκύλον) Hefychio ἐνέχυρον. Caeterum de his amantium ineptis studiis v. Brouckhus. ad Propert. I. 9. quosque ad Tib. I. 2, 7. laudavit Heynius.

CIV. Puellae de amante foedifrago ad noctem et lucernam, quas solas promissi ultro citroque dati conscias esse ait, dulcis querimonia.

1. συνίσορας ὄρκοις fere, ut apud Philodemum, qui itidem carm. 17, 1. *lychnum τὸν σιγῶντα συνίσορα τῶν ἀλαλήτων* vocat.

vocat. De lucernarum in congressibus amatoriiis usu v. 97, 5. et Intpp. ad Mart. XIV. 39. Eadem vero conversio, quae in Afslep. c. 18. (Anal. I. p. 214.) Νύξ, σὲ γάρ, ἐν ἄλλῃ μαρτύρομαι.

5. νῦν - Φέρεσθαι. εἰς ὕδωρ Φέρεω nota de irritis promissis et verbis locutio, nec Latinis inclinata. Theocr. 22, 167. εἰς ὕψρον ὄχετο κῦμα πνοῆ ἔχοισ' ἀνέμοιο.

6. Λύχνε - ἐτέρων. Melius forte interrogative: nam talia ferre nefas lucernae erat. v. carm. 98, 7.

CVI. In gallum invehitur, quod matutina vociferatione ab amicae amplexibus cum divellat, mortemque indignabundus minatur. Simillimum nostrum Argentarii carm. 8. (Anal. II. p. 267.) Eadem causa rixae, caedem minae. Réspexit sane Argentarius Meleagram, Meleager ipse Anacreontis c. 12. Vtrumque vero e nostratibus longeluperavit elegantissimus Götz Tom. I. p. 47.

1. Ὁρθροβόας Meminit epitheti, cuius ratio facile patet, Athenaeus III. 20. p. 98. τρισάλασε ἀλασε, ἀλάθητε, δεινὰ καὶ ἀνεπίλησα εἰργάσμενε. Schol. ad II. χ. 261. Vox graviter irascentis. Nec otiosum, quod addidit, verbum νῦν. Iam tum, inquit, cum infeliciter amarem, noctesque insomnis transigerem, infensus mihi Aurorae muntius fuisti; at quanto magis nunc, cum amicae favore fruar? Paulo Ienior Antipater Theslal. carm. 5, 3. (Anal. II. p. 110.)

2. πλευροτυπῆς κέλαδος (ut in Epigr. κέντρον μηροτυπῆς et apud Eurip. in Suppl. 602. στροτυπῆς κτύποι) clamor, qui latera i. e. intima ferit, percussit.

3. ὅτι - Φιλῶν. quod finis infet tum noctis, tum amoris.

5. θρέπτειρα χάρις non praemium alens, sed praemium nutritivum, in nutritionis gratiam datum, Ammenlohn. Sic θρηπτήρια alimenta et alimurae praemia. Hesiod. Erg. 188. Confirmant interpretationem verba Argentarii, carm. laud. v. 3. ἢ τὰδε θρέπτειρα τίθει.

CVII. Hoc et quod sequitur epigramma sibi invicem lucem affundunt. In utroque blanditiis, in altero quoque donis cicadam tentat, ut dulci suo cantu somnum adducat easque lever.

1. τέττιξ. Graecorum τέττιξ, Latinorum cicada genus est insecti volantis, in calidioribus regionibus frequens, nigris alis, argenteis maculis distinctis, ac voce longe magis canora, quam locustae. Cf. Heyne et Martin ad Virgil. Georg. III. 328. et, qui in primis carmen nostrum illustrat, locus ex Hesiodi Scuto Herc. v. 393 - 397. *δροσεραῖς σαγόνεσσι μεθυσθεῖς*. ex antiqua opinione, ab omnibus poetis servata, (V. praeter Hesiodum memoratum Virgil. Ecl. 5, 72. et Anacr. 43, 3.) forte, quia ad cicadae vitam felicem curisque solutam indicandam nil aptius videbatur.

2. ἀργρον. μέλπεις μῦσαν. Latine expressit Virgil. Ecl. I. 2. Facile vero patet, poctam nulla alia de causa cicadae nunc cantum pastoritium, moxque sonos lyrae tribuere, quam ut eius gratiam ineat.

3. περιονώδεσι κώλοις *pedibus ferratis*, sive *dentatis*, quorum ope arborum ramos et folia amplectuntur.

6. ἀντωδὸν Π. κρέων κέλαδον *quae mutuo cantu Pani respondet*. Αντωδὸν, κατὰλληλον. Suidas. Κρέων ἀντωδοῖς χέλεσιν ἀρμονίαν sonum ab aliis acceptum reddere, imitari, dixit Archias ab eo laudatus carm. 28, 4. (Anal. II. p. 99.)

7. ὄφρα-πλατάνῳ *ut amorem et quicquid curarum amor habet oblitus hic sub platano somnum vener.*

CVIII. I. Ἄκρις Latinorum locusta, a cicada omnino diversa (v. Plin. II, 35.) sed non minus, quam illa ipsa, vocalis, (cf. Argentar. c. 29. Anal. II. 273.) ut recte eam, quemadmodum Horat. lyram suam, (I. od. 32, 14.) *dulce laborum lenimen*, moxque ex sententia veterum, *λιγυπτέρυγον* dixerit, quippe ope alarum, quas v. 4. pedibus pulsari noster ait, sonos *ἀκρις* emittere credebatur. V. instar omnium Mollum ad Longi Pastoral. I, 12. In versu altero interpungendo concinnic-

cinniorem Brunckii rationem secuti sumus. Nam iungi quoque potest et iunxit Planudes Ἄνε. ἀρ., Μ. λιγ.

3. αὐτοφυῆς μίμημα non arte sed natura ipsa lyram imitans. Μοχ κρέκε μοι τὶ ποθεινόν, ut, quod modo legimus, Φθόγγε τι γέρον παίγιον. Eadem ratione de interfecta locusta Μναλάκας 10, 3. (Anal. I. p. 192.) Οὐδ' ἐμὲ κεκλιμένον σκιερὴν ὑπὸ Φυλλάδα τέρψεις Ἐκθαῖν ἐκ πτερυγῶν ἀδύ κρέκασα μέλος.

5. Ὡς με-ἔρωτοπλάνον. Variat poeta in verbis. Carmine praecedente dixerat: ὉΦρα Φυγῶν τὸν Ἔρωτα ὕπνον ἀγρεύσω: est enim Φθόγγος ἔρωτοπλάνος cantus amorem fallens, decipiens. μιτοεῖν simpliciter h. l. canere, propr. de fidibus citharae.

8. Δῶρα - ψεκάδας. Vt facilius locustam exoret, dona enumerat, quae quovis sole oriente ei missurus sit, nimirum γήθυον five γήτειον, quod, teste Plinio, (XIX. 32) ex ceparum genere est saepiusque ut porrum refecatur, praeterque hoc δροσεράς ψεκάδας σχιζομένας h. e. σχισσομένας (V. Vigerius de Idiot. Gr. L. p. 335.) σώματι, roris guttulas, ore solvendas, diffecandas.

CIX. 2. παννυχίδων. Non festa solemnia, in Veneris honorem celebrata, cogitanda, sed κώμοι potius, seu pervigilia, quorum μύσην se ipsum vocavit carm. 103, 7. Vt in isto vero coronas, sic in hoc Deae lychnum officii suis deductum consecrat.

CX. Increpat Mars insipientem militem, qui spolia, sanguine non imbuta, templo eius, donarii loco, affixerat. Expressit vero poeta ad singula usque verba Leonidam Tarentin, qui epigr. 47. (Anal. I. p. 232.) idem argumentum tractavit.

I. Τίς-Ἐνωαλίς; Quis mihi ornamentum tam turpe et inglorium, arma late fulgentia adeoque nondum contra hostem lata sed viro imbelli detracta ex templi tholo, suspendit? Carmine modo celebrato eundem Martem interrogantem audimus:

Τίς,

Τίς, ὁ Φριγγοῖσιν ἀνάψας Ἄρηος ταύταν τὰν ἄχρην χάρι-
 τα; Sic indicabam, antequam inspexeram, quae ad Leonidae
 carmen Anal. III. p. 51, notarat Brunckius. Nunc video, esse
 Φητὰ ex emendatione, quam V. D. Scaligeri codici allevit et
 Huetius probavit, antiquam autem lectionem, a Suida sub
 Φριγγοῖς servatam, Τίς τὰδε μοι Φητῶν Φριγγοῖσιν ἀνήψε
 σκυλα; optimam profecto, si ad sensum respicis, (quid enim
 opus Φητὰ, cum sequens distichon fatis et abunde declarer,
 esse arma splendentia, pulchra?) pessimam contra, si ad me-
 trum. Edidit Küsterus, in Notis Φητῶν περὶ τοῖς et sic iam,
 omissa tamen vocula τοῖς, Planudes: sed hoc quoque vix genui-
 nura. Requiritur videtur epitheton, Φριγγοῖσι congruum. Ipsum
 Φριγγοῖς de omni coronide et fastigio. Φριγγοῖς, σεφάνη, πε-
 ρίβολος, ἢ τῶν οἰκιῶν τὰ ἀνωτάτω. Suidas. Iure igitur etiam,
 ni fallor, de interiori tecto rotundae aedis, in testudinem con-
 cameratae, ut loco, anathematibus in primis sacro. Cf. Tho-
 masinus de Donariis c. 6. et Heyne ad Virgil. Aen. IX. 408.

3. Οὔτε γὰρ αἰγανέαι, οὔτε πῆληξ sc. εἰσὶ περιωγέες, ἄλ-
 λοφος, (sine sensu Planudes εὐλοφος) ἔτε ἄρησε (male idem
 ἀνήψε) σάκος Φ. χ. immo ne scutum quidem, sanguine inquit-
 natum affixit, ἀλλ' ἐνάρα.

5. αὐτως γανόωντα utpote quorum usus in bellis nullus
 fuerat.

6. χορῶν pyrrhichiam saltationem innuit.

7. Οἷς θάλ. κοσμεῖτε. Leonid. Tarent. v. 7. Πασάδα τίς
 τοιοῖσδε Κοσμεῖτω, καὶ τὸν γυμφίδιον θάλαμον.

CXI. Monet Meleager, vinum aqua admixta innoxium
 esse reddendum, Eleganti imitatione expressit carmen Ianus
 Brouckhufius L. III. El. 1. p. 34. pluresque e recentioribus,
 ut docuit Burmannus ad Lotich. L. I. carm. 24. et ad Anth.
 Latin. p. 12. Recte ibidem clarissimus Editor, Epigramma,
 quod ex eius Collectione supra cum Lectoribus communicavi-
 mus, suspectum iudicat et ut versionem, e Graeco confectam,
 ταχατ.

1. Ἄϊ Νύμφαι - κυλινδόμενον. Bacchum, ex igne natum ideoque Ovidio (Metam. IV. 12.) *ignigenam*, Nonno (Dionys. XXIV. 12.) *πυριτρέφεα* dictum, Nymphis nutriendum traditum esse; fatis notum ex fabulis. (V. Burmannus, l. l.). In eo vero singularis noster, quod eum non in Iouis femore conditum, sed ab ipsis Nymphis statim e cineribus raptum et educatum scribit. Cf. Heynii ad Apollodor, Notas, p. 559.

3. Τοῦνεκα - καίόμενον. Bene ex Tibullo huc advocavit Burmannus III. 6, 57. Naida Bacchus amat; cessas o lente minister? Temperat annosum Marcia lympha merum.

CXII. Admonet vel se ipsum, vel δυσερωτα quendam, ut vino amoris aegritudinem pellat.

1. Ζωροπότει-Βρόμιος. Egregie de Baccho Propertius III. 17, 3. Tu potes iniana Veneris compescere fastus Curarumque tuo fit medicina mero, moxque v. 6., qui bene convenit cum epig. nostri 4. Tu vitium ex animo dilue, Bacche, meo.

2. λάθας δωροθότας. *oblivionis* hic, qui alibi, ut in Virgil, Aen. I. 734., *lactitiae, dator*.

CXIII. Accusat poeta Bacchum perfidiae in Amorem, quod mysteria huius revelet, sua contra (nam festa Bacchi nocte magnoque cum silentio celebrabantur,) abscondat. Commiffationem, ex convivio ad amicae ianuam institutam, et huic epigrammati ortum dedisse, v. 1. indicare videtur.

2. Θεός θν. ἀνιόχει κραδίαν. Hinc forte Deus χαλίφρων in Hymno eius laudes canente. Anth. Wech. p. 83. v. 23.

3. ἐν πυρὶ γενναθεὶς. Cf. Not. ad car. 111, 1.

4. καὶ με - ἐκέτην Nimirum vim in supplicem et clientem exercet Bacchus, quatenus amantem ad prodicionem Amoris impellit. Bene de Nicagora Asclep. Samius car. 10. (Anal. I. p. 213.) Οἶνος ἔρωτος ἔλεγχος. ἐρᾶν ἀρνεύμενον ἡμῶν Ἦυσαν αἶ πολλὰ Νικαγόρην προπόσεις.

6. νῦν comiffatione incepta, utpote quae, cum agmen plerumque, amante praecunte, ad puellae dilectae fores proccederet, aperta animi interni proditio efferet.

CXIV. Praecatur Iovem, cuius ad aram taurus maectandus conffitutus erat, ut misero, cum ipse tauri forma quondam indutus fuerit, parcat. Idem acumen in Moschi tauro arante.

4. Πορθμεὺς fenfu proprio. Πορθμεῖς πάντως λεγόμενοι, ὡς δια πορθμῶ, ὃ ἐστὶ σενῆ πόρῃ θαλάσσης, τῆς περαικμῆ-
νας ἄγοντες. Eustath. ad Od. v. 187. p. 728.

CXV. In Nioben eiusque liberos pereuntes, vel mar- more, vel aere expressos. Comparent iuvenes cum nostro ex Antipatri Sidonii carminibus 42. et 43, ex Theodoridae 7., (Anal. II. p. 17. et 42.) ut in idem ἄγαλμα scripta.

1. κλύ' ἐμὸν Φάτιν. Cogitandus est poeta, ab una ad alteram partem operis transiens, nunc quidem solis in pueris haerens, sed mox ad puellas tandemque ad ipsam matrem se vertens. Inde intelligendum, cur Φάτιν suam, ἄγγελον ἄτας i. e. nuntium cladis appellat. Matrem ut nondum visam alloquitur: Τανταλί πᾶ. Cf. Heynii Not. ad Apollod. p. 590.

2. Δέξαι - λαλιάν. Accipe, quam mihi calamitas tua extorquet, querelam.

3. κόμας ἀνάδεσμος est taenia, five vinculum, quo mulieres in crinibus ligandis, ne sparsi fluerent, utebantur. Notus autem mos, capillos in luctu solvendi. Bion de Venere 1, 19. αἰ δ' Ἀφροδίτα, λυσαμένα πλοκαμιῖδας, ἀνὰ δρυμῶς ἀλά-
ληται. ἰὼ - γόνον Vae tibi, mater infelix prolis masculae, quae Apollinis telis gravibus perit!

5. Ἄταρ τί τὸδ' ἄλλο; Nova oculo contemplantis se scena luctus pandit, filiae vel iamiam occisae, vel propinquam mortem horrentes, ipsaque mater, sensim sensimque rigescens. Est vero Φόνος v. seq. non caedes, sed potius caedis locus (ut in Od. χ. 376.) quem interentis puellis repletum, graviter ait.

8. ἢ δ' ἐπιμασίδιος altera occisa ad pectus reclinata iacet. Nil tamen impedit, quo minus cum Brodæo infantem pectori admotam intelligamus. Ex veterum enim locis non liquet, utrum omnes Niobes liberi adulti fuerint, nec ne.

9. "Ἄλλα-δράα. Haec sagittam ex adverso venientem horret, illa, telorum metu percussa, fere iam exanimata iacet, altera oculo adhuc spirante lumen quaerit. Excellens imago! Non inferior tamen Antipater Sid. 43, 5. 'Ἄ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας' ἢ δὲ λιπόπνης Κέκλιται' ἢ δὲ βαρὺς πύτμος ἐπιτρέματα. Mira caeterum in liberorum numero diversitas. Sed in his quoque cf. Heynii ad Apollod. Notas, p. 590. Noster cum Euripide septem filias posuit.

II. Ἄ δὲ λάλον - λίθος. Sensus est: Ipsa autem mater ἀδουρόγλωσσος terrae affixa conspicitur, mutata in saxum, speciem carnis, ex qua concrevit, prae se ferens. En de eadem Niobe Theodoridae verba, (car. 7, 5.) quae, quid sit λίθος σαρκοπαγῆς, optime explicant: Ἄ δὲ λίθῳ καὶ σαρκὶ μμιγμένον εἶδος ἔχουσα πέτρούται.

CXVI. Lepus, ab amica Phanio nutritus eiusque nimis liberalitate necatus, fata sua enarrat, hospitisque humanitatem praedicat. Parem gratiam apud Leonidam Tarent. carm. 65. (Anal. I. p. 237.) locusta dominae Philaenidi refert.

4. Φανίον ἢ γλυκερόχρωσ, ut ἀπαλόχρωσ, (Hesiod. Erg. §19.) puella tenera, delicata.

5. Θνήσκω παχυνόμενος. Tandem, cum iam satis pinguis et saginatus essem nec tamen ullum edendi finem reperire possem, interii.

7. με νέκυν me mortuum. Frequenter ὁ νεκρός et ὁ νέκυς substantive pro cadavere. Pausan. in Achaic. p. 399. Ἐφέσιοι τῷ Ἀνδρόκλῳ τὸν νεκρὸν ἔθαψαν. Epigr. ἀδέσπ. 613. de Niobe Αὐτὸς αὐτῷ νεκρὸς ἐστὶ καὶ τάφος. Mox vocem τάφον non de sepulchro, sed ut II. ψ. 29. de περιδειπνῶ seu epulo funebri interpretaberis. Lacte Phanium nutriverat leporem. Is igitur, ipsa in morte, qualis fuerat in vita, Epicuri

curi sectator, gaudet, se prope stabula conditum esse sicque causam mortis, ut sibi haud ingratam, semper ante oculos habere. Non enim in vituperationem, sed in laudem puellae, haec dicta esse, manifestum.

CXVII. Inducit poeta Lycambis filias, sub inferis se ab Archilochi contumelia defendentes cumque Musis rixantes, quod tantam iniuriam improbo viro permiserint. Patet vero ex epigrammate nostro, si illud cum Dioscoridae 23. (Anal. I. p. 498.) compares, Archilochum maxime Lycambidarum pudicitiam fuisse infectatum satisque audacter iactasse, se cum ipsis in Iunonis templo concubuisse. Ab his paulum discedit Acron ad Horat. V, car. 6, 13.

1. τὰ κελαινὰ - Φερσεφόνης. Iurat 'per Proserpinae torum, quia haecce Dea, instar matris, pudicitiae fama florebat et eandem ob causam Graecis κόρη vocabatur. ἀρρήτα i. e. πότνιας epitheto Siculi in primis Proserpinam ornabant. Cf. Theocr. 13, 14.

3. πολλὰ - Αρχίλοχος. Apud Dioscorid., quem noster forte respexit, Lycambidae v. 5. καὶ ἡμετέρας γενεῆς ῥιγηλὸν ἀνειδος Φήμεν τε συγερὴν ἔφλυσεν Αρχίλοχος. Φλύειν. τὸ ἀναζεῖν, βράζειν Suid. hinc nostro pro *eiicere*, seu *evomere*.

5. ἐπέων Φάτιν pro ἔπεα Φατὰ *carmina*, quae vulgantur et nomen poetae conciliant. Lugent virgines, Archilochum Musarum donis abusum esse.

CXVIII. In Clearistam, quae prima nuptiarum nocte vitam cum morte commutat.

1. ἐπνυμφίδιον sc. δῶρον. Non tori gaudia, sed mortem Clearista dono nuptiali accepit. παρ. ἄμματα λυομένα, cum iam in eo esset, ut zonam solueret. Milesiac quaedam puellae, quae, ne ignominiam paterentur, mortem sibi ipsis consciverant, in epigr. ἀδήλω, v. 5. (Anth. Wech. p. 379.) εἰδ' ὑμεναίε Νυμφίον ἀλλ' Αἴδην κηδεμόν' εὐράμεθα.

3. Ἄρτι-θύραι. Novae nuptiae plerumque tempore vespertino, praeceuntibus tacidis et accinentibus tibiis cithoroedisque (Il. σ. 490.) in mariti domum deducebantur. Hinc bene noster: *Iam in sponsi foribus loti h. e. tibiae e loto factae sonabant, iam strepitus valvarum thalami exaudiebatur.* Nostram, ni fallor, imitatus est Philippus Thessal. qui in simili argumento, carne. 79. (Anal. II. p. 234). Ἄρτι μὲν ἐν θαλάμοις Νικιππίδος ἡδύς ἐπήχει Λωτὸς, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις. moxque, ut Meleager v. 6. Θρήνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν. Recte cferes quoque Ach. Tat. I. c. 8. P. 44.

5. Ἠῶος-μεθ. Praevisse nostro Erinnam car. 3, 8. (Anal. I. p. 59.) acute iam animadvertit Censor eruditus Analectorum in Nova Bibl. Philolog., vernacula lingua scripta, Lipsiae 1778. Tom. IV. p. 60. Sed recte eundem emendasse Ἡ. δ' ὀλ. ἀνέκραγε τὸν δ' Ἰμ, Ἄλγεος ἐς γοερόν Φθ. μεθ. profecto ne non Criticus sibi persuadeat, vereor. Requirit sensus, ut mutetur *Hymenaeus* i. e. nuptiale carmen, non, ut mutet; quid? quod litteris mirum quantum inter se distant *συναθεῖς* et ἄλγεος ἐς. Ipsum tamen locum nec ego sanum pronuntiem. Redundat vocula ἐν et carere omnino nequit μεθαρμόζειν particula ἐς vel εἰς. Propius forte ad veram lectionem accedet: Ἠῶος δ' ὀλολυγμὸς ἀνέκραγεν ἐνθ' Ἰμέναιος Σιγῶν εἰς γοερόν Φθέγμα μεθαρμόσατο. *At die illucescente coorta est lamentatio sc. ob defunctam: tum Hymen obmutescens in flebiles planctus transit, se convertit.*

7. Αἰ δ' αὐταῖ-ὀδόν. *Eaedemque faces, quae, cum lectum ascensura esset, illi praeluxerant, nunc intra thalamum lucem fundebant, ut viam ad inferos munirent.* Praeferebantur enim faces, ut novis nuptis, ita quoque vita defunctis, cum funere efferrentur, unde de decrepitis notum proverbium ἐπὶ τὴν δᾶδα τοῦ βίου.

CXIX. Luget poeta fatum dilectae suae Heliodorae eamque terrae commendat. Spirat vero carmen in ipsis singulis verbis tam dulcem, tamque amabilem affectum, qualis nunquam, nisi in charissimis, obtinet.

2. σοργᾶς λείψανον εἰς Ἄϊδαν *siquidem nihil aliud restat, quo tibi in Orco versanti amorem intimum testificari possum.* σοργῆ de omni pietate, etiam in defunctos.

3. δάκρυα δυσδάκρυτα ut Homeri (Od. θ. 531.) δάκρυα ἑλεεινὰ *lacrymae moestissimae.* δὺς intensive.

6. κενεᾶν εἰς Αχέρε. χάριν *repeto αἰάζω Te lugeo Heliodoram, lugeo vanam in Plutonem gratiam* h. e. preces et libationes, quibus fore, ut flectatur, speravi, sed frustra. Sic Ep. 123, 5. ἀνωρεύοντο γυναῖκες τὰς μαζῶν ψευδομένας χάριτας καὶ κενεὰς ὠδῖνας.

8. ἀκμαῖον ἄνθος De Zenophila carm. 81, 3. ἐν ἄνθεσσι ὄριμον ἄνθος.

10. ἡρέμα - ἐγκάλισαι. Expressit Tib. II. 4, 50. Terraque securae fit super ossa levis.

CXX. In usum suum contulit, vel potius e Graeco Latinum reddidit distichon nostrum Martialis V. 34, 9., ubi de Erotio, puella sex annos nata: Mollia nec rigidus cespes tegat ossa, nec illi Terra gravis fueris: non fuit illa tibi. Hinc, quo sensu Aesigenem Meleager & βαρὺν dixerit, ethico an physico, in incerto. Illum sententiae suavitatis, hunc locus modo laudatus suader.

CXXI. Epithaphium, quantum coniecere licet, in Heraclitum Ephesium, philosophum, morum acerbitate et odio humani generis satis celebrem, scriptum, sed tanta obscuritate laborans, ut non immerito Reiskius σκοτεινῶ ἰψὶ Heraclito illud compararit, quodque in primis ad incitas interpretem redigit, vix sanum et integrum. Dicam tamen, quod sentio. Facile, qui rei difficultatem intelligunt, si offenderim, condonabunt. Pravis, non Heracliti, sed aliorum consiliis patria Ephesus perierat sicque, ni fallor, in tyrannorum, forte Darii, potestatem pervenerat. Exacerbatus hisce philosophus primum leges civitati dare recusarat posteaque in montem extra urbem secesserat. (Diogenes Laert. IX. 1. nr. 2. 3.) Hanc inimici-

tiam etiam post mortem retinuisse noster fingit ideoque Heraclitum, civem Ephesium ita admonentem, inducit: Ego Heraclitus, mi amice, qui in sapientibus praeceptis inveniendis omnes post me reliqui (ex persona viri ὑπεροπτικῆ, ipsum Homerum dignum, qui colaphis caederetur, iudicantis,) nunc mortuus tibi fata aperio, quavis sapientia potiora. Cum viverem, (primum hic distichon excidisse puto,) patriam servare mihi unice cordi fuit. Asiae enim, i. e. Dario, regi Asiae, adeo infensus, ut calcibus eum petissem, contra malignos homines, patriam perditum euntes, loqui non destiti, quippe Epheso, nutrici meae, maiorem gratiam a me referri posse dubitabam. Sed (alterum distichon hic deesse videtur) frustra haec egi. Tuque tamen in tumulto irati moraris? Fuge longe, sed cave, monitori tuo sis asper! Fieri enim potest, ut mox asperiora a civibus experiaris. Nunc vale, civis eiusdem patriae, ideoque merito monende. In ultimo disticho constituendo Reiskio, emendenti πύσῃ, assensus sum, ita tamen, ut Brunckii interpunctionem servarim.

CXXII. In Philaulum philosophum, alioquin ignotum, quantum autem ex causa mortis et genere conicere licet, Stoicum. Colloquuntur inter se Hospes et Umbra.

2. Θριασεύς. Θρία. δῆμος τῆς Οἰνηίδος Φυλῆς. Stephanus de urbibus. Atticae ergo civis Philaulus.

4. τὸν δὲ σοφοῖς ἔταρον ἴσ. βίον sed vitam, studio sapientiae deditam, vixi.

6. κείνων ἴσ. σοφῶν γευσάμενος κωλίκων proculis istorum philosophorum, qui Zenonis dogmata et exemplum sequuntur, gustatis. Plinius Secundus de Corellio isti sectae amicus fimo I. 12, 3. Corellium quidem summa ratio, quae sapientibus (h. e. Stoicis) pro necessitate est, ad hoc consilium (mortem sibi consciscendi) impulit.

7. λάβοι-βίοτον. Laudat hospes Philaulum, quod λόγος πινυτὸν i. e. principia et disciplina Stoicorum ne moriens quidem deseruerit. Optime huc facit locus Ciceronis ex Officiorum L. I. 31, 5. „In actiones omnemque vitam nullam discrepan-

pantiam conferre debemus"; quibus mox, ut mortem Catonis Vticensis defendat, addit: „Atque haec differentia naturarum tantam habet vim, ut non numquam mortem sibi ipse consciscere alius debeat, alius in eadem causa non debeat." De formula λάβοι νύ σε βῶλος ἐλαφρῆ. v. Kirchmannum de Funerib. Rom. III, 9. p. 389.

CXXIII. In Charixeni; iuvenis duodeviginti annorum, obitum epitaphium affectibus vere maternis plenum.

1. Οἰκτρότ. - χλαμύδι. Ordo verborum: *Ματῆρ, Χαρίζε, ἐσόλισε σε, οἰκτρότ. δῶρον ἐς Αἴδαν te, donum lacrymabile, in Orcum abreptum.* Chlamydes inter puerilia vestimenta meminit Vlpianus in l. vestis. D. de auro et arg. leg. Puerilia sunt, quae ad nullum alium usum pertinent, nisi ad puerilem: veluti togae, praetextae, aliculae, chlamydes, pallia, quae filiis nostris comparamus. Cf. Plaut. Merc. 5, 2, 71.

3. ἀνίκα ἄλικεις σὸν νέκυν ἀχθοφόρευν *cum aequales, corpore tuo* (v. 116, 7.) *onusisti, incederent, nam ἀχθος pr. onus. ἀπ' οἴκων sc. patris.*

4-7. Πένθος - ὠδίνας. Comparari possunt Bion in morte Adonidis 89. et Antipatri Sidonii carm. 110, 13. (Anal. II. p. 37.) ubi mater de filio duodenni: "Ὀλετ' ἐμᾶς ὠδίνος ὁ πᾶς πόνος, εἰς πῦρ, "Ὀλετο Παμμένεος γειναμένε κάματος., in primis tamen Meleager ipse carm. 119, 6.

7. κακοπάρεθενε Μοῖρα. *O Fatum virginibus inimicum.* Ad spem connubii ineundi respicit. V. 4. iam dixerat: οὐχ' Ἰμέβαιον ἀνωρύοντο γυναῖκες. *Mox πτύειν εἰς ἀνέμους ventis dare, ad nihilum redigere.*

9. Τοῖς μὲν - ἐλεεῖν. Versus tenerrimi et παθητικώτατοι. De Patrio Miltiadis filio carm. ἀδέσπ. 59a, 9. Λεῖψε φίλοις δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἄλασον. ἀγνώως πευθομένοι sunt, qui, *maturae tuae mortis ignari, per imprudentiam seu casu sciscitantur, quid agas.*

CXXIV. In sepulchro poetae Antipatri, qui eiusdem patriae eiusdemque cum Meleagro nostro aetatis fuit, gallus, sceptrum sub alis, pedibus palmam gestans, adposito talo, conspiciebatur. Haec signa carmen nostrum interpretatur.

1. Ἄζλα Ο *columna*. Alloquitur Meleager cippum. Μνησκάσας carm. 7. (Anal. I. p. 191.) Ἄ σύργξ, τί τοι ὦδε παρ' ἌΦρογένειαν ὄρεσας; Dorv. in Vanno critica, p. 141. τί vero, pro κατὰ τί, iungendum cum ἔσα. *Quem in finem exhibes insigne, gallum aspectu trucem?*

2. καλλὰνα πτέρυξ est *ala*, quae colorem gemmae, Calais dictae, h. e. colorem venetum seu hyacinthi caerulei (Cf. Salmf. in Homon. H. I. p. 177. B. c.) *exhibet*: nam καλλὰναις gemma ex viridi pallefcens. Plin. 37. 8. l. 33. et 10. l. 56. Plura dabit I. I. Dorville, qui insuper, sceptrum inter galli alam insertum fuisse, bene monet.

3. Ποσσὶν - ἀσράγαλος. Alterum insigne, ut ipse v. 13. explicat, *palma* fuit, Victoriae ramus, tertium *talus*, isque super ipsius baseos crepidine, non in facie plana, sed in latere suo ita constitutus, ut procidere videretur.

5 - 12. Ἥ ῥά - ἐφρασάμαν. Simulat poeta, se ignorare, quem tumulus condat, et ex insignibus insculptis nunc regem, nunc pauperem, nunc cursu victorem, ibi compositum, conicit. At cum varia signa modo in hunc, modo in illum non quadrent, nec una interpretatione comprehendi possint, tandem v. 14. novam explicationem ingreditur. νικάεις pro νικήεις a νίκη, victor, ut τιμήεις, τιμάεις a τιμή.

7. λιτὸς τύμβος (ut λιτὸς δόμος Antip. Sid. 53, 1.) *sepulchrum non magnificum, vile*.

11. Οὐ ψαύω καὶ τῆδε. *Sed ne hac quidem via verum assequor*. Locutio, ab iis, qui hasta adversarium ferire conantur, desumpta, ut Il. ψ. 805. vel a iaculantibus. Ψαύειν hic synonymum cum τυγχάνειν et συμβάλλειν. Dorv. τί, ut supra, pro κατὰ τί. *At qua in re comparandus est. Φράσασθαι* h. l. *advertere, intelligere*.

13. *πάτραν δὲ - Τύρον.* Palmam insigne Tyri et in nummis eius frequentem docuere Spanhem. de Numism. praest. l. p. 345. et Holsten. ad Steph. p. 333. τὰν πολὺπαίδα Τύρον supra iam vidimus car. 47, 11.

15. *Ὀρνις-ὑμνοθέτας.* Gallus nimirum ἐννέπει indicat, Antipatrum voce sonante praecelluisse, simulque in amore felicissimum, et inter Musas, h. c. inter eos, qui studiis Musicis florent, numerosum poetam fuisse. Dorv. Gallus, idem optime addit, hic per excellentiam, ut alibi, *Ales* dictus, in symbolis inter alia tria notat, Stentoream vocem, vel hominem, qui voce alios vincit, ut orator, praeco, dein, quia non solum magna voce praeditus hic volucris, sed etiam canora, poetam in primis magniloquum, unde etiam *αἰοιδός*, (V. Theocr. 18, 56., coll. quae ad 7, 48. Heinsius monuit) tandem, quia avis saevior, hominem in vicerem proclivior. γεγωνός ab Homericō γεγωνεῖν. γεγωνός ἐξάικτος, μεγαλόφωνος Hefych. Cf. Eustath. ad Il. μ. 337. p. 870. ὑμνοθέτης pr. in choris praecentor, dein passim quoque pro poeta, ut ὑμνοπόλος, αἰοδοπόλος et αἰοδοθέτης, (Anth. Wech. p. 395.) Cum vero ποιμίλος vocatur Antipater, causa est, quia vario carminum genere lusit. Notum Ovidii IV. Trist. 10, 49. de Horatio dictum: Et tenuit nostras numerosus Horatius aures. Sic sapissime poetae, carmina, instrumenta musica ποιμίλα audiunt. Cf. Pindar. Ol. 3, 14, 4, 4. Nem. 4, 23 et 77. et de Alcaeo Epigr. ἀδῆλον (Anth. Wech. p. 135.) ποιμίλα δ' αὐδᾶ Ἀλκαίος.

17. *Σκῆπτρα - ἀσράγαλος.* Sceptra eloquentiae signum habebatur, vel quia Mercurius, eloquentiae Deus, scepro ornabatur, vel quia hominum animi eloquentia reguntur. Eustath. ad Il. α. 15. p. 19. Σκῆπτρον σημεῖον καὶ βασιλείας καὶ λόγων καὶ δίκης κατὰ τὰς παλαιὰς. et enucleate ad Il. σ. 506. p. 1215. Ad poesin respicere posset Meleager, sed conicere etiam licebit, Antipatrum inter rhetores et sophistas claruisse. Alteram versus partem felicissime explicat Leonidae Tarent. car. 84. (Anal. I. p. 242.) quod egregie huc vocavit Cl. Dorv. Vnus ἀσράγαλος, in sepulchro sculptus, iactum minimum indicat, quem Χῖον appellant, qui iactus symbolice, ut varia, (v. Hydium de Instr. lusor. p. 143.) ita quoque vel simpliciter mortem, vel hominem mera Chio potanda mortuum de-

designat. Cf. Dorv. I. l. p. 163. Sensus igitur: Antipatrum vino madentem casu obiisse, talis in latere constitutus, (nam in calculis *unione*, in talis *ipsa officuli positione* χῖον cognoscebatur,) prodit.

CXXV. Διο, ad quae nunc procedimus, epitaphia ipse sibi Meleager, utrumque senio iam confectus, scripsit. Docet vero, ubi natus et educatus sit, alterique horum carminum excusationem patriae ignobilis addit.

3. ὁ τὸν - Χάρισιν. Verba, ex nostro repetita carmine ἀδέσπ. 573. Sunt vero ἰλαρὰ Χάριτες idem quod, Χάριτες Μενιππείᾳ seq. carm. Vide Vitam poetae ibique not. i. De Anacreonte Simonides 55, 3. (Anal. I. p. 136.) Ὅς Χαρίτων πνεύοντα μέλη, πνεύοντα δ' Ἐρώτων, τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἡμέρον ἠερόσατο.

5. ἠνδρωσε educavit, non vero genuit: nam patria fuit Atthis. Θεόπαις quippe ab Agenore, Neptuni filio, ex quorundam sententia, condita. ἰσθὰ merus ornatus. Ipsum versum, Latine p. 87. exhibitum lectores sic corrigant rogo: Huncce Tyrus puerum fovit Gadarenaque terra. Vt supra legitur, facile suspicionem movet, Tyrum in regione Gadarensium habitam fuisse.

6. Κῶς Μερόπων sc. πολίς. Cf. carm. 24, 7.

7. Ἀλλ' - Φράσον. Nota veterum, cum sepulchra transierent, consuetudo, vita defunctis Vale dicendi. Ovid. III. Trist. 3, 75. At tibi qui transis, ne sit grave, quisquis amasti, Dicere, Nasonis molliter ossa cubent. Iubet vero Meleager viatorem tumulum praetereuntem, si quidem Syrus sit, Selom, sin Phoenix, Avdonis, (ⲠⲚⲓ Ⲡⲓⲛⲓ) sin Graecus, χαῖρε acclamare, nam omnia se intellecturum esse, primum, quoniam origine Syrus, alterum, quia in Phoeniciae urbe educatus, tertium, quia Graeca civitate donatus sit, maximamque aetatis partem inter Graecos exegerit.

CXXVI. 1. Νᾶσος Τύρος. v. carm. 47, 11. *Φρέπτερα*: Latinis terra altrix. Virgil. Aen. III. 273. Epigr. praecedente ἠδρωσε legimus. Ἄτθις ἐν Ἀσσ. ναιομένα Γαδάροις pro Ἄτθις ἐνναϊόμενῃ Συρίοις Γαδάροις. *Atthis, quam Syri Gadari incolunt.* De Gadara siue Gadaris, nobili Coelesyriae urbe (V. Cellar. Orb. ant. II. 3, 13. p. 640.) cuius incolae Γαδάροις, Γαδαρεῖς, Γαδαρίται et Γαδαρήνοι dicuntur, sermonem esse, nemo negabit et satis iam epitheton adiectum docet: nam Syria et Assyria poetis idem. Cf. Intpp. ad Virgil. Georg. II. 465. et ad Horat. III. car. 4, 34. De Atthide contra apud omnes fere altum silentium. Solus Ptolemaeus urbem huius nominis, itidem in Coelesyria ad ripam Euphratis sitam, quae Gadarenensis colonia esse potuit, memorat, sed parum ad id, quod quaeritur, testimonium eius proficit.

3. *Εὐκράτew - Χάρισιν.* Ego Musarum amicus ortum duco ab Eucrate primusque obviam factus sum Menippeis Gratiis, (συντροχάσαι. καταντῆσαι. Hesych. et ex Küsterii emendatione Suidas.) socium me iis adiunxi, h. e. iuvenis, Menippum securus, salibus et festivis sermonibus operam dedi. Cf. quae in Vita poetae attulimus.

5. *Εἰ - θαῦμα*; Deprecatur gentis infamiam. Syri enim male audiebant, ut proditores, superstitioni levisque animi homines. Satis notum illud, quod Suidas servavit, proverbium Σύροι πρὸς Φοίνικας de hominibus callidis et malignis.

CXXVII. In Meleagri sepulchro conspiciebatur statua alati iuvenis, venabulo armati et apri pelle induti, qualis Meleager Oenei filius fingitur. Quaerit ergo auctor huius carminis, quod ego non a poeta nostro profectum, sed ab altero potius in illum scriptum esse putarim, quid significant haecce symbola, eaque simul explicat. Imitationem epigrammatis 124. facile lectores agnoscent.

1. *σιβύνη. ὄπλον δόρατι παραπλήσιον.* Hesych. ἀκόντιον Ρωμαϊκόν. (θηρευτικόν.) Suidas. τί εὖνδε. κατὰ τί εὖνδε, ut car. 124, 1.

4. Ἄϊόςζειν - ἔμαθεν. Virgil. Ecl. 10, 61. Non deus ille malis hominum mitefcere difcit.

5. Οὐδὲ sc. ἐνέπω. ἔμπαλι - τριγέρων *Ille enim Saturnus senex fingitur. τριγέρων* propr. de Pylio Nestore, qui tres aetates hominum vixerat. V. Epigr. ἀδέσπ. 407, 4.

7. Ἀλλ' ἄρα - λέγεις. Verum tandem deprehendisse fimulat. *Sapiens est, qui hoc sub tumultu iacet, ναὶ γὰρ δοκέω rem enim nunc omnino perspicio, tuque Aliger symbolis tibi additis nomen illius indicas.*

9. Ἐν προβολᾷ - ἐρωτογραφῶν. Cogitandus est iuvenis, stans in procinctu, adeoque ad utrumque paratus, tum ad sui ipsius defensionem, tum ad apri in se ruentis caedem. Hoc transtulit auctor ad Meleagri scripta, quorum finis duplex fuisse videtur, alter ridendo dicere verum, seu (cf. distichon ultimum) *coniungere cum Gratius Sapienciam* (dictionis agnosces imitatorem Menippi *σπαρογελοίας*, quam ipse propriam sibi (V. Vitam,) reddidisse fatetur!) alter, *Musis et Amori litare*. Quam laudem utrum recte meruerit, nunc parum liquet. Certius de his iudicium ferre liceret, si poetae scripta, quae temporis iniuria abstulit, supereffent. De ipsa locutione ἐν προβολῇ *σηναί* egregie disputavit, multaque, ut solet, concessit Ruhnkenius in Epist. crit. I. p. 70.

13. ἐπεὶ - ἡρμῶσαο. V. not. ad carm. 125, 3. εἰς μίαν sc. *μοῖραν ἀρμόζειν in unum coagmentare, conscociare inter se.*

CXXVIII. Epilogus Melcagricae Anthologiae. Κορωνίς i. e. linea, quae in calce librorum a veteribus ad significandum finem addi solebat, loquens inducta certiores lectores facit, cuius opera Florilegium sit institutum cuique dicatam, simulque de ipsius Collectionis pretio statuit.

1. Ἄ πύμ. - σέλισι. Quod vulgari oratione sonsset: „Ego coronis, quae absolutum opus esse, doceo,” id, ut poeta ornatius expressit, dicens: *Ego coronis, quae metam ultimam teneri indico custosque fidelissima scriptis pagellis adpingor.*
εἰκᾶ-

ἔρηξρος ab εἰργῶ idem est cum οἰκέρως, sicque, quod in L. V. monendum erat, Reiskius legit. Caeterum nostro loco non abtillimis Ovidii III. Amor, 15, 2. Raditur hic elegis ultima meta meis.

3. Φαμί-ζέφανον. Iunge: Φαμί, Μελέαγρον ἐπέτελέσσα καὶ ἐνελίξασθαί τ᾽ ἄρδ' βύβλω τὸν ἄμοργμον ὑμνοθέταν. ἡθροισμ. ἐν πάντων ἰ. ποιητῶν εἰς ἓν, συμπλ. δὲ μ.σ. ζέφ. ἀνθ. αἰέμνης. Διοκλεῖ. Αἰο, Meleagrum esse, qui perfecit unoque volumine comprehenderit hanc ex omnibus poetis in unum congestam seriem carminum amicoque Diocli coronam ex aeternis Musarum floribus nexam, dicarit. Ignorant Lexica vocem Ἄμοργμος, non item Ἄμοργμα et Ἄμοργέαι. De utroque Hesiychi Ἄμοργμα. σύλληγμα, ἄρτυμα. Ἄμοργέαι. ἀποψήσαι. Recte igitur explicabitur nostro versu ἄμοργμος ὑμνοθέτης *congeries carminum, sive flores poetici, passim decerpti*: ὑμνοθέτης enim et similia, ut abunde docuit Dorv. in Vanno critica p. 153. et ego ipse iam in L. V. ad car. 1, 2. monui, saepissime nominibus adiective adduntur. Melius saltem loco, quem e difficillimis iudico, sic consultum esse videtur, quem admissa Reiskii lectione. Nam sive iungas μόχθον ὑμνοθέταν, ἡθροισμ. ἐν πάντων εἰς ἓνα, sive μόχθον, ἡθροισμ. ἐν πάντων ὑμνοθετῶν (i. e. ὑμνοθετῶν) εἰς ἓνα, vix tamen evinces, graece μόχθον, ut latine *laborem*, de quavis opera, etiam de docta et poetica dici; quid? quod locutio elliptica εἰς ἓνα nec si μόχθον repetas, nec si aliud verbum admittas, satis commode suppleri possit. Mox συμπλ. 5. μ.σ. αἰέμν. ἀνθεσι floribus *immortalem* pro simplici πλέκειν ζέφανον ἐξ ἀνθέων αἰέμνηςων τῶν Μ.σ.ων.

7. Οὔλα - εὐμαθίας. Alludit, ni fallor, poeta ad celebrem istam Iliada et Odyssaeam, aureis litteris intestino draconis, centum et viginti pedes longo, inscriptam, quam, olim in Bibliotheca Constantinopolitana visam, sub finem saeculi quinti, una cum centum et viginti millibus libris, incendio infelici consumptis, periisse Zonaras narrat Annal. L. XIV. c. 2. p. 41. Tom. II. ed. Byzant. Venet. et 52. ed. Paris. Quibus admittis versum reconditoris sensus ita expono: Οὔλα δ' ἔγω καμφ. Nunc ego κορωνίς (ἔλα pro ὄλω) saepius complicata hincque integrum ego et a Meleagro absolutum Anthologiae volu-

volumen ἰδρυμαὶ σύνθρονος iisdem in oculis repositum iri spero δρακ. ἀώτοις cum nobilissimo, draconis intestino commisso, opere, τερμ. εὐμαθ. omnia, cognitione digna, amplectente, h. e. quo nullum aliud scientia et doctrina praestantius. Nota Homeri, ut omnis sapientiae parentis, qua inter antiquos floruit, fama frequensque carminum eius in iuventute instituenda usus, nec tamen noster in his magniloquentior, cum plurimam laudis, quam operi impertit, partem poetae illud constituentes merito sibi vindicent. Iam abunde patet, unde orta sit scriptura δρακοντείσις ἀνά νότοις quantique eadem pretii. Ego quidem, ut omittam leges criticas, lectionem difficiliorem tuentes, nec quo spectent δράκοντος νότα, nec, quid sibi velint εὐμαθίας τέρματα nude posita, satis perspicio.

INDEX VOCVM

quae in Stephani Thesauro vel omnino desiderantur,
vel non eadem, qua in Meleagro, significa-
tione leguntur.

- Ἰαιγοβάτης 49, 4.
 Ἰαιρητός 70, 5.
 Ἰακροθιγῆς 31, 8. (hinc ἰακροθιγῶς adv. Lexicographis notum.)
 Ἰακρονυχί 39, 2. (ut αὐτονυχί seu αὐτονυχί.)
 Ἰακρονυχον τὸ sublt. (pro ἰακρονυχίας ἢ v. Suid.) 72, 3.
 Ἰακρότροφος 1, 20.
 Ἰακρογμος ὁ 128, 3.
 Ἰακροβατεῖν 48, 2.
 Ἰακροδίακτος ὁ ἢ 96, 1.
 Ἰακροθλος ὁ ἢ 31, 4.
 Ἰακροφενύγειν 21, 2.
 Ἰακροκίμης 32, 2.
 Ἰακροκτός 30, 5.
 Ἰακροῦ pro γαστήρ 70, 6.
 Ἰακροχρῶς 116, 3.
 Ἰακρομυθός 77, 4.
 Ἰακρομυθεῖν 38, 3.
 Ἰακροκύπαις ὁ ἢ 30, 6.
 Ἰακροστράγη ἢ 49, 3.
 (Ἰακροστράγης ὁ ἢ 98, 2.)
 Ἰακροδακρυτός ὁ ἢ 53, 1.
 Ἰακροειδοφορεῖν 25, 3.
 Ἰακροελίσσειν 128, 4.
 Ἰακροεπιμυθικός 118, 1.
 Ἰακροεπίτηκτος 64, 1.
 Ἰακροεργός 128, 2.
 Ἰακροεφρετός ὁ ἢ 73, 1.
 Ἰακροφιλεῖν 43, 6.
 (Ἰακροφίλη 93, 5.)
 Ἰακροκαρθεύς ὁ ἢ 123, 7.
 Ἰακροκαλλοσύνη ἢ 77, 2. (Frequens Adiect. καλλοσύνης, η, ον Cf. Eurip.
 Orest. 1390.)
 Ἰακροκράτος 6, 6.
 Ἰακροκρονομάχης 10, 2.
 Ἰακροκρότης 59, 5.
 Ἰακροκροπιταλός 1, 14.
 Ἰακροκροτικός 1, 33.
 Ἰακροφίγη 71, 3.
 Ἰακροβότρυς 91, 5.
 Ἰακροβόαντος 79, 2.
 Ἰακρογράφος 1, 55.
 Ἰακροκρύπτης 2, 15.
 (Ἰακροκρύπτης 1, 16.)
 Ἰακροκροβάτης 36, 2.

Ὀργάνιον τὸ diminut. 103, 2.
 Παῖδοφορεῖν 30, 4.
 Πάραλος 1, 20.
 Παρθενόχρως 1, 12.
 Πεζόπορος 73, 6.
 Πελαγίτις, τίδος (ut πολίτις, ιδος) 73, 1.
 Πλευροτυπῆς 106, 2.
 Πυρίβλητος 19, 2,
 Σάββατος τὸ 67, 4. (Suidas σάββατον.)
 Σαββατικὸς 67, 3.
 Σαρκοπαγῆς 115, 12.
 Σκολιόθριξ 1, 37.
 Σμύρναϊος 1, 29.
 Σταχυόθριξ 1, 43.
 Σύμπλεκτος 1, 18.
 Τριπανέργος 25, 4.
 Ὑπναπάτης 97, 4. 100, 2.
 Ὑψηγεμῶν 24, 8.
 Φερανθῆς 2, 2.
 Φιλάβαλος ὁ ἢ 53, 3.
 Φιλάσματος ὁ ἢ 101, 1. 103, 3.
 Φορβή 1, 37.
 Χειροτυπῆς 101, 8.
 Ψυχαπάτης 47, 2.

Quamquam plagulis, quas typhothetae traderem, accurate describendis, summam curam diligentiamque impendi, prohibere tamen non potui, cum impressas religere locus et tempus vetarent, quo minus quaedam, quae abesse malim, irrepsent. Corrigan igitur, lectores benevolos rogo, in *Textu* c. 56, 6, ὑγρῶ 59, 13. Ἀυτῇ in *L. & Var.* 1, 25. Ἠγῆσ. 29. κλ. ramos deleta voc. Fabr. 35. Ἀνακρ. 59. 7. Brunckio, αἰθῆ ibid. quod pro quid 60, 1. nam pro non in *Verf. Lat.* 2. 4. decora 57, 5. Noto 104, 3. Ille 105, 1. Aurorae 106, 3. ferratis 108, 5. Ut recrees 113, 1. commissans sicque etiam aliis in locis. 123, 9. Spirog in *Notis* p. 95. l. 4 pro simplici 96, 10. alium respexerit 98, 5. Modeste 100, 17. patientur. 116, 28 et pro te. Scabrum denique distichon reliqui p. 67. 33, 3. quod emendatius forte legeretur: — cupidusque ego brachia nudo Circumdans collo g. v. t. Reliqua vitia tam levia sunt, pleraque, ut fieri solet, in accentibus et interpunctione, ut apud aequos petitosque harum rerum iudices nec longa excusatione, nec seria admonitione, egeant.

